

Bạc Hạnh Tiêu Đắc Hữu Thanh Ngọc

Contents

Bạc Hạnh Tiêu Đắc Hữu Thanh Ngọc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	18
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	35
7. Chương 7	43
8. Chương 8	49
9. Chương 9	54
10. Chương 10	63
11. Chương 11	69
12. Chương 12	71
13. Chương 13	72

Bạc Hạnh Tiêu Đắc Hữu Thanh Ngọc

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang tuần dật ôn nhu công tử cùng đáng yêu đích chồn bạc tinh ~ ảm áp đáng yêuEdit

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-hanh-tieu-dac-huu-thanh-ngoc>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Trời rét thấu xương.

Đêm trên núi cực yên tĩnh, tuyết đã ngừng rơi, những cơn gió lạnh buốt cũng đã ngừng thổi. Trên mặt đất đóng một lớp tuyết thật dày. Khi ánh trăng hắt vào, phát ra thứ ánh sáng lung linh mờ ảo, tạo nên một khung cảnh diễm lệ vô cùng. Tạ Giám bước cẩn trọng từng bước một, thoáng ngẩng đầu, nhất thời hít một hơi, mắt nhìn ngậy ngốc.

Dừng lại một hồi, hần cười rạng rỡ nói: “Ta nếu tiếp tục đi sẽ đạp lên chỗ này mất. Cảnh đẹp như ngọc lưu ly này mà bị hủy, chẳng phải chết trăm lần cũng không đền tội được hay sao.” Quay đầu nhìn nhìn dấu chân hỗn độn trên tuyết, lại lẩm bẩm: “Không được, dù hôm nay trời lạnh vô pháp bị đông chết, nhưng nếu để người ta thấy Tạ Giám ta biến thành một khối tử thi phá hủy cảnh tuyết thanh tuyết cùng bóng trắng lẻ loi trên núi rừng hoang vu thì khác nào đại sát phong cảnh, cũng giống như để tiếng xấu muôn đời. Đây làm như thế nào mới tốt?”

Đang đứng chôn chân trong tuyết mà lo nghĩ, chợt nghe phía trước một ngữ thanh trong trẻo vang lên: “Huynh đài nếu cảm thấy khó xử, tiểu đệ liền đưa huynh đài một đoạn đường”.

Tạ Giám cả kinh không ít, vội vàng ngẩng đầu nhìn, thì thấy cạnh cây quất bên đường, một người khoan thai đứng, so với nhánh cây chìa ra kia cao thấp không bao nhiêu. Tuyết đọng trên các nhánh cây như những nhánh pha lê tuyết trắng, vạt áo người nọ tung bay, dáng người nhanh nhẹn.

Tạ Giám vui vẻ nói: “Đa tạ. Chính là không biết huynh đài muốn dẫn tiểu đệ đi nơi nào?”

Người nọ nói: “Cách đây không xa có một đạo quán, đạo sĩ ở đó là người quen cũ của tiểu đệ, tối nay tạm ở nhờ một đêm, ngày mai mới quyết định, huynh đài cảm thấy như thế nào?”

Tạ Giám cười nói: “Rất tốt, đa tạ huynh đài. Tiểu đệ tối nay có thể bầu bạn cùng nguyệt, ngủ cùng tuyết, còn có thể đến chốn tu hành linh thiêng, thật là may mắn, thật là may mắn.”

Người nọ nở nụ cười: “Huynh đài quả là người tao nhã”. Phất ống tay áo, một đạo quang cuốn lấy Tạ Giám, làm hần suýt ngã, một bàn tay đưa ra nắm nhanh lấy cánh tay hần, giọng nói của người nọ cất lên: “Cẩn thận!”

Tạ Giám thấy hoa mắt, thân thể bị người nọ túm lấy, từ trong tuyết nhảy vọt lên. Hần chỉ thấy trước mắt lúc là sương trắng lúc lại là một màu đen, khung cảnh xung quanh xoay tròn loạn thành một khối hỗn độn. Bên tai vù vù tiếng gió, bông tuyết liên tiếp đánh vào mặt, trong lòng muốn kinh sợ cũng không kịp.

Không bao lâu sau người nọ mang theo Tạ Giám nhẹ nhàng đáp xuống. Tạ Giám hít vào mấy hơi, lấy lại bình tĩnh, trông thấy trước mặt đúng là có một đạo quán nhỏ, nhưng tường loang lổ, tời tàn đổ nát, tại sâu trong núi rừng cô lãnh càng trở nên yên tĩnh thê lương. Tạ Giám nếu một mình đi tới nơi này, ắt hẳn sẽ không thèm xem đến đạo quán hoang tàn này mà sẽ bỏ đi ngay tức khắc.

Người nọ không gõ cửa mà cầm lấy tay nắm thẳng đem cánh cửa đẩy khai, nói: “Huynh đài mời theo ta”. Tạ Giám khẽ gật đầu, hần thẳng đến lúc này mới thấy rõ dung mạo người nọ, là một thanh niên cực kì tuấn tú.

Bên trong đạo quán cũng là hoang vắng quanh quẽ, không thấy có hơi người. Bên kia có một đình viện nhỏ cũ kĩ, cây cỏ khô héo mọc đầy, thế nhưng bên trong đình viện lại có một mã xa màu đen trắng lệ với màn che chu sa (đỏ thẫm), Tạ Giám không khỏi ngẩn người. Thanh niên nọ cũng dừng lại nhìn, nhưng chỉ một thoáng liền kéo theo Tạ Giám đi vào thần điện.

Trong điện bụi phủ khắp nơi, xà nhà cột trụ mục ruỗng, ba pho tượng Phật cũ nát đến không còn nhìn ra diện mạo, có hai người mặc thanh y bộ dáng như tư phó (đầy tớ trai) đang dùng củi nhóm lửa. Cạnh bên có hai người khác ngồi đối diện nhau bàn chuyện phiếm, nghe được có người tiến vào, nhất tề (đồng loạt) ngẩng đầu nhìn, trong đó một người cười nói: “Ta đoán rằng người vài ngày nữa sẽ quay lại, thật đúng là đã trở về rồi. Di, người đi cùng người là ai?” Người vừa nói chính là một người mặc trang phục đạo sĩ.

Thanh niên dẫn Tạ Giám lại gần đồng lửa ngồi: “Bằng hữu gặp trên đường.”

Tạ Giám hướng đạo nhân nọ cúi chào: “Đạo trưởng mạnh khỏe.”

Đạo nhân nọ cũng không hoàn lễ mà tinh tế xem xét Tạ Giám: “Công tử là chưa gặp được ý trung nhân đi? Mấy ngày nay thuận tiện có một trường lam kiều chi hội, không biết là phúc hay là họa.” (đại khái “lam

kiểu chi hội” là dấu hiệu gì đó nhưng không đoán được là phúc hay họa)

Tạ Giám xưa nay không tin vào số mệnh, chỉ cười nhạt: “Đạo trưởng nói đùa.”

Thanh niên nọ liếc mắt nhìn cảm y công tử bên kia, hướng đạo nhân nọ hỏi: “Vị công tử kia là...”

Đạo nhân nọ đáp: “Khách đến tá túc tránh tuyết, ta cũng không biết.”

Thanh niên cười nói: “Gặp nhau bất luận là người ở đâu, không quan tâm người thế nào, nhưng ắt hẳn phải hỏi tính danh. Là ta dung tục.” Rồi đối công tử kia chấp tay thi lễ, cũng không tái hỏi.

Đạo nhân nọ thở dài một tiếng, tư lự nói: “Chấp Nhu, người hành động theo bản năng, theo tình cảm, tâm lại hư vô mờ mịt, cũng hữu tình cũng vô tình, sao lại nói là thanh cao hay dung tục. Làm sao giống ta, đạo hiệu “Vong Nhất”, quả nhiên là vạn sự giai vong, độc di kì nhất, không khỏi nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, cuối cùng không thể thanh tịnh giải thoát.” (triết lý khó hiểu quá ==)

Thanh niên tên Chấp Nhu mỉm cười: “Người xuất gia như thế nào lại so sánh với người trần tục ném trái sầu khổ phiền não như ta. Hơn nữa người đã nhìn ra Vô Trần bản chất thủ đoạn độc ác, ta tái tu một trăm năm cũng không bằng được.”

Cảm y công tử bên kia cũng cười nói: “Đạo trưởng linh thai thanh minh, thiên hoa phát tự bất lưu dư hương (Tâm linh trong sáng, hoa trên trời phát tay áo không để lại mùi hương dư thừa. Ý chỉ thanh cao) còn vị huynh đài này “kết lư tại nhân cảnh, nhi vô xa mã huyền” (Làm nhà ở nơi đông người, vậy mà không thấy tiếng ồn ào ngựa xe, ý chỉ ở nơi hỗn tạp vẫn giữ tâm hồn trong sạch), giữa chốn hồng trần vượt lên thế nhân, quả là làm cho người khác ngưỡng mộ”.

Tạ Giám nghe bọn họ đàm đạo, cảm thấy thanh niên tên gọi “Chấp Nhu” cũng có một phần tính khí giống mình, đạo nhân kia cũng không phải loại tầm thường chỉ vẽ bùa niệm chú, thật cũng có hứng thú.

Vong Nhất cười nói: “Chấp Nhu lại trách ta trừ yêu rất nhẫn tâm. Cũng biết ta lần này đến Lạc Dương, đó là vì một con yêu vật.”

Chấp Nhu nói: “Yêu quái gì lợi hại khiến người từ Lĩnh Nam núi cao sông dài xa xôi đến đây, vậy đã bắt được chưa?”

Tạ Giám ở một bên cũng không khỏi tò mò.

Vong Nhất cười nói: “Tiểu yêu này chưa tu thành hình người, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.”

Chấp Nhu ngạc nhiên: “Nó đạo hạnh còn thấp, người ngàn dặm bồn ba như vậy có đáng?”

Vong Nhất bình thản đáp lời: “Chấp Nhu có điều không biết, yêu vật này chính là một con mị hồ, khổ tu đã lớn hình, mỗi ngày không thể không sinh ra tinh khí, đợi lâu đến lúc đó không biết sẽ hại chết bao nhiêu người vô tội. Ta tất nhiên không thể không nhanh chóng bắt nó.”

Dứt lời phát tay một cái, một tiểu bạch hồ tựa như một con mèo con xuất hiện, đôi mắt như ngọc đen láy lén lút thoảng nhìn thấy vật áo Vong Nhất, liền lui lại thành một đoàn, thân hình run rẩy.

Tạ Giám thấy nó đáng thương, không đành lòng bèn nói: “Tiểu hồ ly này vẫn còn nhỏ, sợ là ngay cả con thỏ còn hại không được, đạo trưởng lại nói nó thành tinh hại nhân, rất không đạo lý. Nếu ta nói đạo trưởng ngày mai hướng thành Lạc Dương giả hôn giả quỷ, giả danh lừa bịp, giờ liền lột đạo bào (áo đạo sĩ) của đạo trưởng mà đánh, đạo trưởng khả có đồng ý không?” Vừa nói vừa đưa tay xoa xoa tiểu hồ, lại đưa tay đặt bên miệng nó xem nó có cắn hay không.

Tiểu hồ há mồm hàm trụ ngón tay Tạ Giám, nhẹ nhàng liếm, một đôi mắt đen bi thương nhìn hắn, tựa như cầu cứu. Tạ Giám vỗ vỗ đầu nó, ôn nhu nói: “Đừng sợ.”

Vong Nhất cười to: “Lời này của công tử thật thú vị, ta tất nhiên là không đồng ý. Chính là hồ ly này hại nhân cũng không phải đạo nhân thuận miệng bịa chuyện, công tử không tin, ta cũng vô pháp. Nếu nó không đả thương người, ta liền không hủy nội đan nó là được.” Nói xong liền hồi hận, lời này tức là nói hồ ly này một ngày không đả thương người, thì là một ngày hẳn phải chăm sóc nó. Hẳn thiên nam hải bắc đã quen đọc lai độc vãng (mình ta với ta), như thế nào có thể thêm một con hồ ly bên người.

Chấp Nhu ở một bên mỉm cười: “Đạo nhân hôm nay sinh lòng từ bi, đây chính là lần đầu gặp. Trước kia đã diệt không biết bao nhiêu yêu quái tu hành. E rằng vật nhỏ này cũng sẽ có kết cục như vậy, không quá ba ngày liền trở thành một hồ ly bình thường không có nội đan ở trong núi.”

Vong Nhất nghe được bản khoản của Chấp Nhu, ha ha cười, thấy tiểu hồ kia thật là không muốn xa rời Tạ Giám, cứ nhiên giật mình. Hồ tinh mặc dù là yêu hại nhân, nhưng phải tu thành hình người ít nhất ba trăm năm, tiểu bạch hồ này mãi một tuổi lại có thể biến hóa hình người. Vong Nhất lúc đầu nghĩ là hồ ly này có được yêu chi linh khí (năng lực thần kỳ, super hồ yêu =)), làm hại tất là thật lớn, bắt được sau mới biết tiểu hồ này trên người nguyên là có một nửa huyết mạch nhân loại, tất nhiên là dễ dàng biến hóa hình người, cũng không phải ngày ngày hấp nhân tinh khí (hấp thu tinh khí của người để sống, gia tăng công lực =)=)

Hiện giờ nếu nó cảm động và nhớ ân đức cứu giúp của Tạ Giám, lấy tinh thần và thể xác báo đáp, như vậy sẽ không làm hại thế gian. Còn về khả năng hồ ly trước hút khô tinh khí Tạ Giám, sau đi gây họa cho người khác, Vong Nhất cũng lười suy nghĩ. Lập tức nói: “Tiểu hồ này nguyên cũng cùng công tử có một đoạn túc duyên (duyên phận), công tử đã thích nó, ta liền đem nó đưa cho công tử. Công tử thấy như thế nào?” “Túc duyên” vân vân, đó là Vong Nhất buột miệng nói liều (nhưng sau này lại thành sự thật =))

Tạ Giám nghe thế liền trở nên vui vẻ: “Đa tạ đạo trưởng.” Thấy tiểu hồ kia vẫn là không dám nhúc nhích, liền đem nó ôm lại bên người. Tiểu hồ mặc hắc bệ, ngoan ngoãn nằm bên cạnh đồng lửa, đôi mắt đen long lanh xoay tròn xem xét cái này, trộm nhìn cái kia nhưng không dám nhìn tới Vong Nhất. Cái đuôi tuyết trắng dày mượt nhẹ nhàng quét qua quét lại trên mặt đất.

Cầm y công tử kia một bên xem tiểu tuyết hồ đáng yêu, một bên lấy một khối lương khô vừa mới nướng để trước mắt nó. Tiểu hồ dường như không thấy, thân mình run run, lông xù cả lên, uể oải tựa vào bên đồng lửa sưởi ấm.

Tạ Giám cười nói: “Đây là linh vật, đồ ăn vứt trên mặt đất, nó tất không chịu ăn.” Một bên lấy một khối khác, cầm ở trong tay uy nó. Tiểu hồ quả nhiên lại gần hắc ăn. Tạ Giám tái uy nó một hồi, nó cắn mấy khẩu, liền dựa vào bên chân Tạ Giám mà ngủ.

Vong Nhất liếc mắt nhìn tiểu bạch hồ ngủ say một cái, đột nhiên thở dài.

Chấp Nhu thấy thế liền hỏi: “Đạo nhân thả tiểu yêu này, giờ thấy hối hận sao?”

Vong Nhất cười: “Quả nhiên là Chấp Nhu hiểu ta”.

Chấp Nhu vỗ tay cười to nói: “Không ổn rồi! Lại không biết bao nhiêu yêu vật phải gặp họa, diên đạo nhân này không biết phải bắt bao nhiêu yêu để bù. Hết thấy hổ báo lang trùng, điệp điệp hoa và cây cảnh, mau mau trốn đi thôi!”

Vong Nhất cười: “Chấp Nhu thấy bắt mãi sao?”

Chấp Nhu không cười nữa, vẻ mặt nghiêm lại: “Yêu đa tình, nhân vô nghĩa. Đạo nhân tự mình hạ sơn hơn ba mươi năm, không vấn Thanh Hồng một mực bắt yêu, đã chặt đứt bao nhiêu mối lương duyên giữa nhân với yêu, theo đó gây nên vô số bi thương ai oán chốn hồng trần. Những tiểu yêu vô hại yếu ớt thế kia như thế nào bị được với oán cừu như biển của thế nhân? Theo ta thấy, đạo nhân như vậy...” Thở dài một tiếng cũng không nói tiếp.

Vong Nhất lắc đầu, “Chấp Nhu trách ta rất nhẫn tâm trong khi ta chưa từng quá cưỡng đi tánh mạng của một con yêu vật, nhưng Chấp Nhu làm việc, chưa lần nào không thấy huyết quang.” Lại than một tiếng, tiếp lời: “Yêu quái không phải là nhân...”

Tạ Giám nghe đạo nhân nọ nói xong, ý tứ đúng là nói thanh niên tên “Chấp Nhu” kia diệt không phải yêu, mà là nhân.

Cầm y công tử bên kia thản nhiên cười nói: “Như vậy xem ra, yêu không hẳn hữu tình, nhân cũng không tất vô tình. Yêu đa tình, hữu tình giả thiếu, nhân đa hữu tình, vô tình giả thiếu.” (Yêu đa tình thì nhiều, hữu tình thì ít, nhân tuy có một số ít người vô tình, nhưng có nhiều người hữu tình)

Chấp Nhu mỉm cười: “Lời này thật đảo lộn luân lý.”

Vong Nhất đồng tình: “Đúng là lời này!” Lại nói: “Lúc ta thu phục yêu hồ này, Lạc Dương lại xuất hiện yêu vật, đã giết hơn mười người. Ta nếu đi bắt nó, Cháp Nhu có hài lòng?”

Cháp Nhu còn chưa trả lời, Tạ Giám ở một bên đã lên tiếng: “Tạ Giám là người Lạc Dương, việc này cũng có nghe nói một ít. Những kẻ chết đó, đều là ngày thường ý quyền thế, ức hiếp người lương thiện. Nay bọn chúng gặp nạn, mỗi người đều tỏ ý vui mừng, nhà nhà còn dâng hương đốt nén bái tế yêu nọ. Đạo trưởng nếu bắt nó, bất luận này là yêu gì, không phải đi ngược lại với lòng nhân?”

Vong Nhất im lặng. Cháp Nhu vui vẻ gật gù: “Đúng là lời này!” Lại nói: “Yêu vật kia tất là tử muội thiên tiên, với lực của một thiếu nữ lại có thể trừ hơn mười ác nhân, ta cực kỳ kính nể.”

Cầm y công tử khẽ nhếch đuôi lông mày: “Nếu yêu vật này đối công tử có ý, công tử có tiếp nhận nàng?”

Cháp Nhu cười to: “Chẳng phải có câu “có áp bức là có đấu tranh”, huống chi trừ bạo? Được nữ hiệp này để mắt, cầu còn không được!”

Vong Nhất này giờ một tiếng cũng không nói. Ba người quay lại nhìn, chỉ thấy Vong Nhất ngẩn người ngửa đầu nhìn bên ngoài, ánh nhìn suy tư ẩn chứa đau khổ. Tạ Giám ngạc nhiên lên tiếng gọi: “Đạo trưởng?”

Vong Nhất dường như phục hồi tinh thần, cũng không nhìn đến ba người kia, cúi đầu lẩm bẩm: “Ta sống hơn ba mươi năm, nhưng đều là sai lầm rồi hay sao?” Rồi thở dài một tiếng, lắc lắc thân đứng lên khỏi ghế, ống tay áo phát phơ đi thẳng.

Tạ Giám cùng công tử kia ngạc nhiên. Cháp Nhu lại nhẹ nhàng nói: “Không cần giết mình, đạo nhân điên đó là như vậy. Trời cũng không còn sớm, mọi người nghỉ đi.” Cầm y công tử tự hồi mã xa nghỉ ngơi, Tạ Giám cùng Cháp Nhu ở trong điện, phải bớt bụi rồi cũng nằm xuống. Tiểu bạch hồ chui vào trong lòng Tạ Giám, Tạ Giám liền đem nó bọc lại trong xiêm y. Đêm đông mặc dù lạnh, hắc bệ con hồ ly trong ngực, ngủ rất an ổn.

Ngày kế tiếp lại, mặt trời đã lên cao, trong đình mã xa sớm không thấy, Cháp Nhu cũng không biết tung tích. Đêm qua mọi chuyện thoáng qua như một giấc mộng. Tạ Giám trong lòng buồn bã, chậm rãi đi đến trước cửa đạo quan, nhưng xa xa lại thấy Cháp Nhu đang xuống núi. Hắc trong lòng vui vẻ, lớn tiếng gọi: “Còn chưa thỉnh giáo tên họ!”

Cháp Nhu xa xa nghe thấy, cũng không quay đầu lại, cất tiếng nói: “Họ Dương, danh Cháp Nhu!” Lời còn chưa dứt, bóng dáng đã biến mất dưới chân núi.

Tạ Giám than nhỏ một tiếng, hắc vốn định cùng Cháp Nhu xuống núi. Nếu tính tình quả thực hợp nhau, hai người du lịch khắp nơi ngắm cảnh một phen cũng tốt. Hiện nay xem ra cũng không được. Cầm bọc hành lý đang muốn rời đi, chợt thấy có vật gì bên chân mình cọ tới cọ lui, Tạ Giám cúi đầu nhìn, mới nhớ tới tiểu bạch hồ đêm qua được mình cứu.

Tạ Giám mặc dù so với Vong Nhất đạo nhân tứ hải dạo chơi không bì được, nhưng cũng là người thích ngao du. Hắc đêm qua cứu tiểu hồ này, bất quá là thấy nó còn nhỏ dại, lại bị người bắt nạt nên thương xót. Phải ôm con hồ ly đi khắp nơi, hắc là cực không tình nguyện, huống chi đây lại là mị hồ hấp nhân tinh khí. Tạ Giám mặc dù không sợ chết, nhưng cũng không nghĩ chết kiểu này.

Lập tức lui từng bước, đối tiểu hồ kia làm một cái cúi chào: “Tạ Giám phải hướng Trường An đi, đại tiên nhất định chịu không nổi đường đi một nhọc khổ sở, vẫn là không đi cùng sẽ tốt hơn. Động tiên nơi nào, hãy mau chóng quay về. Nếu chậm trễ, chỉ sợ lại bị đạo nhân hòa thượng bắt đi”

Tiểu hồ kia cũng không biết nghe hiểu không, chính là hướng đến bên người hắc mà dựa vào. Tạ Giám ngồi xổm xuống xoa xoa nó vài cái, lại nói: “Ta phải đi, người cũng không nên tái đi theo.” Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Hắc đi được một đoạn, rồi lại không yên lòng, lại nghe không biết sao lại có tiếng “xích xích”. Quay lại nhìn thấy tiểu tuyết hồ thỉnh thoảng đưa móng vuốt từ trên cao cánh cửa kéo xuống, dường như là muốn gặm lấy, hắc liền vội vàng trở về xem. Giữa đạo quán trống trải, tiểu hồ liều mạng hướng cánh cửa cào cào, đem cánh cửa in hắc mấy dấu vết không rõ hình thù. Nó nhìn thấy Tạ Giám trở về, nức nở cúi đầu bi thống kêu.

Tạ Giám thở dài, núi hoang tuyết sâu, nếu mặc kệ nó, tiểu hồ này không đông chết cũng đói chết. Thôi thì đem nó đi, đợi đến lúc xuân về hoa nở hoặc nó tu thành hình người thì rồi đi cũng chưa muộn. Nghĩ thế hắn liền đem nó bế lên: “Hồ nhi hồ nhi, ta mang ngươi đi rồi, ngươi không được hại ta.”

Tiểu hồ cuộn tròn trong lòng Tạ Giám, cực kỳ thân thiết dụi dụi vào gương mặt hắn. Tạ Giám xưa nay không thích mèo con hay chó con này nọ, nhưng cũng không chán ghét tiểu hồ này. Hắn vỗ vỗ nó, ôn nhu nói: “Ngoan chút.” Tiểu hồ quả nhiên ngoan ngoãn nằm sấp, đến khi Tạ Giám hạ sơn, nó đã sớm ngủ. Tạ Giám không khỏi bật cười, trên trán nó hôn một cái.

Lúc đó đúng là mỏng một tháng Giêng, vừa qua khỏi trừ tịch (giao thừa), trên đường người thưa thớt, khách *** cũng là phần lớn đóng cửa. Ngẫu nhiên có khai trương, cũng là mễ châu củi quế (mùng 1 nên chém đẹp __!!). Tạ Giám vẫn nhớ rõ nhiều lần phải uy tiểu hồ kia một mâm nộn kê (gà non). Tiểu hồ kia cũng không kiêng ăn, vô luận rau quả thịt bò, chỉ cần Tạ Giám uy nó, nó liền ngoan ngoãn ăn.

Như thế qua bảy tám ngày, trên đường các cửa hàng dần khai trương, phí ăn ở rốt cục không còn đắt đến dọa người. Chi phí tiêu xài tuy ít nhưng lúc đến được Đồ Châu, Tạ Giám trong túi cũng không còn một văn tiền.

Lạc Dương Tạ thị tuy là thế gia, Tạ Giám lại là con vợ kế không được coi trọng, bằng không lại như thế nào ở đêm trừ tịch chạy đến thâm sơn du ngoạn để bị lạc đường. Trong nhà tự nhiên sẽ không cho hắn bao nhiêu tiền tài chi tiêu, Tạ Giám tự bốn năm trước cũng đã không dựa vào trong nhà cung cấp. Hiện giờ không có tiền, hắn cũng không vội. Mấy ngày liền chạy đến chạy đi mệt mỏi, buổi chiều hắn chỉ đơn giản gọi tiểu nhị đến đun nước tắm rửa.

Tạ Giám tẩy qua một lần, lại thay đổi nước ấm, thư thư phục phục (thong thả) ngâm. Hắn đảo mắt thấy tiểu hồ kia ghé vào trên bàn nhìn mình, cái đuôi dài buông xuống, nhẹ nhàng lay động qua lại. Tạ Giám bật cười: “Ngươi cũng muốn tẩy hay sao?” Nói rồi đem nó ôm vào trong dục dũng. Ngày qua ngày cùng tiểu hồ xinh đẹp nhu thuận cùng ăn cùng ngủ, bất tri bất giác cũng sinh ra cảm tình.

Tiểu hồ chợt kinh hãi, sợ tới mức bốn tiểu móng vuốt giống như ôm cây ôm lấy cánh tay Tạ Giám, dính sát vào nhau, động cũng không dám động. Tạ Giám nhẹ nhàng vỗ vỗ nó, cười nói: “Đừng sợ, đừng sợ.” Rồi từng chút từng chút vốc nước lên người nó vẩy vẩy. Hắn đem tiểu hồ thả vào trong nước ấm. Tiểu tuyết hồ kia một thân bạch mao từ cổ trở xuống đều tắm ở trong nước, khoan khoái khẽ động, tựa như trong nước nở ra một đóa hoa tuyết trắng.

Tạ Giám thấy nó vẫn còn sợ hãi, chính mình cũng ngâm đủ, liền bế kia tiểu hồ đi ra. Hắn cầm khăn tắm đem nó bao lấy rồi tự đi mặc quần áo. Đợi hắn mặc xong quần áo nhìn đến tiểu hồ, đã thấy nó lạnh đến run rẩy, trong khăn tắm lui thành nho nhỏ một đoàn. Tạ Giám vội thay nó lau nước trên người, lại ôm nó đến cạnh lò sưởi ngồi. Tiểu hồ hồi lâu mới ấm áp chút, mỗi một đứng lên từ từ.

Tạ Giám ôn nhu hỏi: “Còn lạnh không?” Tiểu hồ tự nhiên không đáp. Tạ Giám lại nói: “Sớm đi ngủ đi. Cẩn thận bị phong hàn, ta không thể mời thầy thuốc cấp hồ ly xem bệnh được.” Sau đó liền đem tiểu hồ bỏ vào trong ổ chăn, lại vuốt ve nó vài cái.

Xong xuôi đầu đó, Tạ Giám không lâu cũng đi ngủ. Hắn đi đường rất mệt, tắm rửa xong thoải mái, quả nhiên là một đêm vô mộng.

Cũng không biết ngủ thẳng đến khi nào, Tạ Giám mông mông lung lung tỉnh lại, mơ hồ cảm thấy được bên mình một người đang nằm. Hơi thở đều đều, rất khê, mùi hương thơm mát thoang thoảng. Tạ Giám xưa nay là miên hương tức ngọc quán (thường ngủ ôm người đẹp __!!), lại đang mơ mơ hồ hồ, nghĩ chính mình đang ở tần lâu sở quán kia, liền thuận tay đem người nọ ôm vào trong ngực, tùy tiện xoa vài cái. Chỉ có cảm giác tỉnh tể mát lạnh, so với lụa tơ tằm thượng hạng Tô Châu còn nhuyễn hoạt (mềm mại trơn bóng) hơn vài phần. Bỗng dưng truyền lại cảm giác quen thuộc giống như chính mình đã từng chạm qua, nhưng lại không nhớ rõ khi nào hưởng thụ qua mỹ nhân này.

Tạ Giám trong lòng đoán đây là hoa khôi ở đây, miễn cưỡng nâng nửa người dậy quay lại xem người nọ. Ánh mặt trời xuyên qua khe cửa, hắn ần ần nhìn ra gương mặt người nọ ôn nhu, không có vẻ kiêu mỹ của nữ tử, chính là một thiếu niên. Tạ Giám lắp bắp kinh hãi, trong đầu tỉnh táo lại, biết này là tiểu bạch hồ hóa thành hình người .

Hồ ly cảm giác vốn nhạy bén, nhận ra Tạ Giám đang nhìn mình, thiếu niên kia liền mở mắt, lộ ra một đôi người vẫn nhu nhuận như trước. Thiếu niên cúi đầu kêu một tiếng “Công tử”. Thanh âm vô cùng êm ái dễ nghe, sợ là thanh âm của thiếu nữ cũng không thanh nhu (giọng nói trong trẻo, dịu dàng) được như vậy.

Tạ Giám mặc dù thường ngày cùng hồ ly nói chuyện, nhưng hiện tại lần đầu tiên gặp hồ ly biến nhân trong truyền thuyết, nhất thời nói không ra lời. Đi tới đi lui đẩy cửa sổ ra nhìn nhìn, bên ngoài tiếng người dần ồn ào, thì ra đã là sáng sớm. Sau một lúc lâu chỉ nói: “Người ngày hôm qua ăn không nhiều, hiện nay đói bụng sao, đứng lên ăn sớm một chút đi.”

Hồ ly thiếu niên không lên tiếng, vẫn là cuộn tròn trong chăn, chậm chạp bất động.

Tạ Giám ngạc nhiên: “Người như thế nào còn không đứng lên?”

Thiếu niên đỏ mặt, thấp giọng nói: “Ta, ta không có quần áo.”

Tạ Giám thoáng ngạc nhiên bỗng nhớ tới truyền thuyết lúc trước đã nghe qua, còn có “Liêu trai chí dị”, đều nói da hồ có thể biến thành xiêm y. Thì ra nguyên lai không phải như thế. Nghĩ nghĩ một hồi liền lục lọi quần áo chính mình lấy ra một bộ đưa cho nó, rồi ra ngoài gọi hai bát mì.

Khi trở về đã thấy hồ ly thiếu niên mặc xong quần áo, còn chưa buộc tóc. Nó mặc quần áo Tạ Giám hơi rộng một chút, vạt áo cũng dài quá chân, nhưng cũng rất vừa mắt. Không bao lâu sau tiểu nhị đưa mì lên, thấy phòng Tạ Giám tự nhiên có thêm một người, ngần ra nhìn chăm chăm, suýt nữa quăng luôn cái mâm.

Tạ Giám ăn mấy miếng, nhìn hồ ly thiếu niên kia chỉ thấy nó chính là cúi đầu ngồi, cũng không động đũa. Hắn nhẹ nhàng hỏi: “Người không ăn được cái này hay sao?” Thăm nghĩ nó lúc trước cũng đã ăn qua, có thể nào giờ biến thành người nên khủng hoảng không nuốt nổi.

Thiếu niên lắc lắc đầu, cầm đũa lên, song vẫn là cúi đầu bất động. Tạ Giám thấy nó cầm chặt đôi đũa trong tay, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: “Người không biết dùng đũa?”

Người kia gật gật đầu, trên mặt hơi hơi đỏ.

Tạ Giám nhin cười, chỉ dẫn thiếu niên thoát nhìn ước chừng mười bốn mười lăm tuổi cách dùng đũa. Hắn đối tiểu hồ ly này vốn có một ít cảnh giác không rõ ràng, lúc này hoàn toàn tiêu. Đợi khi nó tự mình có thể cầm đũa được mới buông tay.

Tạ Giám ăn một nửa lại nhìn nó, hồ ly thiếu niên kia vẫn là không được tự nhiên xoay xoay đũa chọt chọt mì. Dường như còn sợ hắn sẽ thấy, thỉnh thoảng trộm giương mắt liếc Tạ Giám. Bất ngờ rung hợp gặp Tạ Giám nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, nó nhất thời quăng đũa, cúi gằm mặt xuống, hai tai đỏ ửng. Một chiếc đũa văng tới tận mép bàn, suýt rơi xuống.

Tạ Giám cười nói: “Đến đây.” Lấy lại đôi đũa, Tạ Giám một ngụm ụy nó. Thiếu niên mặt ửng đỏ ngoan ngoãn há mồm ăn.

Đợi cho ụy hoàn, bát mì của Tạ Giám đã sớm lạnh ngắt, cũng không tái ăn. Hồ ly thiếu niên nhìn xem bát mì còn hơn phân nửa, nhìn nhìn lại Tạ Giám, trong ánh mắt tràn đầy băn khoăn.

Tạ Giám thấy nó xinh đẹp sạch sẽ, vốn quen thói phong lưu liền vờ tay xoa bóp hai má nó cười nói: “Nhìn cái gì? Từ trước làm hồ ly còn có thể kêu vài tiếng, làm nhân ngược lại một chữ cũng không nói. Nói chuyện về người đi.”

Thiếu niên hai má hồng hồng cúi đầu, vẫn là không nói lời nào.

Tạ Giám thấy tóc nó tán loạn, hơn nữa không buộc. Hắn vừa thay nó chải đầu vừa hỏi: “Người có tên không?”

Thiếu niên gật gật đầu: “Ta gọi là Linh Hồ Thanh.”

Tạ Giám “Nga” một tiếng, gật gù: “Quả nhiên đem “Linh Hồ” làm họ. “Linh” nghĩa là tốt đẹp, “Linh Hồ” theo mặt chữ xem ra, đó là “hồ ly xinh đẹp”. Linh Hồ Thanh nghe không hiểu rõ lắm, nhưng cũng không hỏi lại.

Tạ Giám một bên thay nó chải đầu một bên hỏi tiếp: “Người nhiều tuổi?”

Linh Hồ Thanh đáp: “Hôm nay mới vừa mãn một tuổi.”

Tạ Giám suýt quăng cây lược trong tay, cả kinh: “Một tuổi?”

Linh Hồ Thanh cực tự nhiên giải thích: “Hồ ly không bằng nhân sống lâu dài, một tuổi tự nhiên liền tương đương với nhân hơn mười tuổi.”

Tạ Giám không giấu nổi ngạc nhiên: “Người một tuổi liền có thể hóa thành hình người?”

Linh Hồ Thanh đáp lại ngượng ngùng: “Ta có một nửa huyết mạch của nhân loại, cha ta là người.”

Tạ Giám thắc mắc: “Cha người còn ở cùng một chỗ với người hay không?”

Linh Hồ Thanh thấp giọng: “Ta chưa thấy qua cha, cũng chưa thấy qua nương.”

Tạ Giám ngăn ra, hần trước đây còn có mẫu thân yêu thương, tiểu hồ ly này so với hần còn đáng thương hơn vài phần. Chọn một chiếc khăn chút đầu trắng trong thuần khiết thay Linh Hồ Thanh buộc hảo tóc, ôn nhu nói: “Thanh Nhi này một năm qua sống hảo hay không?”

Linh Hồ Thanh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Hoàn hảo. Có tỷ tỷ chiếu cố ta.”

Tạ Giám mỉm cười: “Người nguyên lai còn có tỷ tỷ.”

Linh Hồ Thanh gật đầu: “Ta cùng tỷ tỷ ở ngọn núi ngoài thành Lạc Dương.”

Tạ Giám cười nói: “Hóa ra chúng ta đồng hương.” Lại tiếp: “Người bị bắt đi rất nhiều ngày rồi, tỷ tỷ người nhất định vội vã tìm người.”

Linh Hồ Thanh không nói lời nào, ánh mắt nhìn Tạ Giám có ý không muốn xa rời, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Ân, ta có lẽ nên về nhìn xem.” Lại thấp giọng nói: “Trở về vài ngày ta sẽ quay lại. Công tử đã cứu ta, ta không biết như thế nào báo đáp mới tốt...”

Tạ Giám ngây người một chút. Hần mặc dù rất thích tiểu hồ ly, nhưng cũng biết đây là mị hồ, chưa bao giờ nghĩ tới phải như thế nào sống cùng nó. Lời nói của Linh Hồ Thanh, rõ ràng là có ý lấy thân báo đáp, da đầu không khỏi một trận run lên. Lập tức nói: “Ta muốn đi Trường An, không thể ở lại khách *** này mãi, Thanh Nhi nếu trở về tìm ta, nhất định là không thấy. Vẫn là quay về Lạc Dương hảo hảo ở đi, đừng bận tâm đến việc này, cẩn thận lại bị nhân bắt đi. Ngày mai ta đi mua con ngựa, Thanh Nhi có thể trở về mau chút.”

Linh Hồ Thanh nhìn hần, hơi cúi đầu, cũng không biết có hay không nghe ra ý tứ Tạ Giám không muốn nó đi theo. Lát sau mới đáp lại: “Đa tạ công tử.”

Ngày thứ hai Tạ Giám quả nhiên mua hai con ngựa đến, lại đưa nó một ít lộ phí. Sau đó hần đưa Linh Hồ Thanh đến cổng thành Lạc Dương, chỉ nói một câu “Bảo trọng” coi như từ biệt.

Linh Hồ Thanh không nói gì, chỉ mong hần nhìn đến mình một cái liền đi.

-oOo- Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Tạ Giám đi vài ngày liền tới Trường An. Hần ngày thường thường đến thanh lâu chơi đùa, xưởng khúc. Bộ dáng lại tuấn lãng, tự nhiên được rất nhiều cô nương coi trọng. Ở Trường An ngao du bốn năm, ít khi trụ lại khách ***, hàng đêm hần đều ở thanh lâu. Lần này trở về, mặc dù đã tìm đến khách *** thuê một phòng, nhưng cũng không thể không phóng túng một chút.

Tạ Giám ở Hoa Tuyết lâu có một hồng nhan tri kỷ, danh gọi Miên Khanh. Nàng bộ dáng thập phần xinh đẹp, dù không phải là đệ nhất; có chút tài hoa, cũng không phải là thập toàn; ôn nhu chu đáo; thân nhiên có chút lạnh, không phải khách nào đến cũng tiếp. Cũng không biết tại sao làm các Trường An đệ tử như trúng tà quyến luyến si mê, bỏ ra nghìn vàng cũng chỉ mong được uống chén chè xanh.

Nàng đối người khác mặc dù lãnh đạm, đối Tạ Giám lại có phần coi trọng. Tạ Giám ở Hoa Tuyết lâu thường trụ lại mấy ngày, cùng Miên Khanh uống rượu, chơi đàn sáo, không biết đã khiến bao nhiêu thế gia hào phú đổ kị, bao nhiêu thanh niên trai tráng ganh ghét.

Tạ Giám lần này trở về, tất nhiên không thể không đến. Đi vào gặp Miên Khanh một thân hồng y điểm sắc trắng đang chờ, trên bàn bày vài thứ quả, một cái ấm bạch ngọc, một đôi chén thủy bích. Tạ Giám một mặt ngồi xuống một mặt cười nói: “Thủy bích ngọc này trong trăm loại ngọc thật sự là vẻ đẹp hiếm thấy, Miên Khanh đem nó mài làm chén rượu, tinh xảo như thế, quả không phụ mỹ ngọc.”

Từ lúc nhận biết Miên Khanh đến nay, chưa bao giờ gặp qua nàng cài trâm ngọc thượng đẳng, bất quá là dùng trâm cài trơn đơn giản để búi tóc. Tối nay là dùng một dải lụa vàng nhặt quần tóc, dù không hề có châu ngọc đính thêm, vẫn là vô hạn phong tình.

Miên Khanh khẽ cười nói: “Công tử quá khen. Ta đoán công tử hôm nay sẽ đến đây, cố ý gọi người đem ra lê hoa đã ủ lâu năm, tháng giêng không có hoa lê, tạm dùng lê hoa tửu này vậy.” Nói xong đem hai cái chén đều rót đầy.

Tạ Giám cầm một chén trong tay. Rượu trong vắt sáng sủa trong chén ngọc bích tinh xảo càng thêm động lòng người, thơm mà không gắt, quả nhiên là rượu ngon hiếm có. Tạ Giám trước tán một tiếng “Hảo” rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, rốt cục tìm không ra từ nào để hình dung.

Miên Khanh bồi một ly, lại đem cái chén rót đầy. Nàng tâm tư linh hoạt, nhìn ra Tạ Giám hôm nay chỉ có tâm tư uống rượu, liền không nói nhiều, chỉ bồi hấn uống rượu.

Lê hoa tửu mặc dù thuần túy, tác dụng chậm nhưng lớn. Tạ Giám tửu lượng mặc dù hảo, một lát cũng đã say bất tỉnh nhân sự, miệng vẫn bảo là phải đi về. Miên Khanh xem kỳ quái, Tạ Giám đến chỗ nàng, chưa bao giờ có một lần không phải ngủ lại. Nàng lại không biết Tạ Giám say rượu nghĩ mình đang ở Lạc Dương, muốn quay về Trường An. Miên Khanh biết người say thần trí không tỉnh táo, liền sai người chuẩn bị xe, đưa Tạ Giám quay về khách ***.

Miên Khanh dẫn theo hai nha đầu mang Tạ Giám trở về phòng. Vừa vào cửa, đã thấy một người không nhúc nhích nằm ở trên bàn, không khỏi hơi kinh hãi. Đến gần nhìn kỹ, người nọ đang ngủ, hé ra làn da trắng như tuyết, vài lọn tóc xòa ra hơi rối. Khuôn mặt khi ngủ cực kỳ xinh đẹp, lại nhợt nhạt mang theo chút tiêu tụy. Miên Khanh chưa từng thấy qua thần thái người nào như vậy, thân là nữ tử, cũng không khỏi cảm thấy thương tiếc.

Miên Khanh đang muốn gọi người kia tỉnh lại, nó lại mở to mắt. Con ngươi như thủy ngọc, ôn nhuận, ánh mắt trong suốt, niêm một tầng sương như chưa tỉnh ngủ hẳn, lại dễ dàng câu hồn người. Miên Khanh ở chốn hồng nhan nhìn đủ loại người, cũng chưa thấy qua thiếu niên nào đẹp đến như vậy.

Linh Hồ Thanh kinh ngạc nhìn thấy trước mắt một nữ tử, không rõ nàng đến phòng Tạ Giám làm gì, chỉ chớp mắt. Liền thấy được Tạ Giám say rượu. Miên Khanh khẽ cười nói: “Trách không được Tạ công tử say đến thành như vậy còn một mực phải trở về, nguyên lai có người như vậy đang chờ hẳn. Nếu là ta, chớ nói say, chính là đã chết cũng muốn trở về.”

Linh Hồ Thanh mặt đỏ lên: “Ta, ta không phải...”

Miên Khanh hé miệng cười, chỉ nói: “Tạ công tử ở trong này, hảo hảo xem hẳn. Ta cần phải trở về.” Liền mang theo hai nha đầu kia quay về Hoa Tuyết lâu.

Miên Khanh biết Tạ Giám mặc dù cùng kĩ nữ đào hát có chút lui tới, nhưng chẳng một lòng với ai, thật sự là không tốt. Không biết lần này như thế nào lại thay đổi tính tình, lưu một thiếu niên như vậy bên người chơi đùa. Nhưng nàng lại không biết rằng chính bản thân Tạ Giám cũng không dự đoán được sẽ có hồi sự như vậy.

Linh Hồ Thanh không hiểu chuyện cũng không màng đưa tiễn khách, chính là nhìn Tạ Giám. Tạ Giám tửu lượng hảo, rượu vào cũng là hảo, say thì ngủ. Linh Hồ Thanh ở bên giường ngồi. Người ngoài nhìn vào ai mà không biết quan hệ của Tạ Giám cùng nàng kia có phần ái muội, lại nghĩ tới Tạ Giám từng rõ ràng cự tuyệt nó, trong lòng ủy khuất cực kỳ. Tháng giêng trời rét lạnh, liền thay Tạ Giám cởi áo khoác, đắp chăn. Chính mình lại vì phiền não mà rầu rĩ ngồi ở một bên.

Tạ Giám cũng không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên mơ mơ màng màng gọi “Kiều dung” một tiếng. Linh Hồ Thanh nghĩ hẩn tỉnh, gọi thử hai tiếng “Công tử”, nhưng không nghe trả lời. Nguyên lai chính là nói mơ. Linh Hồ Thanh ngồi chăm chú lắng nghe hẩn mồm miệng không rõ nói vài câu, lại nghe hẩn nhắc đến “Kiều dung” nọ. Chỉ một lúc sau, Tạ Giám mở mắt, bảo vài tiếng “Thanh Nhi”. Linh Hồ Thanh đang suy nghĩ nên không để ý.

Tạ Giám đột nhiên ngồi dậy, lại gọi: “Thanh Nhi?”

Linh Hồ Thanh thực tại hoảng sợ, quay đầu hỏi: “Công tử tỉnh?” Trên mặt vẫn còn mang chút buồn bực.

Tạ Giám cười nói: “Thanh Nhi làm sao vậy, thấy ta không vui hay sao?” Nói xong đưa tay sờ sờ hai má nó, thở dài: “Vài ngày không có gặp, như thế nào liền gầy như thế này?”

Linh Hồ mặt đỏ lên, rồi lại cúi đầu không lên tiếng.

Tạ Giám khẽ vuốt hàng mi dài của nó, ôn nhu nói: “Ai làm Thanh Nhi ủy khuất, nói cho ta biết.”

Linh Hồ Thanh thấp đầu nói nhỏ: “Công tử không phải vội vã đuổi ta đi sao, còn có tâm quản ta.”

Tạ Giám nghe thế liền cười: “Ta thích Thanh Nhi như thế, như thế nào lại đuổi Thanh Nhi đi.” (câu này nghe quen quá Ồ___Ồ)

Linh Hồ Thanh mạnh miệng đáp lại: “Là ai vội vàng bảo ta quay về Lạc Dương, tất nhiên không phải là ta đi.”

Tạ Giám nhẹ giọng giải bày: “Thanh Nhi, ta thích ngươi, nhưng cũng có chút sợ.”

Linh Hồ Thanh ủy khuất: “Công tử đã cứu ta, ta nếu có chút tâm hại công tử, kia không phải... Kia không phải...” Nó chỉ từng nghe kể lại chứ chưa bao giờ tận tai nghe người ta thề, lúc này cũng không biết nên nói thế nào.

Tạ Giám mỉm cười như hiểu ý tiểu hồ ly: “Kia không phải là hồ ly nữa.”

Linh Hồ Thanh khanh khách cười, đôi nhãn châu trong veo như thạch anh tỏa sáng.

Tạ Giám ôn nhu nhìn nó: “Thanh Nhi cười rộ lên thật xinh đẹp.”

Linh Hồ Thanh trên mặt hơi đỏ lên, vẫn tiếp tục nhìn hẩn.

Tạ Giám nhu nhu thái dương nói: “Ta đau đầu thật sự.” Linh Hồ Thanh còn chưa kịp nói, hẩn lại nằm xuống, trở mình một cái, miệng lẩm bẩm nói: “Thật khát nước...”

Người này, hóa ra này giờ đều là lời say.

Linh Hồ Thanh ngây người một lúc lâu, không thể kiềm được, “Oa” một tiếng khóc đi ra. Nó bộ dạng tuy là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, bất quá chỉ là hồ ly vừa mãn một tuổi, tự nhiên muốn khóc liền khóc. Úp mặt trên bàn nức nở nghẹn ngào. Cũng không biết khóc bao lâu, khóc dầm dề mỗi, nằm lại trên bàn vụng vụng ngủ.

Tạ Giám mất say lơ lơ mông lung tỉnh lại, gặp trong phòng có thêm một người, người đó mặc quần áo của mình, liền nhận ra Hồ Thanh. Trong lòng vì kinh, không biết nó vì sao như vậy sớm liền trở về. Mặc dù có chút đau đầu, nhưng cũng thật vui mừng. Xuống giường tiêu sái đến gần, thấy mắt nó thũng phần hồng, trên mặt và tay áo đều là nước mắt, cũng không biết bị cái gì ủy khuất. Miệng vẫn khe khẽ lầu bầu: “Ta ghét nhất Tạ Giám.” Biểu tình lại thật sự đáng yêu.

Tạ Giám ở một bên nhìn không được cười trộm, nhưng cũng không nhớ rõ khi nào thì chọc tới tiểu hồ ly này. Một mặt cố bỏ ngoại sam dầm nước mắt của nó, một mặt lại múc nước cho nó rửa mặt. Một hồi sau, Linh Hồ Thanh liền tỉnh, mở mắt thấy là Tạ Giám, lại đem ánh mắt nhắm lại.

Tạ Giám cười nói: “Thanh Nhi đây là làm sao vậy? Ta cũng không đắc tội ngươi đi.”

Linh Hồ Thanh mếu máo, vẫn là từ từ nhắm hai mắt không để ý tới hẩn.

Tạ Giám liền ở trên mặt nó hôn một cái, ôn nhu nói: “Là ai khi dễ Thanh Nhi, nói ra, ta thay Thanh Nhi trút giận.” Hấn nói lời này khẩu khí lại cùng tối hôm qua giống nhau như đúc. Xem ra lời nói tối hôm qua tuy là lời say, cũng không tất đó là giả.

Linh Hồ Thanh nghĩ nghĩ, liền không hề cùng hấn dỗi, cúi đầu trả lời: “Tỷ tỷ không thấy.”

Tạ Giám cả kinh: “Không thấy?”

Linh Hồ Thanh rút lui thân mình, giọng điệu thương tâm: “Ta hỏi rất nhiều yêu quái, bọn họ cũng không biết. Có nói tỷ tỷ đi ra ngoài tìm ta, cũng không biết năng đi nơi nào tìm. Đạo sĩ kia vẫn còn tại Lạc Dương.” Cơ hồ vừa nói vừa muốn khóc.

Tạ Giám vội trấn an nó: “Tỷ tỷ người ra ngoài tìm người, đạo nhân kia lại ở Lạc Dương, như thế nào gặp được. Cho dù gặp, thì tỷ tỷ của Thanh Nhi nhất định cùng Thanh Nhi giống nhau mệnh hảo, nhất định có quý nhân cứu giúp, không có việc gì.”

Linh Hồ Thanh vẫn suy nghĩ không lên tiếng, một bộ dáng muốn khóc. Tạ Giám cực mềm nhẹ thay nó rửa hoàn mặt rồi nói: “Thanh Nhi đã không chỗ đi, liền đi theo ta đi.” Linh Hồ Thanh gật gật đầu, trên mặt quả nhiên có chút vui mừng.

“Thanh Nhi khóc chắc đói bụng đi, ta đi nhìn xem có cái gì ăn.” Tạ Giám một mặt nói xong liền đi ra ngoài một mặt phát sầu. Hấn không phải hối hận đã nói như vậy, chính là không biết để Linh Hồ Thanh ở nơi nào mới tốt. Tổng không thể dẫn nó tới thanh lâu, trụ khách *** cũng không phải kẻ lâu dài. Tối rồi gọi hai chén chúc, mấy thứ điểm tâm, đều là những món không cần đưa.

Trong chốc lát chúc được đưa lên, còn có thêm dưa muối và trứng cút, Linh Hồ Thanh cư nhiên có thể cực thuần thực đem trứng đã được lột vỏ dùng đũa gấp lấy.

Tạ Giám cười khen: “Thanh Nhi học được thật nhanh.” Lại hỏi nó: “Trên đường có khỏe không?”

Linh Hồ Thanh nghĩ nghĩ một hồi: “Cũng khỏe, chính là có một lần gặp mấy người, muốn ta theo chân bọn họ trở về. Ta không chịu, bọn họ liền mạnh bạo kéo ta, ta chỉ hảo biến trở về hồ ly chạy thoát.” Lại đặc ý nói: “Ta chạy thật sự rất mau, bọn họ kỳ mã đều không có đuổi theo.”

Tạ Giám cười to: “Bọn họ còn muốn người đi theo trở về không?”

Linh Hồ Thanh ủy khuất nói: “Bọn họ rất xấu.”

Tạ Giám nhìn biểu tình nó, cơ hồ đem cơm trong miệng phun ra. Hấn uống một chút trà, vừa cười vừa ho khan, đến nước mắt cũng chảy.

Linh Hồ Thanh quậy bát chúc nổi giận: “Có cái gì buồn cười?”

Tạ Giám thở hổn hển: “Ta không cười... Không cười... Ha ha... Không cười...”

Hai người âm ỉ, tiểu nhị tiến vào nói: “Tạ công tử, Hoa Tuyết lâu Miên Khanh cô nương muốn gặp ngài.”

Vừa nói xong, Miên Khanh đã vào, chỉ đi một mình. Tạ Giám đứng lên, vẫn chưa cười dứt, khó khăn thuận khí, ho khan nói: “Miên Khanh sớm như vậy lại đây, có chuyện gì hay không?” Linh Hồ Thanh cũng bắt chước hấn đứng lên.

Miên Khanh khẽ cười: “Tạ công tử không thích thấy ta sao? Chẳng lẽ có chuyện gì khiến người phải sợ hãi, mỹ nhân như vậy, nên giấu đi luyện tiếc cho người khác xem sao?” Một bên nhìn về phía Linh Hồ Thanh, thấy nó hai mắt vi sưng, trong lòng có chút kinh ngạc, không biết này hai người tối hôm qua náo loạn cái gì.

Tạ Giám chỉ cười: “Miên Khanh nói đùa.” Lập tức liền nhường chỗ ngồi, lại hướng tiểu hồ ly giới thiệu: “Hấn gọi Linh Hồ Thanh.”

Linh Hồ Thanh ngoan ngoan thi lễ: “Miên Khanh tỷ tỷ.”

Miên Khanh cười nói: “Thật là một đứa trẻ ngoan ngoan. Người đã kêu một tiếng tỷ tỷ, ta cư nhiên nên cho người chút lễ gặp mặt. Chỉ tiếc ta nơi này tìm không ra cái gì xứng với người.” Nàng vốn không đeo

ngọc ngà trên bảo gì, liền đem túi hương gắm trắng trên người rồi xuống đưa nó. Linh Hồ Thanh nói lời cảm tạ nhận lấy. Miên Khanh lại đối nó hỏi: “Ngươi bao nhiêu?”

Linh Hồ Thanh há mồm định nói: “Một. . .” Nhìn thấy Tạ Giám ở một bên nháy mắt, vội vàng sửa lời nói, “Mười lăm tuổi.”

Miên Khanh nhìn thấy, mỉm cười, cũng không để ý tới, hướng Tạ Giám hỏi: “Tạ công tử tính toán ở Trường An lâu không?”

Tạ Giám cười nói: “Đó là tự nhiên. Thiên hạ phồn hoa không quá hai nơi, Lạc Dương ta đã quá quen thuộc, đành phải ở tại chỗ này.” Linh Hồ Thanh không dám chen ngang, cúi đầu ăn chúc, một đôi lỗ tai lại dựng thẳng, e sợ nữ nhân này đem Tạ Giám mang đi.

Miên Khanh lại tiếp: “Tạ công tử có còn muốn giống như trước bình thường ngày ngày ở trong lâu không?”

Tạ Giám nghĩ nghĩ một chút, khoé mắt liếc sang Linh Hồ Thanh một chút, mỉm cười: “Mọi người cùng một chỗ uống vài chén rượu, xướng khúc, thật sự rất vui vẻ, vì cái gì không đi? Chính là cũng không tất phải “ngày ngày”.”

Miên Khanh giận dữ liếc hắt một cái, sắc giọng: “Danh hào “bạc hạnh nhân” (người bạc bẽo, vô tình) của Tạ công tử quả nhiên không phải nói không, nhẹ nhàng nói một câu liền đem bao nhiêu tình cảm đều vứt bỏ.”

Tạ Giám nở nụ cười, không hề dao động: “Miên Khanh tựa hồ có lời muốn nói.”

Miên Khanh cười lại: “Được rồi, ta liền nói thẳng. Chính ngươi cả ngày chơi đùa trong lâu cũng không sao, nếu mang theo tiểu mỹ nhân này, tuy chỉ trong thời gian ngắn, chỉ sợ không biết bao nhiêu người chú ý tới hắt.”

Tạ Giám nghe vậy thay đổi sắc mặt, không giấu nổi vui mừng: “Nghe ý Miên Khanh tựa hồ có biện pháp?” Linh Hồ Thanh cũng ngẩng đầu lên nhìn Miên Khanh.

Miên Khanh nhỏ giọng: “Lúc ta mới vào Câu Lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc), có mua một chỗ gọi “Mạc Sầu Viên” ở ngoại thành phía tây Trường An. Bận đầu vốn định khi nhân hạ sẽ đến đó thanh tịnh, thoáng một cái sáu năm, lại ngay cả đất trong viên gót hài cũng chưa từng dính qua một chút. Hiện nay có cơ hội, giao cho công tử cũng tốt, cũng không phụ thanh tú tính hảo viên kia”.

Tạ Giám thần tình vui vẻ: “Như thế tốt lắm, thật không hiểu nên như thế nào cảm tạ?”

Miên Khanh khẽ cười: “Công tử còn cùng ta nói cái gì “tạ ơn”. Viên kia hoang phế đã lâu, cẩn thận có sơn tinh quỷ hồ ban đêm đến đem người ăn.” Nói xong bật cười khanh khách.

“Sơn tinh quỷ quái là gì, cho dù hồ ly, ta cũng không sợ.” Tạ Giám tự tiểu phi tiểu làm bộ không thấy Linh Hồ Thanh ở một bên hướng hắt trừng mắt.

Miên Khanh vuốt tóc mai cười nói: “Tốt lắm, ta cũng nên đi. Công tử không cần tiễn.” Tạ Giám vẫn là đưa nàng ra cửa, Linh Hồ Thanh cũng đi theo. Nhìn xa xa thấy mã xa màn trướng gắm hoa buông rũ.

Tạ Giám mỉm cười: “Thanh Nhi, ta mang người đi xem viên kia.”

Linh Hồ Thanh đi bên cạnh hắt, kỳ quái hỏi: “Nàng không phải thích công tử hay sao?”

Tạ Giám cười: “Nàng mặc dù thích ta, nhưng cũng biết kẻ ăn chơi Tạ Giám này không phải là người nàng phó thác cả đời. Miên Khanh muốn gả cho một người thủy chung yêu nàng một đời. “Nhược đắc sơn hoa sắp mãn đầu, mạc vấn nô quy xứ”, đó là như vậy.”

(Trích “Bài từ theo điệu”:

Giá mà được hái hoa núi cài đầy đầu **, (thì) chẳng cần phải hỏi tôi về đâu!

** Câu này tỏ ý muốn được hoàn lương, làm một người phụ nữ bình thường hái hoa núi cài đầu.

Ở câu cuối, “nô” là đại từ nhân xưng ngôi thứ nhất. Xưa ở Trung Quốc, nữ thường tự xưng là “nô”, nam thường tự xưng là “bộc” với ý khiêm tốn)

Tạ Giám trụ khách *** ở thành tây, đi một chút liền tới Mạc Sầu Viên. Đi vào nhìn lên, không khỏi một phen kinh kinh hãi. Hiện ra trước mắt cỏ hoang loạn tuyết, tàn chi đoạn thạch (cỏ mọc um tùm, tuyết đọng khắp nơi, cây khô cằn cỗi, đá vỡ tan tành), lạnh lẽo thê lương. Hai người đi xem xét xung quanh một vòng, chỉ thấy một tầng lá mục thật dày, hồ nước núi đá u kình, đều đã nhìn không ra diện mạo vốn có.

Góc đông viên có hai gian ốc tường trắng ngói đen, cửa và cửa sổ đều mục nát, đóng mấy lớp bụi. Đây sáu năm qua, đừng nói là tiến vào, chỉ sợ một lần cũng chưa từng nhìn qua. Đây nửa phần cũng không xưng được là “thanh tú tinh xảo”.

Tạ Giám bèn phải đi tìm thợ, đem vườn và phòng ốc đều sửa sang chỉnh đốn đàng hoàng một phen, lại qua ba bốn ngày mới vào trụ.

Còn chưa hết tháng giêng, tiết trời vẫn lạnh. Tạ Giám ngồi ở bên chậu than sưởi ấm hai tay, nghe gió lạnh thổi tới đập vào khung cửa, mắt nhìn chăm chăm ngọn lửa nhảy múa tựa hồ rất vui vẻ. Mẫu thân Tạ Giám là Tạ gia tiểu thiếp không được sủng, ở bên hấn không lâu liền bệnh mất. Tạ Giám ở Tạ gia chịu rất nhiều khi dễ. Hấn từ lúc còn là thiếu niên đã lang thang kiếm sống. Tuy nói “bốn bể là nhà”, nhà thì lại giống như trạm dừng chân, nhưng bốn bể cũng không có thể như nhà. Hôm nay ngồi ở chỗ này, không biết tại sao, trong lòng lại nảy sinh loại tư vị khác thường.

Tạ Giám đang nghĩ ngợi, Linh Hồ Thanh đẩy môn tiến vào, khoe miệng vênh lên như vàng trăng lưỡi liềm. Hấn ngẩng đầu thấy, ôn nhu cười nói: “Thanh Nhi thấy cái gì mới mẻ hay sao mà cao hứng thành như vậy?”

Linh Hồ Thanh thần tình vui vẻ: “Ta vừa mới ở trong vườn thấy một con thỏ con chạy tới.” Lại tỏ vẻ nôn nóng: “Ngày mai ta đi bắt nó.”

Tạ Giám mỉm cười: “Thanh Nhi nguyên lai cũng nghịch ngợm như thế.” Lại thấy trên áo nó dính chút mảnh vụn lá khô: “Làm sao lại dính mấy thứ này?”

Linh Hồ Thanh cúi đầu nhìn nhìn: “Ta đi hái sen trong ao, chắc là không cẩn thận bị vướng đi.”

Tạ Giám ngạc nhiên: “Băng đóng ở ao rất mỏng, Thanh Nhi có thể đi trên đó sao?”

Linh Hồ Thanh cũng ngạc nhiên nói: “Công tử từ trước thường thường ôm ta, không biết ta nặng nhẹ bao nhiêu hay sao?”

Tạ Giám ngó ra một chút, thật sự không tin người thiếu niên trước mắt cùng tiểu hồ bình thường cũng nhẹ như vậy. Lập tức khẽ cười đáp lại: “Ta đến thử xem.” Tiến lên ôm ngang lấy Linh Hồ Thanh bế lên, quả nhiên là nhẹ như không có gì.

Linh Hồ Thanh thần tình đỏ bừng giãy giụa, thấy Tạ Giám không buông, cũng liền không suy nghĩ nữa ngoan ngoãn mặc hấn ôm. Tạ Giám ôm nó ngồi trên đùi mình, cười nói: “Thanh Nhi không vui sao?”

Linh Hồ Thanh thấp giọng than thở: “Là công tử không thích.” Tạ Giám không có nghe rõ ràng, hỏi lại: “Cái gì?” Linh Hồ Thanh cũng không thêm nói lại. Tạ Giám cũng sợ chính mình tái đùa nó sẽ không chế không được, liền buông nó ra: “Thời điểm không còn sớm, tắt rồi ngủ đi.”

Tạ Giám rửa mặt xong, quay đầu lại cũng không thấy Linh Hồ Thanh đâu. Tình tế nhìn lại, hấn đã thấy bên cạnh gối một tiểu bạch hồ, lập tức cả kinh không ít. Hấn đối hồ yêu mặc dù không hiểu rõ, nhưng nghe nói qua yêu quái đã tu thành người nếu hiện nguyên hình, là cực không tốt. Vội vàng bay đến bên giường đem tiểu hồ ôm lấy, kêu lên: “Thanh Nhi! Thanh Nhi làm sao vậy?”

Tiểu hồ từ trong lòng ngực hấn chui ra, vùi ở trong chăn rồi biến trở về bộ dạng thiếu niên. Nó mặt ửng đỏ nói: “Ban đêm rất lạnh, công tử ôm ta ngủ sẽ ấm.”

Tạ Giám nghe vậy yên lòng, lại trêu đùa: “Người như hiện tại để cho ta ôm không tốt sao?”

Linh Hồ Thanh trên mặt càng hồng: “Ta biến thành hình người sẽ không ấm bằng.” Cũng không đợi Tạ Giám trả lời, biến trở về nguyên hình hồ ly.

Tạ Giám cõi ngoại ý nằm xuống, đem tiểu hồ ly ôm vào trong lòng, lại kéo kéo chăn, để đầu nó lộ ra cho dễ thở. Biết nó không thể nói chuyện, cố tình trêu đùa: “Thanh Nhi vì cái gì lại ngoan như vậy?”

Tiểu hồ nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Kỉ kị” kêu lên hai tiếng.

Tạ Giám bật cười: “Thanh Nhi là học con gà con kêu sao?” Tiểu hồ gật gật đầu. Tạ Giám nhớ trên đường đến Trường An, chính mình trên người không bao nhiêu tiền, lại mỗi bữa mua kê cấp nó ăn, không nghĩ nó đều ghi tạc trong lòng, cố ý cười nói: “Nguyên lai hồ ly ăn kê có thể biến ngoan, ân, ta nhớ kỹ.”

Tiểu hồ trong mắt lộ ra chút tính trẻ con buồn bực, đem chân trái giơ lên trước mặt Tạ Giám, lộ ra năm móng vuốt trắng ngà bán trong suốt. Tạ Giám mỉm cười: “Ôi, Thanh Nhi sinh khí sao? Ta quả nhiên là sợ hãi nga.” Vừa nói vừa cầm tiểu móng vuốt nó, thử xem có hay không sắc bén. Cào cào lên tay chỉ cảm thấy hơi ngứa, cũng không đau. Tiểu hồ ly thu móng vuốt về, không thêm để ý tới hắn nữa (em dỗi rồi =))).

Tạ Giám vỗ nhẹ đầu nó: “Thanh Nhi ngoan, sớm đi ngủ đi, sáng mai dậy bắt thỏ.” Đoạn đứng dậy thổi tắt nến, ôm tiểu hồ ly lòng xù ngủ.

Tạ Giám sáng hôm sau tỉnh lại, Linh Hồ Thanh sớm ngay cả bóng dáng cũng không thấy, quần áo lại hảo hảo để ở một bên. Tạ Giám biết nó đi bắt con thỏ kia, cười cười đứng dậy tẩy rửa thay xiêm y. Sau khi trang phục chỉnh tề hắn liền ra vườn nhìn xem. Ngoài vườn cực yên tĩnh, đừng nói là Linh Hồ Thanh, ngay cả cành lá một chút lay động cũng là không thấy. Không biết tiểu hồ ly nhỏ như vậy có phải hay không bị một con thỏ bắt!?

Tạ Giám nghĩ nghĩ cũng không đi tìm, đến một gian khác chuẩn bị điểm tâm. Viên này tuy lớn, phòng ốc lại chỉ có hai gian nhỏ. Một gian là phòng ngủ kiêm thư phòng, một gian khác Tạ Giám dùng làm phòng bếp. Vừa mới đem nước đun, liền nghe được bên ngoài một nữ âm mềm mại: “Tạ công tử có ở nơi này không?”

Tạ Giám từ trong phòng đi ra, thấy nàng kia là tiểu hoàn của Hồng Tụ lâu Ngâm Hương cô nương. Tiểu hoàn kia thấy Tạ Giám, vui vẻ nói: “Tạ công tử, tiểu thư chúng ta nhiều ngày nay nhớ người, lệnh ta đến thỉnh. Công tử theo ta đi thôi.” Nàng kia nói xong tiến lên kéo ống tay áo Tạ Giám, một bên hướng trong phòng nhìn lén, thấy bếp núc củi lửa, không khỏi thần tình kinh ngạc.

Tạ Giám mỉm cười: “Ta thật không phải. Ta trở về mấy ngày nay, đáng lẽ nên sớm đến thăm Ngâm Hương cô nương. Thỉnh cô nương thay ta hướng Ngâm Hương cô nương thỉnh tội. Chính là ta còn có chút việc, cô nương thỉnh đi trước một bước, ta sẽ đi sau.”

Tiểu hoàn lưu luyến nhắc nhở: “Công tử nhất định phải tới.” Đợi Tạ Giám đồng ý, tiểu hoàn kia mới đi.

Tạ Giám đi ra vườn gọi vài tiếng “Thanh Nhi”, tiểu bạch hồ quả nhiên chạy tới, ngứa đầu nhìn hắn. Tạ Giám ngồi xổm xuống đối nó căn dặn: “Thanh Nhi, ta đi ra ngoài một chút, người ngoan ngoan ở trong viên đừng chạy loạn. Trứng luộc trong bếp, đói bụng thì nhớ lấy ăn.” Linh Hồ Thanh nhìn hắn trong mắt lộ ra chút ủy khuất. Tạ Giám ôn nhu hứa: “Ta sẽ sớm trở về.” Xong liền đi ra ngoài.

Tạ Giám đến Hồng Tụ lâu, chờ ở đó không chỉ mình Ngâm Hương, còn có ba bốn cô nương trong kỹ viện, đều là người Tạ Giám quen biết. Tạ Giám tới muộn, vừa vào cửa liền bị phạt ba chén. Sau đó cũng chỉ là uống rượu, đánh đàn xướng khúc linh tinh. Như thế mà Tạ Giám tới giờ Ngọ mới có thể thoát thân, lảo đảo trở về. Mọi người còn lại cũng tan.

Ngâm Hương sai người dọn dẹp, chính mình đến sau bình phong, cười nói: “Tỷ tỷ nói quả nhiên không sai. Hắn từ trước chẳng khi nào chỉ ở lại một lúc như vậy. Ta cũng thật muốn biết mỹ nhân nào khiến Tạ công tử phải vội vã mà chạy về”.

Miên Khanh khúc khích cười: “Ngâm muội nói sai một chữ rồi. Theo ta thấy, không phải là “vội vã”, phải là “nhớ nhung” mới đúng”.

Ngâm Hương kinh ngạc: “Tỷ tỷ có nhìn lầm hay không? Tạ công tử cũng không giống người biết nhần.”

Miên Khanh khẽ lắc đầu: “Ta cũng thấy kỳ quái. Nhưng với tính tình Tạ công tử, dù chưa từng có quan hệ xác thịt, ôm ôm ấp ấp cũng không phải là ít. Chuyện đó không sớm thì muộn thôi.”

Ngâm Hương ha ha cười: “Chỗn thanh lâu có thể nào lại ít đi một người phong lưu? Nghe Cúc Nhi nói, lúc nàng đến Tạ công tử đang nhóm lửa nấu bếp.”

Miên Khanh khẽ nhếch môi: “Uống công người ta khen người thông minh. Nay mấy năm chẳng lẽ không nhìn ra Tạ công tử trong lòng có sự, vốn không phải người ở lâu trong chốn phong hoa tuyết nguyệt. Ở bếp nhóm lửa, cũng là một việc may đi.” Nói đến hết câu, đã muốn thở dài.

(mấy bà cô này nói chuyện khó hiểu quá ==)

Tạ Giám đi rồi, Linh Hồ Thanh ở trong vườn chơi đã mới biến trở về hình người, mặc quần áo vào phòng bếp xem. Nó chưa bao giờ gặp qua nhân nầu cơm, cũng không biết nên làm như thế nào, mặc cho lửa cứ thế cháy. May mắn Tạ Giám cũng chưa bao giờ nấu bếp, để củi không đủ, trứng chưa chín lửa đã tắt. Linh Hồ Thanh trở về phòng, tò mò mở một quyển thư ra xem, có rất nhiều chữ nó không biết, câu hiểu câu không, tất nhiên không biết thư nói cái gì. Một hồi chán, lại chạy ra ngoài tìm con thỏ nhỏ.

Tạ Giám trở về, Linh Hồ Thanh ở trong vườn nghe tiếng, đoán hẳn lại uống rất nhiều rượu, vội chạy ra dìu. Mũi hồ ly rất nhạy, Linh Hồ Thanh ngửi thấy quần áo hẳn trừ bỏ mùi rượu còn có mùi phấn hương của nữ tử. Tạ Giám để nó dìu vào phòng, ngã trên giường, nhắm mắt xoa huyết thái dương: “Uống đến đầu đều đau.”

Linh Hồ Thanh nhớ tới lần trước Tạ Giám say rượu cùng mình hồ ngôn loạn ngữ, cũng có nói như vậy. Nghĩ đến đó nó lập tức lui ra phía sau, nghi nghi hoặc hoặc nhìn hẳn. Tạ Giám nhìn nó, cười nói: “Như thế nào lại nhìn ta như vậy, không nhận ra ta hay sao?” Hẳn lần này chính là uống nhiều mấy chén, nhưng vẫn chưa say, không lâu liền thanh tỉnh.

Tạ Giám ngồi dậy, mặt nhăn mày nhu: “Người toàn mùi son phấn, thật chán ghét.” Hẳn vừa lẩm bẩm vừa cởi xuống ngoại y ném qua một bên, rồi đến bên bàn lấy mực hòa với nước mài. Nơi này mọi thứ đều là của Miên Khanh mua về trước đây, khéo léo tinh xảo, dùng rất tốt.

Linh Hồ Thanh thấy hẳn muốn viết chữ, liền đem đài sen ưa thích hôm qua hái ra tắm nước ấm. Tạ Giám đem bút lông nhúng vào mực, trên giấy viết nhanh như bay. Linh Hồ Thanh đang ở kia ngâm đài sen, chỉ nhìn thấy tay hẳn lay động, cũng không biết hẳn viết chữ hay là vẽ bùa. Không bao lâu liền nghe Tạ Giám gọi: “Thanh Nhi lại đây, nhìn xem lối viết Thảo của ta.”

Linh Hồ Thanh xem chỉ thấy kia nét chữ uyển chuyển rồng bay phượng múa, lắc đầu nói: “Ta một chữ cũng không nhận được.”

Tạ Giám hỏi: “Thanh Nhi biết viết chữ không?”

Linh Hồ Thanh thành thật trả lời: “Một ít.”

Tạ Giám liền bảo: “Thanh Nhi viết chữ ‘Thanh’ cho ta xem.”

Linh Hồ Thanh lấy bút viết, mặc dù thiếu chút mượt mà, cũng thật đoan chính.

Tạ Giám nhìn chữ nó viết cười cười: “Thanh Nhi học qua trường tư sao, chữ này giống như là tú tài thi rớt dạy vậy. Nhìn như đoan trang, kì thực cứng nhắc.” Liền viết Triện (một kiểu chữ Hán), Lệ (thể chữ Lệ), Hành (lối chữ Hành), Khải (một trong các cách viết chữ Hán), Thảo (chữ Thảo, lối viết tay) ngũ thể của chữ “Thanh”, nói: “Thanh Nhi thích cái nào, ta sẽ dạy người viết.”

Linh Hồ Thanh nhìn một lần, chỉ vào một cái: “Cái này đẹp.”

Tạ Giám mỉm cười ôn nhu: “Nguyên lai Thanh Nhi thích thể chữ Lệ. Thể chữ Lệ này nguyên là vô cùng tốt, trên kế thừa Triện, dưới Khải, Hành, Thảo, chỉ tiếc ta luyện không tốt. Bất quá nghĩ cũng đủ dạy Thanh Nhi.”

Tạ Giám một bên ôm Linh Hồ Thanh đặt trên đùi, nắm tay nó viết chữ “Ngọc” một bên nói: “Thể chữ Lệ chú ý ‘chiết bút tàng phong, nhất ba tam chiết, tầm đầu nhận vĩ, khinh thanh trọng trục’ (đưa ngọn bút tạo nếp gấp, biến đổi bất ngờ, uyển chuyển như đuôi chim nhận, nét chữ rõ ràng), lại có ‘tầm bất nhị thiết, nhận vô song phi’ (bố cục nhất quán, bay bổng), Thanh Nhi cần phải nhớ kỹ.”

Xem Linh Hồ Thanh trên mặt biểu tình nghiêm túc, còn cầm chặt bút, hẳn buông ra thủ nói: “Thanh Nhi chính mình viết thử.” Linh Hồ Thanh hưởng nghiên mực đem bút chấm chấm. Vừa muốn viết, Tạ Giám liền bắt được thủ nó, cười nói: “Ít mực sẽ rít, nhiều mực thì nét chữ sẽ thô kệch, Thanh Nhi đừng luyến tiếc dùng mực, ta sẽ không bắt người phải chi tiền mua mực.”

Linh Hồ Thanh chấm mực nhiều nhiều một chút, bắt chước Tạ Giám lúc nãy viết một chữ “Ngọc”. Trừ bỏ bút ý trúc trắc chút, nhưng nó lại cùng Tạ Giám chữ viết không sai. Tạ Giám nhìn thấy nói không nên lời.

Linh Hồ Thanh đặc ý: “Ta học này nọ thật sự rất mau. Công tử dạy ta thêm đi.”

Tạ Giám có một đệ tử thông minh như vậy, cũng là hưng trí bừng bừng: “Hảo, là ta coi khinh Thanh Nhi.” Sau đó liền dạy nó viết chữ phức tạp chút. Linh Hồ Thanh y như vậy mà viết, nhất dạng thị cổ phác tàm đầu, khinh linh nhạn vĩ, pháp độ nghiêm nhiên (viết theo phong cách cổ, nét chữ mềm mại nhưng lại có quy củ).

Tạ Giám lại dạy nó vài câu thơ. Linh Hồ Thanh chưa bao giờ đọc qua thi thư, một bên viết một bên nhẹ nhàng niệm (đọc theo), cũng là cực nhanh liền nhớ kỹ. Tạ Giám ôm ôm hương nhuyễn ngọc trong lòng (đang ôm em nó), cảm thấy thực thú vị.

Giữa vô hạn ôn nhu, bỗng nhiên nghe “ục” một tiếng, chính là bụng đang kêu. Hắn ngẩng đầu nhìn xem ngoài cửa sổ, tối đen như mực, cũng không biết Linh Hồ Thanh khi nào đã thấp nển. Linh Hồ Thanh cũng nghe thấy âm thanh bất đắc dĩ ấy: “Công tử đói bụng sao? Tại trù phòng còn có chút đồ ăn.” Nó sau đó liền đem việc củi lửa lúc sáng nói cho hắn nghe.

Tạ Giám luyến tiếc một hồi mới buông Linh Hồ Thanh ra, đứng dậy nói: “Thanh Nhi cũng đói bụng đi, ta đi đem trứng kia tái luộc.” Liền hướng phòng bếp đi. Linh Hồ Thanh vẫn là ngồi ở dưới đèn đọc thư.

Tạ Giám bưng một mâm trứng kê tiến vào, gặp Linh Hồ Thanh còn viết chữ, cười gọi: “Thanh Nhi nghỉ ngơi một chút đi, nghĩ muốn một đêm viết hết chữ sao?”

Linh Hồ Thanh đáp lại một tiếng liền đến lột hai quả trứng ăn, lại đối Tạ Giám nói: “Trong mực kia có hương khí.”

Tạ Giám nở nụ cười: “Thanh Nhi cảm thấy được hương khí kia thế nào?”

Linh Hồ Thanh nghĩ nghĩ một lúc: “Mực khí thanh lại có mùi thơm dịu nhẹ, hương kia xen lẫn mực khí, tựa hồ không hợp.”

Tạ Giám thần nhiên cười: “Thanh Nhi nói không sai. Hương khí trong mực là hỗn tạp xạ hương long não linh tinh các mùi, tuy có chút công hiệu làm tinh thần phấn chấn, chung quy chính là tạp chất. Đáng tiếc trộn lẫn trong hảo mực, thật khiến cho mực ủy khuất.”

Hai người ăn cơm chiều qua loa. Sau đó Tạ Giám tùy tay rút một quyển “Tiểu sơn từ”, dạy Linh Hồ Thanh viết: “Xuân tiêu tiêu, dạ điều điều, bích vân thiên cộng Sở cung yêu. Mộng hồn quán đắc vô câu kiếm, hựu đạp dương hoa quá Tạ Kiều”

(Trích “Giá cô thiên kỳ 2” của Ân Kỷ Đạo, dịch thơ Nguyễn Chí Viễn)

Xuân lặng lẽ, đêm xa xôi

Cùng trời mây biếc Sở cung yêu **

Mộng hồn quen vẫn không câu thúc

Lại đạp dương hoa quá Tạ Kiều

** Vua Sở thích eo thon nhỏ, trong cung có nhiều người nhịn ăn cho eo nhỏ, về sau người ta gọi đàn bà eo nhỏ là “Sở cung yêu”)

Linh Hồ Thanh vừa viết vừa hỏi: “Mấy câu đó nói gì?”

Tạ Giám trầm mắng chính mình rất ngốc, sao lại dạy nó bài thơ này. Hắn lập lời giải thích vài câu, xem Linh Hồ Thanh vẽ mặt khó hiểu, còn muốn hỏi lại, vội nói: “Đọc nhiều tự nhiên liền hiểu.” Linh Hồ Thanh không hỏi nữa, trong lòng không rõ công tử vì cái gì không chịu nói cho mình.

Tạ Giám nhìn nó dần dần viết thạo, liền để nó tự mình viết phỏng theo. Hắn nhìn Linh Hồ Thanh từng nét từng nét sao lại, “Tiểu bình nhược giải sầu xuân mộ, nhất tiểu lưu xuân xuân dã trụ” (quả táo nhỏ (giải sầu?) cuối xuân, cười một cái xuân cũng lưu lại), thâm nghĩ hai câu này nếu lấy đến hình dung Thanh Nhi, thật cũng chuẩn xác.

Bất giác đêm đã khuya, Tạ Giám liền đem giấy bút các thứ thu dọn. Linh Hồ Thanh đem nghiên mực lấy được, lột lấy ruột đài sen kia, chấm nước nhẹ nhàng sát nghiên mực.

Tạ Giám thoáng ngạc nhiên: “Thanh Nhi sao biết dùng liên lương (ruột sen) ngâm nhuyễn gột tẩy nghiên mực tốt nhất. Ta đang lo làm như thế nào mới không phá hư nghiên mực Đoan Khê (một loại nghiên mực nổi tiếng sản xuất ở vùng Đoan Khê, huyện Cao Yếu, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc) này.”

Linh Hồ Thanh thành thật: “Trước kia tỷ tỷ thích một thư sinh trong thành, thường mang ta đến chỗ hắn. Hắn có khi cùng tỷ tỷ nói về vấn đề này nọ, ta ở một bên nên nghe thấy.”

Tạ Giám không biết nên khóc hay cười: “Loại sự tình này như thế nào mang người cùng đi.”

Linh Hồ Thanh cực nhu hòa mỉm cười một chút mới nói: “Khi đó ta còn không đến nửa tuổi, tỷ tỷ lo lắng ta một mình phải đi nên đi đâu đều mang theo ta.”

Tạ Giám nhìn nó cười vui vẻ, thấy tâm nhói một chút. Chính mình sống hai mươi mấy năm, cũng không có người toàn tâm toàn ý yêu thương như thế. Hắn đối Linh Hồ Thanh hỏi tiếp: “Sau tỷ tỷ người cùng thư sinh kia ra sao?”

Linh Hồ Thanh vẻ mặt trở nên ảm đạm: “Sau hắn thành thân, không cần tỷ tỷ.”

Tạ Giám trong lòng một phen kỳ quái. Theo như bộ dáng Linh Hồ Thanh, tỷ tỷ tất nhiên cũng là khuynh thành khuynh quốc, huống hồ lại là mị hồ mê hoặc nhân, như thế nào bị người vứt bỏ. Nghĩ thế nhưng hắn cũng không có hỏi, chỉ nói: “Về sau liền không có tới lui sao?”

Linh Hồ Thanh gật đầu: “Đã không có. Tỷ tỷ nói sau này nếu có ai... được nàng, rồi lại không chịu thú nàng, nhất định phải hút hết tinh khí người nọ.”

Tạ Giám không giấu vẻ tò mò: “Thư sinh kia không có chết hay sao?”

Linh Hồ Thanh giải thích: “Hắn là người đầu tiên tỷ tỷ thích, ta đoán tỷ tỷ nhất định không đành lòng. Tỷ tỷ cùng ta bất đồng, nàng là hồ ly chân chính, nếu phải hấp nhân tinh khí, không tới nửa tháng liền có thể hại chết một người.”

Tạ Giám “Nga” một tiếng, nói: “Nguyên lai Thanh Nhi cùng tỷ tỷ là dị phụ (khác cha).” Lại khen: “Kiên trì hữu tình quán quýt si mê khổ luyện, lại dứt khoát hận đoạn tẫn tình duyên (khi yêu thì ân ái ái ái, lưu luyến không rời; lúc hận thì dứt khoát chặt đứt tình duyên), quả thật hiếm thấy.” Không khỏi nhớ tới đêm trừ tịch ở trong núi gặp tuần mỹ thanh niên, thầm nghĩ hai người này dường như khí phách tương tự, hỏi: “Tỷ tỷ Thanh Nhi tên gọi là gì?”

Linh Hồ Thanh đáp: “Tỷ tỷ tên là Sương Huyền.”

Tạ Giám nhớ tới một chuyện, cười nói: “Thanh Nhi nếu hút hết tinh khí một người, thời gian phải lâu hơn?”

Linh Hồ Thanh lắc đầu: “Ta chưa thử qua, ta không biết.” Nó vốn là cú đầu, một chốc hơi hơi ngẩng mặt, đôi mắt long lanh mơ màng nhìn Tạ Giám: “Công tử lại không chịu cho ta thử.”

Nó vừa mới liếc mắt một cái liền mất hồn, thật không hổ là mị hồ. Tạ Giám nghe đến câu cuối, bỗng nhiên hoảng sợ: “Thanh Nhi nghĩ muốn.”

Linh Hồ Thanh thấy phản ứng Tạ Giám không khỏi buồn cười: “Ta đùa thôi, lá gan công tử thực nhỏ.”

Nói đến đây thì nghiên mực đã tẩy sạch. Linh Hồ Thanh đem cát rồi trở về giường, vẫn là hóa trở về nguyên hình hồ ly. Tạ Giám khẽ vuốt bộ lông mềm mại của nó, cuối cùng tin tưởng hồ ly này sẽ không hại mình. Hắn vốn không phải người có thể dễ dàng lưu lại ai, vả lại cũng thường không cân nhắc. Tiểu hồ ly kia thông minh hơn người lại hoa dung nguyệt mạo. Chỉ cần liếc mắt một cái, sợ rằng dấu vết là hồ ly chính mình cũng muốn nhảy vào. Linh Hồ Thanh nếu muốn hút tinh khí của hắn, chỉ sợ đã không chờ tới bây giờ.

Từ ngày Ngâm Hương thỉnh đi, rất ít khi có người yêu cầu Tạ Giám ra ngoài. Tạ Giám cũng vui vẻ thanh tịnh, mỗi ngày cùng Linh Hồ Thanh ở trong vườn nhân nhĩ văn chương. Trừ bỏ viết chữ, còn dạy nó đọc rất nhiều thi văn. Linh Hồ Thanh đến tận đây mới hiểu được “Mộng hồn quán đặc vô câu kiếm; Hựu đáp dương hoa quá Tạ Kiều” nguyên là trong mộng đi gặp gỡ thanh lâu nữ tử âu yếm, sau đó ngày ngắn đến nửa ngày. Tạ Giám giả vờ không để ý, chỉ phần khởi khen Linh Hồ Thanh đầu óc thật tốt, học được so với chính mình lúc trước thì nhanh hơn nhiều lắm.

Nếu nói có cái gì phiền não, chính là tiền tài hữu xuất vô tiền (tiền ra như nước, mà không có vô =)))))), chỉ tiêu dè sẻn bắt quá cũng chỉ chống đỡ được một tháng là cùng.

-oOo- Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Bây giờ đã là tháng hai, Tạ Giám ra ngoài mua chút đường đậu, lại đi thư tứ (tiệm sách) tìm “Thư phở”, “Cửu thể” cho Linh Hồ Thanh. Ở thư tứ còn bán nghiền mực vuông nhỏ bằng gỗ tùng, Tạ Giám vừa thấy biết ngay là hàng nhái, nhưng làm cũng thật khéo, liền mua.

Trở về giữa viên, ngẫu nhiên thấy trên những cây trong vườn hé ra rất nhiều chồi non, cốm chiều xong liền cầm kéo ra tỉa cây. Linh Hồ Thanh ngậm đường đậu xem Tạ Giám tỉ mỉ cắt bỏ những cành cây mọc tứ tung. Nó trong lòng vẫn nhớ tới con thỏ nhỏ chưa bắt được, liền chạy đi tìm. Còn chưa tìm được dấu vết nào, đã nghe tiếng Tạ Giám kinh ngạc nói: “Kiều dung!”

Linh Hồ Thanh lập tức nhớ tới Tạ Giám lúc say đã từng hai lần gọi: “Kiều dung”, ngẩng đầu nhìn, này trong vườn trừ bỏ chính mình cùng Tạ Giám, ngay cả một bóng người cũng không thấy. Đang suy nghĩ “Kiều dung” chẳng lẽ là cái gì sơn yêu thủy quái, liền nghe Tạ Giám gọi: “Thanh Nhi lại đây.” Linh Hồ Thanh chạy đến, thấy Tạ Giám vẻ mặt ôn nhu đứng nhìn một gốc cây hoa.

Hoa mẫu đơn.

Tạ Giám cực cẩn thận tỉa cành cây mẫu đơn kia, một bên nói: “Thanh Nhi xem, cái này gọi là “Kiều dung tam biến”, lúc hoa mới nở màu ngọc bích, nở rộ biến thành phấn hồng, tới khi tàn lại là màu trắng. Lúc trước trong viện nương ta trụ có trồng một cây.” Quay đầu gặp Linh Hồ Thanh vẻ mặt hưng phấn, ngạc nhiên nói: “Như thế nào, Thanh Nhi cũng thích hoa này hay sao?”

Linh Hồ Thanh gật gù đầu, vui mừng nói: “Thích thật sự.” Tạ Giám mặc danh kỳ diệu (không hiểu tại sao), không biết tiểu hồ ly này đang nghĩ cái gì. Hắn tỉa xong cây, liền cùng Linh Hồ Thanh trở về phòng.

Sắc trời dần dần tối, Tạ Giám cũng không đốt đèn, ngồi ở trước bàn cúi đầu thở dài. Bóng đêm thanh u (thanh tịnh và đẹp đẽ) theo song cửa tràn vào, xung quanh một mảnh mơ hồ, nhưng cũng vô cùng ôn hòa. Linh Hồ Thanh ngồi ở một bên, nói: “Có phải công tử nhớ nhà?”

Tạ Giám không đáp, hỏi lại: “Vậy Thanh Nhi có nhớ nhà không?”

Linh Hồ Thanh lắc đầu: “Ta chỉ nghĩ đến tỷ tỷ.”

Tạ Giám hơi hơi cười khổ một chút, hắn cũng không nghĩ đến ai, chỉ là nghĩ nhớ, nói: “Ta không nhớ nhà là giả, nhưng nói nhớ nhà cũng là giả.”

Linh Hồ Thanh nhìn hắn, vẻ mặt khó hiểu.

Tạ Giám thở dài, lại mỉm cười nói: “Thanh Nhi còn nhớ rõ mấy ngày trước đây, ta dạy cho người niệm tiểu lệnh tư hương (điệu tử/bài thơ không thành bộ về nỗi nhớ nhà) ngắn không?”

Linh Hồ Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Là “Nhàn mộng Giang Nam mai thực nhật, Dạ thuyền xuy dịch vũ tiêu tiêu, Nhân ngữ dịch biên kiều.” đúng không?”

(Trích “Ức Giang Nam” của Hoàng Phủ Tùng, dịch thơ Nam Long:

Mộng thấy Giang Nam mơ chín cả,

Rì rào mưa tối sáo trên sông,

Cầu trạm tiếng người đông)

Tạ Giám lắc đầu: “Là “Vị lão mặc hoàn hương, hoàn hương tu đoạn tràng. (Đã lâu không về quê, về quê râu dài đứt ruột gan)”

Linh Hồ Thanh kỳ quái nói: “Nó không phải nói “mạc hoàn hương” (không về quê) sao không?”

Tạ Giám ngẩng đầu nhìn phù dung (hoa sen) sa trường rũ xuống, ôn nhu nói: “Thanh Nhi không biết, câu thơ nói người không trở về quê hương, trong lòng lại vô cùng muốn trở về. Tuy nói là “mạc hoàn hương”, kia nếu chưa từng có ý niệm “hoàn hương”, làm sao có chữ “mạc”. Sau lại “Lạc Dương thành lí phong quang hảo, Lạc Dương tài tử tha hương lão” (thành Lạc Dương cảnh vật hảo, tài tử Lạc Dương nơi đất khách đã lâu), mới là tâm sự thật lòng của người.”

Linh Hồ Thanh nhìn hắn trong chốc lát, cúi đầu nói: “Như vậy công tử vì cái gì không quay về?”

Tạ Giám khẽ cười: “Ta nếu trở về, không quá ba ngày liền muốn chạy trốn đi ra.”

Linh Hồ Thanh nói: “Như vậy công tử vì cái gì còn muốn trở về?”

Tạ Giám cười cười: “Tục ngữ nói “kim oa ngân oa bất như tự kỷ đích hồ li oa” (ổ vàng ổ bạc không bằng ổ hồ ly của chính mình), đại khái chính là ý tứ này đi.” Tục ngữ vốn là “ổ chó”, hắn thấy Linh Hồ Thanh râu rí không vui, cố tình trêu nó.

Linh Hồ Thanh quả nhiên bật cười, lại cười rất vui, đuôi mắt cong lộ vẻ vũ mị (quyến rũ), mái tóc đen mượt dưới ánh trăng nhẹ nhàng lay động. Bóng đen thăm thẳm, nhuộm đôi con ngươi thủy ngọc kia, như có như không toát lên nét buồn thương bi thiết, khiến hồn xiêu phách lạc.

Tạ Giám biết đây là hồ ly, dù thường ngày nó vẫn như con mèo con nhu nhuệ ở trong lòng hắn, hiện giờ thấy đôi mắt câu hồn này, mới biết được hai chữ “mị hồ” đến tột cùng là cái gì ý tứ. Cho dù có chết, cũng không uống đã được sinh ra trên đời này, “thuần thanh lưu li tâm, tam thiên bồ đề thân” (tâm ngọc lưu li thuần khiết, thân bồ đề ba nghìn năm), cũng không bằng đôi mắt này khẽ động.

Tạ Giám thở dài một tiếng, nói: “Đều nói hồ yêu mặc dù có thể biến thành hình người, nhưng vẫn còn đuôi, Thanh Nhi có đuôi không?”

Linh Hồ Thanh lắc đầu: “Không có, công tử nghe ai nói. Hồ yêu đều không có đuôi, trừ phi là đạo hạnh không đủ đã hóa hình người.” Cũng không hiểu được hắn vì cái gì đột nhiên nhắc tới đuôi mình.

Tạ Giám thấp giọng cười nói: “Thực có hay không, để ta xem xem.” Bế Linh Hồ Thanh để trên đùi, giải khai vạt áo nó, đưa tay hướng vào trong.

Linh Hồ Thanh lúc này mới hiểu được dụng ý Tạ Giám, trên mặt nhất thời xấu hổ đến ửng hồng, đầu chôn vào trong lòng ngực hắn.

Tạ Giám cười nói: “Thanh Nhi mặt như vậy hồng, không biết khi ta chạm đến còn như thế nào?” Vừa nói, tay ở nội y Linh Hồ Thanh di tới di lui. Linh Hồ Thanh hô hấp đã là không xong.

Tạ Giám ở bên tai nó a khẩu khí, cười nhẹ nói: “Thanh Nhi quả thực không có đuôi.” Nhẹ nhàng nâng lên Linh Hồ Thanh đang gắt gao cúi đầu, nhìn mặt nó – đã là một mảnh đỏ bừng như sắp xuất huyết, ôn nhu nói: “Thanh Nhi tối nay không cần biến hồ ly.”

Linh Hồ Thanh hơi gật gật, lại cúi xuống. Tạ Giám cười nhẹ một tiếng, cúi đầu hàm trụ miệng nó rồi ôm đến bên giường, tay xả màn rơi xuống. Một bên cùng nó miệng lưỡi dây dưa, một bên nhẹ nhàng chậm rãi đem xiêm y của cả hai đều giải.

Phù dung sa trường, ánh trăng mờ mờ ảo ảo, Linh Hồ Thanh nằm trên giường, cảm nhận tay Tạ Giám ôn nhu ở trên người mình vuốt ve, trong lòng vừa bồi hồi vừa vui mừng. Lặng lẽ giường mất hướng Tạ Giám liếc một cái, thấy hắn khoe miệng mỉm cười nhìn mình, hai má không khỏi một trận nóng lên.

Linh Hồ Thanh tuổi còn nhỏ, da thịt so với phạm nhân non mềm hơn rất nhiều, nhẹ nhàng xoa nắn vài cái liền nổi lên một mảnh hoa đào, mê người nói không nên lời. Tạ Giám say mê cúi đầu khẽ cắn lên dấu vết kia, có khi bất giác dùng sức chút, làm cho Linh Hồ Thanh thấp giọng kinh suyền. Tạ Giám nghe thấy, chỉ cảm thấy dục hỏa không kiềm chế được, một tay dọc theo thắt lưng nhu hòa của người nằm dưới dò xét đi xuống.

Tạ Giám lúc trước tuy rằng phong lưu, đối với nam tử cũng không cự tuyệt, nhưng Linh Hồ Thanh là lần đầu tiên, nhất thời đau đớn không chịu nổi, nắm lấy tay Tạ Giám thấp giọng kêu đau, thân mình run nhẹ

nhẹ. Tạ Giám không ngừng ôn nhu an ủi, nghe thiếu niên thấp giọng khóc nức nở, mặc dù thương tiếc, cũng nhìn không được càng thêm sáp nhập. Một hồi sau, thanh âm Linh Hồ Thanh cũng mang theo một chút vui thích.

Ngày hôm sau, nắng sớm nhàn nhạt, Tạ Giám vô cùng thỏa mãn tỉnh giấc, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, vẫn ngủ rất say, một đôi liễu yên mi (lông mi mỏng cong vút) như hoa tử đinh hương. Nhớ tới nó đêm qua sợ hãi rụt rè, rõ ràng còn là thiếu niên ngây ngô chưa trải đời, nào có nửa điểm bộ dáng mị hồ. Tay khẽ chạm vào mi nó, chỉ nghe “Ân” một tiếng, ngủ càng say. Tạ Giám trong lòng thương tiếc, ở mi tâm nó (điểm giữa hai đầu lông mày) hôn một cái, lặng lẽ đứng dậy mặc quần áo.

Nấu chúc trở về, trong màn trướng không có động tĩnh, Tạ Giám nhẫn nại không được, khẽ vén màn nhìn. Linh Hồ Thanh mới vừa ngồi dậy. Nó trên người chưa mặc quần áo, da thịt như ngọc, điểm nhiều dấu hồng ngân, đều bị Tạ Giám nhìn thấy. Linh Hồ Thanh cũng không động, kinh ngạc nhìn hấn một lát, đột nhiên liền lui vào trong chăn, cả thân người đều chôn vào, dường như hơi hoảng sợ.

Tạ Giám mất thật lớn công phu mới đưa được chăn túm xuống dưới, cười nói: “Thanh Nhi tỉnh, đứng lên đi.”

Linh Hồ Thanh không dám nhìn hấn, đỏ mặt gật gật đầu.

Tạ Giám thấy nó thẹn thùng, lại càng nghĩ muốn đùa, lấy quần áo, không có hảo ý cười nói: “Ta thay Thanh Nhi mặc quần áo.”

Linh Hồ Thanh giọng nhỏ như muỗi: “Không cần.” Nắm chặt chăn chết sống không chịu.

Tạ Giám chỉ phải từ bỏ, cười nói: “Thanh Nhi còn sợ bị ta ăn hay sao?”

Linh Hồ Thanh chậm chạp mặc quần áo, cúi đầu ăn điểm tâm. Tạ Giám dạy nó viết chữ đọc sách, nó cúi đầu học; kéo nó đến trong vườn, nó lại vẫn là cúi đầu nhìn đất. Cả ngày, Linh Hồ Thanh không được một lần nâng mắt lên nhìn Tạ Giám, lại càng không nói chuyện. Tạ Giám thật sự không thể tưởng được này tiểu hồ ly nhưng lại như thế xấu hổ. Buổi tối, Tạ Giám cũng không tái để ý tới nó có hay không xấu hổ, lại ôm nó lên giường.

Linh Hồ Thanh mặc dù cực kì xấu hổ, nhưng vốn là mị hồ, cùng người bình thường bất đồng, Tạ Giám ôm nó vào trong ngực, trong lòng tự than thở vưu vật (báu vật) trời sinh, chưa ngày nào chịu buông tha nó. Cái gì hấp nhân tinh khí vân vân, tất cả đều quẳng ra sau đầu, ngày qua ngày cùng Linh Hồ Thanh một chỗ, nhưng cũng chưa bao giờ cảm thấy được có chút không thoải. Linh Hồ Thanh dần dần cũng thành thói quen.

Bất giác sắp tới tháng ba, trong viên có ít hoa đã nở, mặc dù không phải bách tử thiên hồng, phong quang mê loạn (trăm tím ngàn hồng, phong cảnh đẹp đến mê hồn), nhưng cũng là cảnh đẹp hương thơm. Xuân phong (gió xuân) yêu kiều lả lướt. Sau giờ Ngọ trời ấm, Tạ Giám liền ra vườn ngồi, đối hoa uống rượu. Tiền tài mặc dù không nhiều lắm, hấn cũng không tiếc uống hảo tửu. Linh Hồ Thanh cũng nhấp một ngụm, cay đến ho khan. Tạ Giám cười vỗ vỗ lưng nó.

Một đoá lục mai không biết khi nào rơi xuống trong chén rượu, ý thái phong lưu, tựa như hảo nữ. Mai hương vốn là thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng), cùng rượu hương, cũng lãnh cũng ấm, như gần như xa. Tạ Giám nhìn, chỉ cảm thấy không sao bằng người bên cạnh mình. Đem chén rượu kia uống một hơi cạn sạch, lại rót một chén.

Còn chưa tận hứng, rượu đã uống hết không còn đến một giọt dư thừa, Tạ Giám lắc lắc bầu rượu, chợt nhớ tới tiền cũng đã chẳng còn một xu. Cười nói: “Không có cách nào khác, đêm nay đành tìm nơi nào ăn nhờ (ăn chực =)). Chuyện ngày mai thì để ngày mai tính vậy.”

Linh Hồ Thanh nói: “Công tử muốn đi đâu?”

Tạ Giám mỉm cười: “Đi thăm Miên Khanh, Thanh Nhi cùng ta đi đi.” Linh Hồ Thanh đáp ứng.

Tạ Giám trở về phòng tìm một kiện áo choàng, thay Linh Hồ Thanh khoác vào, đem mũ trùm đầu che kín mặt nó.

Linh Hồ Thanh nói: “Ta không thấy đường đi.”

Tạ Giám cười nói: “Không sợ, ta ôm Thanh Nhi.” Nắm tay nó hướng Hoa Tuyết lâu đi.

Trên khung cửa sổ chạm trổ hoa văn tinh xảo, một tiểu tinh đình (chuồn chuồn) từ đầu hạ xuống, vài quả chuông bạc tô điểm cho màn trướng đang buông rũ lay động, những vật trang trí bằng thạch anh quý hiếm, huân hương thơm dịu dịu, khối nhẹ lượn lờ. Tiếng cầm réo rắt, giọng hát uyển chuyển:

“Tần vân từng, mi điệp tụ. Nhất khuyết li ca, bất vi hành nhân trú. Đàn bản đình thì quân khán thủ. Sổ xích giao tiêu, quả thị lê hoa vũ. Lộ phi diêu, thiên xích ngũ. Phượng các loan pha, khán tức phi đằng khứ. Kim dạ trường đình lâm biệt xứ. Đoạn tiện phi vân, tần thị thương tình tự.”

(Nguyên văn: , . , . . , . , . , . . . Tựa “ ”)

Tiếng ca vừa dứt, liền nghe có người cười nói: “Mấy ngày không thấy, giọng hát Miên Khanh càng lúc càng du dương tuyệt mỹ.” Đúng là thanh âm Tạ Giám. Miên Khanh cười đứng dậy, thấy phía sau hẳn có một người, từ đầu đến chân được che kín, sưng lại một chút, liền đoán ra là Hồ Thanh. Hề miệng cười, nói: “Công tử mới đến. Công tử nói xem, là ta xướng hảo, hay là ca từ này hảo?”

Tạ Giám mỉm cười nói: “Ca từ câu giai, tế tế luận lai, ca thắng vu từ (ý khen ca từ đẹp).” Rồi bảo Linh Hồ Thanh cởi áo choàng, ngồi ở một bên.

Miên Khanh châm hai chén trà, cười nói: “Công tử đánh giá ca từ này thế nào?”

Tạ Giám thoáng trầm ngâm, nói: “Cũng chỉ có một câu: thắng tại tiêm xảo, thất tại tiêm xảo (có ưu điểm mà cũng có khuyết điểm). Viết nên ca từ này, khẳng định là thế gia quý công tử còn trẻ người non dạ, chững từng ở bên ngoài nếm trải nỗi khổ của nhân sinh.”

Miên Khanh khẽ cười nói: “Công tử nói quả nhiên không sai, này khúc là Nam gia công tử viết. Ta mới nghe này khúc liền nói, luận về giai điệu hay ca từ đều khiến người khác mê say, nhưng luận về ý tình không thể nào so sánh với công tử.” Tiểu hoàn một bên hiểu ý, không đợi Miên Khanh phân phó, liền đem bút và nghiên mực ra.

Tạ Giám chỉ liếc mắt một cái, khẽ cười nói: “Ta mấy ngày nay chỉ an nhàn, không viết nhạc khúc. Miên Khanh cứ ra một đề mục, ta sẽ thuận theo, hay Miên Khanh muốn dùng ý tứ nhạc khúc lúc này (nhạc khúc trên nói về hai người ly biệt)?”

Miên Khanh biết Tạ Giám không có thời gian viết khúc tất nhiên là bởi vì Linh Hồ Thanh, trong lòng hơi hơi toan khổ. Còn chưa nói gì, Linh Hồ Thanh ở một bên đã lên tiếng: “Ta mấy ngày hôm trước xem mấy thi, rất giống với ý tứ này.”

Tạ Giám cười nói: “Thanh Nhi viết ra xem.” Nói xong đưa nó nghiên mực.

Linh Hồ Thanh cầm bút, Tạ Giám nhìn nó viết, là:

“Thanh thanh thủy trung bồ, hạ hữu nhất song ngư.

Quân kim thượng lũng khứ, ngã tại dữ thủy cư?

Thanh thanh thủy trung bồ, thường tại thủy trung cư.

Kí ngữ phù bình thảo, tương tùy ngã bất như.

Thanh thanh thủy trung bồ, điệp đoản bất xuất thủy.

Phụ nhân bất hạ đường, hành tử tại vạn lí.”

(Thanh thanh thủy trung bồ (Cỏ bồ xanh trong nước) Bài này Hàn Dũ viết gửi tặng vợ, tỏ niềm thông cảm với nỗi cô quạnh của nàng.

“Trong nước, cỏ bồ xanh,

Có đôi cá lượn quanh.

Chàng đi tận đất Lũng, (Đất Lũng, địa danh, nay thuộc tỉnh Cam Túc)

Thiếp ở lại một mình.

Trong nước, cỏ bồ xanh,
Ổ hoai trong nước xanh.
Nnó cùng cánh bèo nổi,
Tiếc chẳng được bông bênh.
Trong nước, cỏ bồ xanh,
Mãi trong nước ngâm mình.
Thiếp không ra khỏi cửa,
Chàng muôn dặm viễn hành.

Bản dịch của Nguyễn Thị Bích Hải)

Viết xong, liền đưa Miên Khanh xem.

Miên Khanh còn chưa nhìn kỹ câu thơ, thấy kia chữ viết đoan trang thanh tú linh dật, cả kinh nói: “Linh Hồ công tử là từ ai học viết?”

Tạ Giám cười nói: “Còn có thể là ai, chính là ta dạy.”

Miên Khanh mày ngài khê dân ra, mỉm cười nói: “Ta không tin, chữ công tử ta đã gặp qua. Nay khinh dật lưu chuyển, chung linh dục tú (đất thiêng nảy sinh hiền tài), dù có ba phần tương tự chữ công tử, nhưng công tử không thể bì kịp. Nếu nói công tử là học từ Linh Hồ công tử, ta liền tin.”

Tạ Giám cười cười nói: ““Thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam” (trò giỏi hơn thầy), Miên Khanh không có nghe nói qua sao? Không tin hỏi Thanh Nhi. Ta nghĩ tới, nghiên mực Đoan Khê Miên Khanh để ở viên kia là bảo vật quý giá, nhưng bút lại là loại thông thường, thật làm lãng phí nghiên mực kia.”

Miên Khanh nghe hắn nói, liền từ trên án (bàn) lấy một cái hạp bằng gỗ lim bảo tiểu hoàn đưa qua, nói: “Công tử xem này hay không hợp ý?”

Tạ Giám mở ra, trong hạp là nghiên mực vuông, ở bốn mặt khắc lần lượt các hoa văn màu đỏ thắm á tự, duy văn, cửu vân, li hoàn. Linh Hồ Thanh nhẹ nhàng “Di” một tiếng, nghiên mực này này cùng vật Tạ Giám mua vài ngày trước đó giống nhau như đúc, Tạ Giám xem nó một màu xanh đen, chắc chắn tinh xảo, biết đây mới là chân chính nghiên mực bằng gỗ tùng. Cười nói: “Nếu này còn không hợp ý, thiên hạ làm sao còn có cái hợp ý...”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng bị người mạnh mẽ đập khai, liền nghe một thanh âm nam tử ngang ngược: “Có khách có khách, Miên Khanh cô nương mỗi ngày có khách, đại gia ta không phải là khách? Hôm nay ta thật muốn nhìn, người nào cả ngày đoạt lấy Miên Khanh cô nương, ngay cả đại gia ta cũng không thêm để vào mắt!” Trong phòng ba người đồng loạt quay đầu nhìn, người tiến vào mặc dù một tiếng hai tiếng “Đại gia”, nhưng tuổi cũng không lớn, cũng thật tuấn tú, chính là vừa thấy liền biết là cậu ấm. Phía sau là tú bà vẽ mặt sầu khổ.

Trường hợp này Miên Khanh đã gặp nhiều, lập tức chân thành đứng lên khỏi ghế, nhẹ giọng nói: “Được công tử yêu mến thật vinh hạnh, chính là hôm nay thật sự không được, nếu công tử không chê, Miên Khanh ngày sau nhất định ổn thỏa thiết yến tương đãi.”

Người nọ tức giận quét mắt trong phòng vài lần, bỗng tươi cười: “Miên Khanh cô nương có khách liền thôi, chính là sao không để tiểu thỏ nhi này bồi ta.” Linh Hồ Thanh không hiểu người nọ có ý gì. Tạ Giám tuy biết, cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng xem xét đồ vật trong phòng, ánh mắt dừng ở một đôi nền thanh liên (sen xanh). Nếu tên này lại xuất ngôn làm nhục Linh Hồ Thanh, nhất định phải ném gã xuống lầu.

Tú bà vẽ mặt đau khổ nói: “Chung thiếu gia, vị công tử này cũng không phải là người Hoa Tuyết lâu chúng ta. Chung thiếu gia đã yêu thích, liền thỉnh đi xuống lầu, có nhiều đứa nhỏ đáng yêu cho thiếu gia chọn.”

Người nọ “Hừ” một tiếng, nói: “Ta thích trên lầu này đó...” Lại nghe bên ngoài có người nói: “Quan Hiển, không được vô lễ.” Lại tiến vào một vị công tử tuổi còn trẻ, hướng Miên Khanh vái chào, nói: “Đường đệ nhất thời vô lễ, mạo phạm cô nương, còn thỉnh cô nương thứ tội.”

Miên Khanh thản nhiên cười nói: “Là đường đệ của Nam công tử, nào có cái gì thứ tội không thứ tội. Nhị vị công tử mời ngồi.” Lại hướng tú bà: “Mụ mụ, mời người truyền một bàn tiểu yến (tiệc rượu).” Tú bà vội đáp ứng rời đi.

Miên Khanh giới thiệu mọi người với nhau. Kia Nam công tử tên là Nam Tề Vân, là “Nam gia công tử” lúc này Miên Khanh nhắc đến, Tạ Giám cảm thấy có chút quen, lại nhớ không nổi làm sao gặp qua.

Nam Tề Vân thấy Tạ Giám, giật mình cười nói: “Tạ huynh còn nhớ rõ ta không, trừ tịch đêm đó từng có gặp mặt một lần.”

Tạ Giám mới nhớ tới đêm tuyết ở đạo quan gặp kia cầm y công tử, cười nói: “Thứ tiểu đệ mất vụng về, không nhận ra Nam huynh. Nam huynh phong thái đã thay đổi so với lúc xưa, chẳng thể trách ta nhận không ra.”

Nhất thời tiệc rượu mang lên, Chung Quan Hiến đến gần bên Linh Hồ Thanh ngồi xuống. Tạ Giám liếc Chung Quan Hiến một cái, có chút khó chịu. Nam Tề Vân xem ở trong mắt, mỉm cười, kính Tạ Giám một ly, nói: “Ta ở Trường An nghe đến đại danh Tạ huynh đã lâu, nghĩ là vô duyên, không ngờ lại được gặp.”

Tạ Giám uống, mỉm cười nói: “Nghe nói tiểu đệ đại danh “phong lưu bạc hạnh” sao, vẫn là không nghe thật là tốt.”

Nam Tề Vân nói: “Đâu có, là cầm tâm tú khẩu, tự tự châu ki (văn hay chữ tốt =)); còn phong lưu, đúng là cũng có nghe thấy.” Hai người cười to rồi lại cùng Miên Khanh luận khởi từ khúc.

Linh Hồ Thanh vốn ít nói, chỉ ngồi một bên nghe bọn họ đàm luận. Chung Quan Hiến cũng không kiên nhẫn, im lặng trong chốc lát liền đề nghị chơi đoán uống rượu. Tạ Giám không thích, nhưng Miên Khanh cùng Nam Tề Vân không nói gì, cũng không biết như thế nào phản đối. Lướt thứ nhất, Linh Hồ Thanh đoán đúng nên phải uống sáu chén, Tạ Giám liền lấy bầu rượu rót vào chén của mình, Chung Quan Hiến vội kêu to: “Không được thay”, Tạ Giám coi như không có nghe, cười uống hết cả sáu chén.

Rượu uống xong, đáng lẽ đến Linh Hồ Thanh làm chủ, nhưng Tạ Giám vội ngăn lại, lấy mấy cái cây tăm nắm trong tay, thản nhiên cười nói: “Thanh Nhi đoán trước.” Tạ Giám chơi gian cực tinh, đợi mọi người đều đoán xong, mở ra bàn tay, quả nhiên là số mà Chung Quan Hiến đã đoán.

Như thế đoán mấy lượt, Chung Quan Hiến bị Tạ Giám lừa uống không ít, đã say chuẩn choáng, Nam Tề Vân liền dẫn nó cáo từ. Chung Quan Hiến nắm tay áo Nam Tề Vân, khen Linh Hồ Thanh thật đẹp, Nam Tề Vân nhún mày không đáp. Y đoán Linh Hồ Thanh chính là tiểu bạch hồ ngày ấy, biết đường đệ suốt ngày sinh sự, nhưng mị hồ là không thể trêu chọc.

Miên Khanh gọi người dọn dẹp, hé miệng cười nói: “Công tử hảo công phu.”

Tạ Giám cười nói: “Miên Khanh quá khen, nói tới đánh cuộc rượu, Chung và gì đó công tử đã chọn sai người.”

Miên Khanh lại nói cho hắn nghe về Nam, Chung hai người, đều là thế gia đệ tử. Tạ Giám nhớ cũng đã từng nghe nói qua Nam thị là Trường An vọng tộc, cùng Tạ gia tựa hồ cũng có chút lui tới. Nói chuyện một hồi, liền cáo từ dẫn Linh Hồ Thanh trở về.

-oOo- Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Sáng hôm sau Tạ Giám tỉnh lại, thấy Linh Hồ Thanh đã ngồi dậy, lại chống cằm ngẩn người.

Tạ Giám ngạc nhiên hỏi: “Thanh Nhi làm sao vậy?”

Linh Hồ Thanh quay lại nhìn hắn: “Công tử không phải nói chúng ta không có tiền sao, sáng nay làm sao bây giờ?”

Tạ Giám “Nga” một tiếng: “Còn có chút chút, sáng nay sẽ đủ.”

Linh Hồ Thanh một bên mặc quần áo, buồn buồn nói: “Về sau thì sao?”

Tạ Giám véo nhẹ mũi nó một chút, cười nói: “Trường An lớn như vậy, làm sao có thể chết đói.”

Hai người ăn xong điểm tâm, Tạ Giám trải ra một cuộn giấy: “Năm trước có một lão bản thư họa trai (chắc là quán thư họa) quen biết muốn mua chữ của ta, nhưng ta lại không bận tâm đến. Bây giờ trước tiên viết mấy bức, sau đem sang hỏi hắn còn muốn không.” Hường nghiên mực chấm một chút, lại ảo não nói: “Tôi hôm qua Miên Khanh tặng ta một ít mực nhưng đã quên mang về.”

Đang nói, nghe có tiếng đập cửa. Tạ Giám cười nói: “Không chừng là Miên Khanh đem mực đến, Thanh Nhi đi mở cửa.”

Linh Hồ Thanh ra ngoài trong chốc lát, Tạ Giám ở phòng trong chợt nghe nó kêu sợ hãi một tiếng, nghĩ là Chung Quan Hiến lại đến đây phiền toái, vội vàng chạy ra, đã thấy ngoài cửa không phải Chung Quan Hiến, mà là Dương Chấn Nhu ở trên núi ngoài thành vô tình gặp.

Tạ Giám vạn lần không nghĩ tới có thể ở Trường An gặp Dương Chấn Nhu, vội vàng bước tới, vui mừng: “Chấn Nhu huynh! Không thể tưởng được lại chính là người.”

Dương Chấn Nhu cũng mỉm cười nói: “Ta cũng không dự đoán được huynh đài ở nơi này.”

Linh Hồ Thanh run nhè nhẹ trốn ở sau lưng Tạ Giám, nắm lấy Tạ Giám tay áo. Tạ Giám hướng Dương Chấn Nhu hỏi: “Không biết Vong Nhất đạo trưởng có hay không cùng Chấn Nhu huynh đến đây?”

Dương Chấn Nhu mỉm cười nói: “Hắn ở nơi nào, ta cũng không biết. Ta huynh không cần lo lắng.”

Tạ Giám cười, nói: “Chấn Nhu huynh mời theo ta.”

Trong phòng nhỏ hẹp không tiện đãi khách, Tạ Giám liền đem Dương Chấn Nhu dẫn tới tiểu đình giữa hồ, nước hồ xuân áp áp, liễu rũ chao nghiêng, quả là phong cảnh hữu tình. Linh Hồ Thanh nhớ rõ trong phòng còn ít lá trà, liền đi pha một ấm trà đến.

Tạ Giám cười nói: “Chấn Nhu huynh vì sao đến nơi này, chính là nhận biết chủ nhân viên này sao?”

Dương Chấn Nhu bình thản đáp: “Ta cảm thấy được này viên có linh khí, nghĩ đến bái phỏng bái phỏng thôi. Nghe huynh đài nói như vậy, này viên tựa hồ không phải của huynh.”

Tạ Giám gật đầu: “Ta là ở nhờ.” Lại nói: “Chấn Nhu huynh nói này viên có linh khí, ta liền bồi Chấn Nhu huynh đi một vòng xem thử.”

Dương Chấn Nhu lắc đầu mỉm cười nói: “Không cần, linh khí từ linh vật mà phát, này linh vật cũng đã thấy được.” Câu sau tất nhiên là nói Linh Hồ Thanh.

Tạ Giám hiếu kỳ nói: “Chấn Nhu huynh hiểu biết về khí?”

“Vong Nhất từng dạy ta một ít.”

“Lòng ta vẫn có một chuyện khó hiểu, Chấn Nhu huynh hứa không trách ta mạo muội ta mới có thể nói.”

Dương Chấn Nhu mỉm cười: “Mời nói.”

Tạ Giám ánh mắt chuyển, dừng ở đoản kiếm bên hông Dương Chấn Nhu chừng hai thước hơn, cười nói: “Muốn biết kiếm của Chấn Nhu huynh tác dụng gì.”

Dương Chấn Nhu uống một ngụm trà, cười cười: “Không có tác dụng gì đặc biệt, bất quá chuyên kẻ cổ những kẻ vô ơn bạc nghĩa.”

Tạ Giám ngạc nhiên: “Kẻ vô ơn bạc nghĩa? Chấn Nhu huynh quản loại sự tình này?”

Dương Chấn Nhu chỉ mỉm cười: “Kẻ vô ơn bạc nghĩa, đáng bị trừng phạt, người trong thiên hạ đều quản được. Huống chi ta cũng không phải giết người mù quáng, kiếm trước khi ra khỏi vỏ, phải phân rõ thị phi đúng sai.”

Tạ Giám cười nói: “Nguyện nghe tường tận.”

Dương Chấn Nhu hai hàng lông mày khẽ nhíu nói: “Cái gọi là vô ơn bạc nghĩa, một là phụ tình nhân, hai là phụ tình mình. Phụ nhân phụ mình, hơn phân nửa là có nỗi khổ bất đắc dĩ, bằng không ai chịu bỏ rơi người mình yêu, lại hại chính mình vô cùng hối hận một đời. Nếu gặp, tự nên tương trợ; còn hạng người phụ ân tình, bội tình bạc nghĩa, thay lòng đổi dạ, tự nhiên một kiếm giết, lấy huyết hắc tể kia tây phong hồng lệ, bách chiết nhu tràng (chỉ những người bị phụ bạc).”

Tạ Giám nâng chung trà uống một ngụm, chỉ hận không phải rượu ngon, cười nói: “Thống khoái! Chỉ hận ta một kẻ thư sinh, không thể cùng Chấn Nhu huynh thay trời hành đạo.” Mâu quang (con người) lóe sáng, vừa cười nói: “Chấn Nhu huynh tới đây, đó là vì ta bạc hạnh người ở thanh lâu đi.”

Dương Chấn Nhu mỉm cười nói: “Đúng vậy, Tạ huynh hảo thông minh. Lại nghĩ không ra nguyên là cố nhân...”

Lời còn chưa dứt, Tạ Giám chỉ cảm thấy trước mắt bóng trắng nhoáng lên một cái, âm ẩm vài giọt máu tươi ở trên mặt. Dương Chấn Nhu mặt nhăn mày nhíu, tay nắm lấy tiểu hồ ly, muốn nó nhả ra, nó lại cắn cổ tay Dương Chấn Nhu thật chặt không buông, ống tay áo đã bị huyết nhuộm một mảnh.

Tạ Giám vừa giật mình vừa buồn cười, vội bảo: “Thanh Nhi, nhả ra.” Liền ôm lấy nó, tiểu hồ ly ngoan ngoãn để hắn ôm vào lòng.

Dương Chấn Nhu lấy khăn lau huyết trên cổ tay, hơi hơi cười khổ hướng tiểu hồ ly kia nói: “Ta thật không biết người lại hung như vậy.”

Tiểu hồ ly hùng hổ trừng mắt liếc Chấn Nhu liếc một cái.

Tạ Giám mỉm cười nói: “Con thỏ nóng nảy còn muốn cắn người, Chấn Nhu huynh xem nó.” Nhìn nó bên miệng dính huyết, nhẹ nhàng thay nó lau, cười nói: “Nếu ta phụ Thanh Nhi, tự nhiên tẩy sạch cổ chờ Chấn Nhu huynh đến giết. Nếu vì chuyện khác giết ta, ta chết cũng quyết không phục.”

Dương Chấn Nhu mỉm cười nói: “Tạ huynh không nói, ta cũng biết.”

Tạ Giám khẽ vuốt lông tiểu hồ ly, nói: “Không biết Chấn Nhu huynh chính mình tình đã phân định rồi chưa?”

Dương Chấn Nhu mỉm cười, nói: “Không đối gạt Tạ huynh, lạc hoa hữu ý** mà thôi.”

Tạ Giám hơi ngạc nhiên, cười nói: “Nước chảy như thế nào vô tình**?”

**Lấy ý từ “Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy. Lưu thủy vô tình luyến lạc hoa” (Hoa rơi có ý theo nước chảy. Nước chảy vô tình cuốn hoa trôi) do Sỷ Khuê thiền sư ở Trường Túc am tại Ôn Châu viết, chép trong Tục Truyền Đăng Lục. Ý nói Chấn Nhu có tình, nhưng người kia không biết.

Dương Chấn Nhu rầu rĩ nói: “Hữu tình vô tình, nước tự chảy xuôi.”

Tạ Giám ngạc nhiên nói: “Sao lại nói vậy?”

Dương Chấn Nhu thản nhiên cười nói: “Bất quá là gặp mặt một lần, chưa từng giao đãi một ngữ (nói một chữ).”

Tạ Giám “Nga” một tiếng, nói: “Cũng chỉ đành chờ hảo hữu duyên tái kiến.” Chợt nhớ tới Linh Hồ Thanh tỷ tỷ Linh Hồ Sương Huyền, cười nói: “Nếu Chấn Nhu huynh cùng ý trung nhân vô duyên, ta biết một người, nhất định là hợp ý Chấn Nhu huynh.”

Dương Chấn Nhu cười mà không nói.

Hai người lại thuận miệng nói một chút về phong vật nhân tình (phong cảnh tình người), Dương Chấn Nhu liền đứng dậy cáo từ.

Tạ Giám cũng không lưu Chấn Nhu, hắn tiễn Chấn Nhu ra cửa. Lại quay về đình nhật lên quần áo Linh Hồ Thanh, ôm tiểu hồ ly trở về phòng, đặt ở trên giường, hạ xuống sa trường, ở bên ngoài cười nói: “Thanh Nhi hôm nay nháo cái gì?”

Linh Hồ Thanh thanh âm ủy khuất từ trong trường nói: “Ta nghĩ hắn muốn giết công tử.”

Tạ Giám cười nói: “Hắn nếu có chút tâm này, lại như thế nào hảo hảo ngồi cùng ta nói chuyện, với lại Thanh Nhi cũng ngăn không được hắn.” Nhớ tới một chuyện, lại nói: “Thanh Nhi có biết pháp thuật không?”

Linh Hồ Thanh mặc quần áo, vén màn đi ra, nói: “Không có. Ta nếu có sẽ không đi cản hắn.”

Tạ Giám cười, như cũ ngồi xuống viết chữ. Linh Hồ Thanh ở một bên nhìn hắn viết, nhớ tới trên đường từ Lạc Dương đến Trường An, Tạ Giám cũng là trên người không có tiền, khi đó đã đem một nhạc khúc bán ở giáo phường (QT ca: giống như sáng tác bài hát rồi bán độc quyền cho cơ quan quản lý âm nhạc), không rõ hiện tại vì cái gì phải bán chữ. Tạ Giám cùng nữ tử ít lui tới, nó trong lòng cũng vui mừng. Nó lại không biết Tạ Giám cùng giáo phường kia có quen biết, nên lần đó mới có thể nhờ giúp đỡ.

Viết xong, Tạ Giám để cho ráo mực, giương mắt thấy Linh Hồ Thanh khoe môi vẫn dẫn theo chút huyết, liền gọi nó tới gần, trên miệng nó tinh tế liếm, đợi đến vết máu không còn, Linh Hồ Thanh đã thần tình đỏ bừng. Tạ Giám trong lòng vừa thương yêu vừa buồn cười, liền ở trên má nó hôn vài cái. Xem mực đã ráo, Tạ Giám liền cuộn lại rồi ra ngoài. Không lâu tiểu ý tràn đầy trở về, tất nhiên là bán tốt giá.

Cơm chiều qua đi, sắc trời dần dần tối, Linh Hồ Thanh vốn đang dựa vào Tạ Giám đọc thư, liền đứng dậy thấp nền, buông thư ra ngoài. Tạ Giám nhớ tới từ khi hoa mẫu đơn trong vườn nở, Linh Hồ Thanh lúc màn đêm vừa buông xuống liền ra vườn, bầu trời tối đen mới trở về, cũng không biết nó làm cái gì. Không khỏi tò mò, đợi nó đi xa, lặng lẽ theo.

Ra cửa, Linh Hồ Thanh sớm không thấy bóng dáng, vườn thì lớn, nhất thời cũng không biết bắt đầu tìm từ chỗ nào. Tạ Giám nhớ rõ Linh Hồ Thanh nói qua rất thích cây “kiều dung tam biến” kia, khinh thủ khinh cước (nhẹ nhàng bước) tiêu sái đến gần, quả nhiên loáng thoáng thấy Linh Hồ Thanh ngồi ở trước cây hoa, thân mình không nhúc nhích. Tạ Giám ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đem mấy bụi cây trước mắt đẩy ra một chút, thấy rõ, hơi hơi kinh hãi.

Lúc đó trăng non vừa lên, như chiếc cung ngọc thạch, tinh tú thuần khiết. Bóng đêm dần dần dày đặc, nửa tối nửa sáng mờ mờ ảo ảo, chỉ thấy một hạt châu như trứng tước giữa màu hoa ngọc bích nhẹ nhàng chậm rãi rơi xuống, ánh trăng chiếu rọi, thủy quang lưu nhuận, ngũ sắc chuyển hóa (như dòng nước chảy trôi, nhiều màu sắc biến ảo). Tạ Giám tinh tế nhìn lại, Linh Hồ Thanh đem hạt châu kia hết hàm trụ lại nhỏ ra.

Tạ Giám từng nghe người ta nói hồ yêu hấp thụ tinh hoa ánh trăng tu luyện, quả nhiên đúng thật, vậy hạt châu kia là nội đan của nó. Tạ Giám thấy thú vị, định quay trở về, bất cẩn đạp vào mấy bụi cây dưới đất “Xoát” một tiếng. Thanh âm mặc dù rất nhỏ, khoảng cách lại gần, Linh Hồ Thanh nghe được, vội vàng nuốt vào nội đan, quay đầu nhìn.

Tạ Giám đứng dậy, cười nói: “Thanh Nhi hấp thụ tinh hoa ánh trăng sao, ta nghe nói trăng tròn tốt nhất.” Vừa nói vừa bước tới, cũng ngồi xuống.

Linh Hồ Thanh hơi hơi bĩu môi, nói: “Công tử nhìn lên.”

Tạ Giám cười nói: “Có làm chậm trễ Thanh Nhi không?”

Linh Hồ Thanh lắc đầu nói: “Không có. Hôm nay ra trễ một chút, thời điểm đã qua.”

Tạ Giám ngạc nhiên nói: “Thời điểm?” Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, trăng đã lên cao, nói: “Không phải là vừa lúc trăng lên sao?”

Linh Hồ Thanh nói: “Hồ yêu có nhiều loại, canh giờ tu luyện cũng không giống. Mị hồ đều là ở chạng vạng, hiện tại đã là buổi tối.”

Tạ Giám nói: “Chạng vạng linh khí nhiều hơn sao?”

Linh Hồ Thanh nói: “Không phải. Chạng vạng khi thiên địa âm dương khí cùng hòa hợp, nếu có sinh linh cảm thụ được, chúng ta liền hút đi tinh khí của sinh linh này.”

Tạ Giám hơi kinh hãi, này tiểu hồ ly quả thực hấp thụ tinh khí, nói: “Thanh Nhi vừa rồi hấp thụ tinh khí ai?”

Linh Hồ Thanh chỉ chỉ “kiều dung tam biến”, nói: “Này.”

Tạ Giám cười nói: “Thanh Nhi không phải thích nó sao, như thế nào hấp thụ tinh khí nó.”

Linh Hồ Thanh nói: “Loại này tinh khí mặc dù cũng có trợ tu hành, tích nhiều, lại loạn tâm tính. Ta hút bớt đi, đổi nó cũng tốt.” Nó trong lòng lại suy tính khác: này gốc mẫu đơn có chút linh khí, Tạ Giám lại thích nó, nếu tu thành hoa yêu, nói không chừng liền cùng Tạ Giám sinh ra một đoạn tình yêu. Hiện giờ hút nó tinh khí, nó làm sao có thể biến thành hoa yêu, liền bớt đi một mối đe dọa chuyện mình với Tạ Giám.

Tạ Giám lại không biết tiểu nãi nó có ý niệm này, ngừa người nằm dưới gốc hoa mẫu đơn, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh nói: “Thanh Nhi đến đây.” Linh Hồ Thanh liền nằm xuống.

Tạ Giám nhớ tới cái gì, sờ sờ quần áo nó, hỏi: “Thanh Nhi lạnh không?”

Linh Hồ Thanh lắc đầu: “Không lạnh. Từ trước lần đầu tiên gặp công tử không mặc quần áo mà còn ở trong tuyết.”

Tạ Giám không nói nữa. Mẫu đơn kia bộ dạng hoa phồn diệp mậu (lá um tùm, hoa tươi tốt), hai người nằm bên dưới, theo kẽ lá nhìn qua thấy ánh trăng một chút một chút di động. Linh Hồ Thanh nhẹ nhàng hít vào. Tạ Giám biết nó thích thời điểm như vậy, ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mượt của người nằm bên.

Kia gốc “kiều dung tam biến” nở hoa không lâu, có mấy đoá đã biến thành màu phấn hồng, còn lại vẫn là màu ngọc bích. Mấy bông hoa nửa màu ngọc bích nửa màu phấn hồng không biết như thế nào rơi xuống, trùng hợp có một bông dừng ở miệng Linh Hồ Thanh, Linh Hồ Thanh há mồm đem nó ngậm lấy. Tạ Giám nhìn thấy, vội giằng lấy một nửa. Linh Hồ Thanh quay đầu nhìn hắn.

Tạ Giám nhìn lại Linh Hồ Thanh, ôn nhu nói: “Thanh Nhi có nghĩ là vẫn muốn cùng ta một chỗ?”

Linh Hồ Thanh gật gật đầu, nói: “Có a, ta sẽ không ly khai công tử.”

Tạ Giám ôm nó vào trong lòng ngực, hôn lên hai má, lại thở dài nói: “Thanh Nhi là hồ yêu, có thể sống đến mấy trăm năm, còn ta chỉ là phàm nhân, không thể ở cùng Thanh Nhi lâu đến vậy.”

“Nếu công tử không muốn ở cùng một chỗ với ta, ta liền đem hũ nội đan, lên núi làm một hồ ly vô tri.” Linh Hồ Thanh ngữ thanh tuy nhẹ nhưng trong giọng nói lại thập phần kiên quyết.

Tạ Giám nói nhỏ: “Thanh Nhi thực ngoan.” Lại mỉm cười nói: “Thanh Nhi đi làm hồ ly, ta cũng không yên tâm, Thanh Nhi ngay cả con thỏ cũng bắt không được, bị đói thì sao đây?”

Linh Hồ Thanh không phục nói: “Ta bắt được con thỏ con kia rồi.”

Tạ Giám cười nói: “Ta như thế nào không phát hiện?”

Linh Hồ Thanh thanh âm nhỏ xuống: “Nó đáng thương như vậy, ta không đành lòng, liền thả đi.”

Tạ Giám mỉm cười nói: “Thanh Nhi không được nói dối.”

Linh Hồ Thanh “Hừ” một tiếng, nói: “Ta chỉ biết công tử nhất định không chịu tin.” Ngồi dậy, tay từ trong túi lấy ra cái gì giống như được nó xem như bảo bối quơ quơ trước mắt Tạ Giám, là một đúm lông thỏ.

Tạ Giám cười to, nắm tay nó kéo một cái, Linh Hồ Thanh liền ngã vào lòng hắn. Tạ Giám nhìn đôi mắt nó ở trong bóng đêm trở nên câu hồn, cười nói: “Có câu này Thanh Nhi biết không?”

“Câu gì?”

Tạ Giám thu cười, nghiêm trang nói: “Mẫu đơn hoa hạ tử, tố quỷ dã phong lưu (chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ vẫn phong lưu).” Ôm lấy Linh Hồ Thanh lẫn trên mặt đất, một đêm điên đảo.

Sáng sớm hôm sau, Linh Hồ Thanh mới vừa mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền ngửi được hương khí, mở mắt ra, nhưng không thấy có người nào khác. Tạ Giám đang ngồi ở trước bàn, có một bức tranh. Linh Hồ Thanh chồm tới nhìn... Bức tranh vẽ “kiều dung tam biến”, những đoá hoa ngọc bích, ung dung đoan trang thanh nhã. Nó đỏ kị nói: “Công tử cũng vẽ cho ta bức tranh.”

Tạ Giám cười nói: “Biết Thanh Nhi sẽ nói như vậy. Đã sớm vẽ, Thanh Nhi xem thích không?” Đem một quyển giấy đưa qua.

Linh Hồ Thanh mở ra xem, trên mặt nhất thời hồng một mảng, người trong bức tranh ẩn hiện sau sa trướng, gối đầu trên gối nhỏ ngủ, như có giọt nước đọng trên hàng mi rung rung ướt át, gò má ửng hồng, da thịt

như tuyết như ngọc, tóc tán loạn, dây cột tóc màu xanh buông xuống ở mép giường, hơi hơi lay động. Bức tranh vẽ tỉ mỉ tinh tế đến từng chi tiết, lại ả ả hương thơm ngọt ngào, thật khiến cho người ta tiêu hồn.

Tạ Giám ở một bên đắc ý nói: “Từ trước có người tặng ta một hộp huân hương, ta liền lấy hòa vào mực vẽ, Thanh Nhi thấy thế nào.”

Linh Hồ Thanh đã là xấu hổ đến nói không ra lời, vội vàng mặc kiện quần áo che khuất thân mình leo xuống giường, thật muốn đem bức tranh kia bỏ vào chậu than, nhưng đầu xuân không đốt than, Linh Hồ Thanh bèn hướng phòng bếp đi.

Tạ Giám vội chặn ngang ôm lấy nó, đoạt lấy bức tranh, cười nói: “Ta vẽ tranh chưa từng dụng tâm quá như vậy, Thanh Nhi bỏ qua cho nó đi. Vẫn là ta vẽ tranh không tốt, người trong tranh không thể đẹp bằng Thanh Nhi?”

Linh Hồ Thanh nghe Tạ Giám vẫn là một mặt trêu đùa, xấu hổ, buồn bực nhìn hẩn.

Tạ Giám cười nói: “Được rồi được rồi, Thanh Nhi đừng tức giận, ta đi đốt nó.” Quả thực hướng phòng bếp đi, nhưng lại trộm giấu trong tủ, hai tay trống trơn trở về. Linh Hồ Thanh không tin hẩn đem bức tranh đốt, nhưng không thấy, cũng liền thôi.

Tháng tư, những người từng giao du với Tạ Giám lại không chịu buông tha. Rất nhiều thanh lâu nữ tử thỉnh hẩn đến, Tạ Giám cũng không thể từ chối mãi, đi thì cả ngày không thể thoát thân. Lại có một ít thiếu niên Trường An quen biết đến thăm hỏi Tạ Giám, ở giữa viên thấy “kiều dung tam biến”, ai cũng ca ngợi không thôi. Nói mẫu đơn mặc dù trắng lẹ, nhiên phú không khỏi tục, quý không khỏi kiêu, này “kiều dung tam biến” đoạn trang tinh trì, không dính bụi trần, là báu vật hiếm có. Cũng có người xin càn về nhân giống.

Tạ Giám đều đáp ứng nhưng trong lòng lại cười thầm, càn này dù rằng sống, nếu không có Linh Hồ Thanh hút đi âm dương hòa hợp tinh khí, làm sao có thể nở được hoa đẹp như vậy. Linh Hồ Thanh không thích khách nhân, mỗi lần có người đến, nó đều biến trở về hồ ly trốn trong vườn.

Dương Chấp Nhu ngẫu nhiên lại đây, có khi vui mừng, có khi ưu sầu, cũng không biết cùng nữ tử Chấp Nhu thích có hay không quan hệ, Tạ Giám trong lòng tò mò, nhưng cũng không phải “tiểu nữ nhân” mà đi hỏi lung tung.

Một ngày sau giờ Ngọ, mưa tí tách nhỏ giọt, Tạ Giám ngồi bên cửa sổ nhìn ra vườn, hơi hơi cười khổ, nếu không có mưa, hẩn hôm nay sợ vẫn là không được nhân rồi như vậy. Hoa và cây cảnh trong vườn ngày đó Miền Khanh đích thân chọn, màu sắc nhẹ nhàng tú lẹ, hoa nở rộ dưới tán cây um tùm xanh tươi, đều bị trận mưa kia làm cho mờ nhạt. Linh Hồ Thanh ra vườn, nói là đi cắt mấy cành hoa nhài về cắm, cũng không biết vì sao vẫn chưa trở về. Tạ Giám nghĩ nghĩ, bình cổ thi (thời xưa dùng cổ này để bói) đang cầm trong tay đặt sang một bên, đến phòng bếp cắt chút khương phiến (lát gừng), hòa vào đường đồ nấu.

Mưa đã rơi một lúc lâu, vẫn không thấy bóng dáng Linh Hồ Thanh, trên trời lại ả ả có tiếng sấm. Tạ Giám cảm thấy kỳ quái, mưa nhỏ như thế sao lại có sét, hướng ngoài cửa sổ nhìn, một trận gió lạnh thổi đến, màn trướng bị thổi tung chạm vào mặt hẩn. Tạ Giám đang muốn đem cửa sổ khép lại, bỗng nhiên thấy ngoài cửa sổ, cạnh sơn thạch hiện ra một mặt tuyết trắng nho nhỏ, đúng là Linh Hồ Thanh. Tạ Giám cảm giác không ổn, gọi to: “Thanh Nhi.”

Tiểu hồ ly cũng không biết có nghe hay không, vội vàng men theo sơn thạch hướng cửa chạy thật nhanh, tựa hồ là bị đại động vật hung ác nào đó đuổi theo, Tạ Giám còn chưa phục hồi tinh thần, tiểu hồ ly đã nhào vào lòng hẩn, nó toàn thân đều ướt đầm, run rẩy. Tạ Giám ngạc nhiên nói, “Như thế nào...” Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy trước mặt bạch quang chợt lóe, khung cảnh ngày mưa âm u chợt sáng đến chói mắt, vừa mới nhắc đầu, nhưng lại gặp một đạo sét giương nanh múa vuốt từ trên cao chém thẳng xuống dưới, sơn thạch kia bị đánh trúng vỡ nát.

Tạ Giám cả kinh hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, tiểu hồ ly ở trong lòng hẩn run rẩy lợi hại hơn. Tạ Giám vội vàng cởi bỏ quần áo đem tiểu hồ ly bao lấy, lại đóng cửa sổ. Tiểu hồ ly co rúm lại đem thân mình chui vào quần áo hẩn, Tạ Giám an ủi vỗ nhẹ nó vài cái, lại sợ nó không thở được, cầm quần áo vạch một lỗ nhỏ, tiểu hồ ly cảm thấy được, sống chết hướng chỗ sâu nhất trong quần áo y mà trốn. Tạ Giám chỉ phải từ bỏ, ôm nó ở bên giường ngồi, nhìn chằm chằm cửa sổ, trong lòng thẳng thẩn loạn khiêu (nhảy loạn). Không lâu

sau, tiểu hồ ly lại đưa cái mũi ra ngoài, nhưng vẫn là không chịu lộ đầu ra. Tạ Giám không khỏi bật cười, nhẹ nhàng xoa xoa cái mũi lạnh lạnh của nó.

Sau đạo sét đỏ, bên ngoài liền không có động tĩnh. Tạ Giám lại đợi trong chốc lát, hơi hơi yên tâm chút, liền trải chăn, đem tiểu hồ ly bỏ vào. Tiểu hồ ly hóa thành hình người, cũng không biết là sợ hay lạnh, môi tái nhợt.

Tạ Giám ôn nhu nói: “Thanh Nhi lạnh không, ta đi lấy khương thang (nước gừng).”

Nói xong định xoay người đi, Linh Hồ Thanh vội thân thủ bắt lấy góc áo hắn, run giọng nói: “Công tử đừng đi, ở đây cũng đừng đi.” Một đôi con người thủy ngọc trần ngập sợ hãi khẩn cầu.

Tạ Giám thấy đau lòng, ở bên giường ngồi xuống, ôn nhu nói: “Hảo, ta không đi.” Một bên cầm khăn thay nó lau tóc, hỏi: “Thanh Nhi có phải hay không gặp phải cái gì thần tiên ma quái?”

Linh Hồ Thanh run rẩy một chút, nói: “Không có. Là hồ ly lời kiếp.”

Tạ Giám mơ hồ nhớ lại từng nghe người ta nói qua, hồ ly gặp lời kiếp luôn tránh né, nói: “Thanh Nhi đừng sợ, ta ở trong này, chuyện gì đều không có.”

Linh Hồ Thanh “Ân” một tiếng, vẫn là cầm lấy quần áo hắn không chịu phóng, tuyết trắng cánh tay lộ ra ngoài, trong chốc lát đã lạnh như băng.

Tạ Giám sợ nó cảm lạnh, quần áo vừa mới cấp Linh Hồ Thanh đã ẩm, dính dính dán tại trên người thật là khó chịu, liền cởi xuống, chính mình cũng tiến vào chăn. Linh Hồ Thanh hai má tái nhợt nổi lên một chút anh đào hồng. Tạ Giám ôn nhu cười nói: “Thanh Nhi có phải hay không lúc nào cũng thẹn thùng?” Một bên ôm lấy thân mình lạnh ngắt của nó.

Bên ngoài mưa vẫn chưa ngừng, rơi trên tán cây nhỏ vụn nhẹ nhàng. Linh Hồ Thanh nhắm mắt nằm trong lòng ngực ấm áp của Tạ Giám, đầu chôn vào hõm vai hắn. Nghe xong hồi lâu tiếng mưa, tim đập kịch liệt rốt cục bình thường trở lại. Tạ Giám cảm thấy thân mình nó dần dần ấm, nhìn người trong lòng tú lệ nhu thuận trên mặt vẫn còn nét kinh sợ, trong lòng tràn ngập yêu thương. Ở trên má nó hôn một cái, nói: “Ta đọc vài thứ cho Thanh Nhi nghe được không?”

Linh Hồ Thanh lại “Ân” một tiếng, thanh âm tựa như không có chờ mong. Tạ Giám ngồi dậy, đem gối đầu để ở sau lưng dựa vào thoải mái, tùy tay lấy ra một quyển thư, sắc trời tối đen, ngay cả chữ cũng thấy không rõ. Tạ Giám vốn định thấp nển, vươn tay, bỗng cảm thấy được không thú vị, đem thư kia quăng về trên bàn, miễn cưỡng thở dài, nói: “Ta bồi Thanh Nhi trò chuyện đi.” Linh Hồ Thanh vẫn là “Ân” một tiếng, lúc này mới là chân chính vui mừng.

Tạ Giám nằm xuống lại, cười nói, “Thanh Nhi thích nghe ta nói cái gì?”

Linh Hồ Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Ta cũng không biết. Công tử thích nói cái gì liền nói, ta đều thích nghe.”

Tạ Giám cúi đầu cười, nói: “Ta muốn nói chuyện với Thanh Nhi, không muốn nói một mình.”

Linh Hồ Thanh mang chút ngượng ngùng nhìn hắn, rút lui thân mình, lại đánh bạo đem miệng hướng lên. Đôi môi vì lạnh nên khô nứt, nhưng đã thấy sắc đỏ. Tạ Giám hơi bất ngờ, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, cảm thấy được Linh Hồ Thanh hơi hơi run rẩy, một ngụm cắn lấy. Linh Hồ Thanh nhắm mắt lại, rồi lại “Ngô” một tiếng, không rõ cho nên mở mắt ra nhìn Tạ Giám, không biết hắn vì cái gì cắn môi mình. Hồi lâu buông ra, đôi môi sưng tấy đỏ bừng đã tràn đầy dấu răng.

Tạ Giám thở hổn hển, buông ra thân mình nho nhỏ trong lòng. Hắn không phải không nghĩ, nhưng lại luyến tiếc gây sức ép tiểu hồ ly còn kinh sợ này. Trong lòng thầm nhủ buổi tối tái cùng nó tính toán sổ sách, rốt cục bình ổn xuống dưới, phân tán tâm thần nói: “Thiên Lôi vì cái gì thích tìm hồ ly gây phiền toái?”

Linh Hồ Thanh bĩu môi: “Khi dễ tiểu hồ ly thật không có uy phong, nhưng so với đại hồ ly, hắn cũng không dám trêu chọc, tự nhiên chỉ có khi dễ tiểu hồ ly.”

Tạ Giám ha ha cười, nói: “Nguyên lai là như vậy. Lời này của Thanh Nhi Thiên Lôi nghe thấy, nguyên bản hắn muốn bỏ qua cho ngươi, cũng không bỏ qua được.” Trùng hợp thể nào liền nghe được âm vang một tiếng sấm. Linh Hồ Thanh sợ tới mức nắm chặt Tạ Giám, lui vào trong chăn.

Tạ Giám tha nó đi ra, cười nói: “Thanh Nhi cẩn thận ngộp thở.” Linh Hồ Thanh ngoan ngoan nằm trong lòng Tạ Giám, tò mò nắm lấy mấy lọn tóc hắc, quần quanh tay đùa nghịch.

-oOo- Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Đang lúc hai người vui vẻ, lại có tiếng đập cửa truyền đến, Tạ Giám cực kỳ không vui, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi không biết khi nào đã lớn rất nhiều, sợ là người đến xin trú mưa, rất muốn không để ý tới, nhưng cuối cùng vẫn khoác áo vào đi mở cửa.

Trước cửa không một bóng người. Hắc sừng sốt, tả hữu quay qua quay lại nhìn, liền gặp Nam Tề Vân hai tay che đầu, bước nhanh hướng trong thành đi, mưa gió tạt vào người trông rất thê thảm, vạt áo ướt đầm hơi hơi đông đừa. Tạ Giám vội kêu lên: “Nam huynh!”

Nam Tề Vân nghe được thanh âm, trở lại mỉm cười nói: “Ta nghĩ Tạ huynh đã đi đâu.”

Tạ Giám cầm ô ra che một nửa cho y, nói: “Nam huynh mau vào.” Dẫn y hướng giữa viên đi. Rồi lại nhớ tới Linh Hồ Thanh còn tại trên giường nằm, không thể để Nam Tề Vân vào phòng, đi vòng vo một hồi, nói: “Nam huynh theo ta bên này.”

Tạ Giám đưa Nam Tề Vân vào phòng bếp, vừa lúc có khung thang trên bếp, liền hâm nóng lại rồi múc một chén cấp Nam Tề Vân, nói: “Nam huynh chờ, ta đi lấy một kiện quần áo lại đây.”

Nam Tề Vân nói: “Đa tạ Tạ huynh.”

Tạ Giám trở về phòng. Linh Hồ Thanh nghe được động tĩnh bên ngoài, sớm đem giường thu thập hảo, biến trở về hồ ly giấu mình trong chăn. Tạ Giám tìm được nó, thấy nó giống như con mèo con, gãi gãi nó cảm, cười nói: “Thanh Nhi ngoan.” Rồi đi tìm một kiện ngoại sam của chính mình, chợt “Ai nha” một tiếng, nhớ tới bên ngoài còn quần áo tẩy xong đem phơi, đã quên thu hồi, lúc này khẳng định là đã ướt hết.

Tạ Giám cầm quần áo, đến phòng bếp cấp Nam Tề Vân thay, học phụ nhân nông thôn ở trên cái vung (nồi) gán một cái sàng, đem y phục ẩm ướt trải ra hấp khô.

Nam Tề Vân mỉm cười nói: “Nghĩ không ra Tạ huynh còn biết làm những việc này, mà làm đều tốt.” Tạ Giám cười nói: “Nam huynh nói đùa.” Rồi đưa Nam Tề Vân vào phòng ngồi.

Tạ Giám rót hai chung trà, một bên nói: “Nam huynh hảo hưng trí, ngày mưa ra ngoài thưởng cảnh sao?”

Nam Tề Vân cũng không đáp, tinh tế hớp một ngụm trà, mỉm cười nói: “Này giống trà bánh phượng hoa nhài An Kiến Phượng Hoàng sơn, là cống phẩm khó có được, Tạ huynh hảo phúc khí.”

Tạ Giám tùy tiện uống, cười nói: “Không dối gạt Nam huynh, ta xưa nay tối không thích uống trà ướp hoa, hương trà thơm mát, có mùi hoa liền rối loạn; cũng không hỉ trà bánh**, kết niết nhu toái, yên huân hỏa liệu, bất tri tí liễu đa thiếu hân khí***. Có người nói “yếu tri ngọc tuyết tâm tràng hảo, bất thị du cao diện mạo tân” (giống câu “tốt gỗ hơn tốt nước sơn”), ta là cực đồng ý. Còn trà của nữ nhân tắm nhuận mùi hương thơm mát, giả có mang theo một ít son phấn hương, cũng không ảnh hưởng.”

** QT ca nói là trà bính/ bánh. Gu Gồ bá bá gọi là trà Pu' er

*** chỗ này không biết chém làm sao, thôi mọi người xem hình ảnh và clip rồi tự hình dung nhé =)))

Clip ở đây

Hình ảnh kèm bài giới thiệu ở đây

Như thế hơn một tháng trôi qua, một buổi chiều, Ngâm Hương bỗng nhiên chạy đến, cũng không chào hỏi khách sáo, hấp tấp nói: “Tạ công tử biết chưa, Chung Quan Hiến chuẩn bị cưới Miên Khanh a.”

Tạ Giám vừa mới cùng Linh Hồ Thanh ở một chỗ ngoạn nháo, nghe xong lời này, không khỏi cả kinh nói: “Sao lại thế này?”

Ngâm Hương nói: “Nghe nói Chung Quan Hiến bị hồ ly mê hoặc, đã bệnh hơn mười ngày, thỉnh rất nhiều danh y đến xem, đều là vô dụng; lại thỉnh đạo sĩ tác pháp, cũng là thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp). Chung gia liền cấp cho hần thú tiểu thiếp xưng hỉ, hần nhất định phải Miên Khanh, trong nhà đương nhiên y hần, hôm qua đã quyết định lễ đính hôn, nói rằng đợi niềm yết bằng vàng liền nghênh đón Miên Khanh vào cửa, coi như song hỷ lâm môn, Chung Quan Hiến nhất định hảo.”

Tạ Giám cả kinh nói: “Miên Khanh hiện giờ như thế nào?”

Ngâm Hương nói: “Chung gia từ hôm qua đưa lễ vật đến, liền phái người canh giữ trước cửa phòng nàng, không cho nàng gặp khách. Miên Khanh khóc đến bây giờ, không chịu rửa mặt chải đầu, cũng không chịu ăn đồ vật này nọ, nói có tử cũng không muốn xuất giá vào Chung gia.” Thở dài, nói: “Công tử có biện pháp nào sao không?” Nhưng trong lòng cũng không ôm hy vọng, nàng biết Tạ Giám thư sinh vô quyền vô thế, làm sao có năng lực đưa ra chủ ý.

Tạ Giám cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, chính mình chỉ quen biết bần sĩ (người nghèo) ca kỹ nữ, không người nào có thể giúp được; bỗng nhiên nhớ tới Dương Chấp Nhu, Chấp Nhu nếu biết việc này, tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Lập tức nói: “Ta có một vị bằng hữu, có lẽ có thể giúp được, chính là thành công hay không cũng khó nói trước. Miên Khanh từ trước quen biết rất nhiều người, không ai giúp đỡ được sao?”

Ngâm Hương nói: “Hiện giờ cũng chỉ hảo như vậy.” Nói xong âm thầm bước đi.

Đêm yên tĩnh, hương hoa ở trong vườn chảy tràn vào phòng. Cửa sổ nhỏ bán mở, đêm nay trăng không tròn, một cây nến đỏ mọng phát ra ánh sáng lập lòe, hương nến thơm mát. Tạ Giám nằm ngửa ở trên giường, không biết đang suy nghĩ cái gì, Linh Hồ Thanh an ổn cuộn tròn trong lòng ngực hần, ánh mắt khép hờ, tựa hồ sẽ ngủ.

Tạ Giám dịu dàng vỗ về mái tóc mềm mượt của Linh Hồ Thanh, nghĩ chuyện mình từ trước đến nay, ba nghìn phần hoa phong lưu, đúng là thoáng qua như một giấc mộng, trong lòng chợt thấy lo lắng mệt mỏi nói không nên lời, hỏi Linh Hồ Thanh: “Thanh Nhi thích Trường An không?” Linh Hồ Thanh nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Ta không biết. Công tử nếu là thích đến địa phương khác, ta sẽ theo công tử.”

Tạ Giám nhẹ hôn lên trán nó một cái, nói: “Chờ giải quyết xong chuyện Miên Khanh, ta mang Thanh Nhi quay về Lạc Dương.”

Linh Hồ Thanh nói: “Công tử phải về nhà sao không?” Tạ Giám gật đầu, lại mỉm cười nói: “Về nhà của Thanh Nhi.”

Linh Hồ Thanh mở to hai mắt, nhìn Tạ Giám nói: “Quay về nhà của ta?”

Tạ Giám ôn nhu nói: “Thanh Nhi cao hứng không?”

Linh Hồ Thanh gật gù đầu, vui mừng nói: “Cao hứng. Ta nhớ tỷ tỷ. Tỷ tỷ ở bên ngoài tìm không thấy ta, nhất định đã trở về.”

Tạ Giám nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy sau này chúng ta phải cùng tỷ tỷ người ở cùng một chỗ sao?”

Linh Hồ Thanh gật đầu, bỗng cúi đầu xuống, nói: “Tỷ tỷ so với ta còn đẹp hơn.”

Tạ Giám “Nga” một tiếng, buồn cười nhìn nó.

Linh Hồ Thanh nhỏ giọng nói: “Công tử nếu là cùng tỷ tỷ ở một chỗ, có còn cần ta?”

Tạ Giám cười nói: “Nếu là không?”

Linh Hồ Thanh hạ mi mắt, ủy khuất nhìn hần không nói lời nào.

Tạ Giám ôn nhu nhìn nó, ôm vào trong lòng nói nhỏ: “Sẽ không. Từ nay về sau, trừ bỏ Thanh Nhi, ta sẽ không có bất kì người nào khác.”

Linh Hồ Thanh thân mình khẽ run một chút, lẳng lặng tựa đầu chôn vào hõm vai Tạ Giám, Tạ Giám dịu dàng vỗ về lưng nó, chỉ cảm thấy trên cổ ướt ướt.

Việc của Miên Khanh, Tạ Giám phải tìm cách thỉnh Dương Chấp Nhu giúp đỡ, nhưng lại không biết Chấp Nhu ở đâu. Dương Chấp Nhu lại không đến chỗ hần, cũng may kì thi sát hạch tiến sĩ khoảng giữa tháng

sáu bảy, cũng không gấp. Tạ Giám có tìm hiểu tình hình Miên Khanh, biết nàng đã mua được hai gã thủ vệ kia của Chung gia, nàng từ trước lại quen biết nhiều hoàng thân quốc thích trong triều, lúc này liền âm thầm bảo tiểu tỷ đi cầu người cứu giúp. Dù không có Dương Chấp Nhu tương trợ, cũng không hẳn phải xuất giá đến Chung gia đi. Nghĩ vậy liền an tâm.

Ngày xuân phong hảo, Tạ Giám cùng Linh Hồ Thanh an nhàn ngồi trong vườn, nhìn thấy hoa mẫu đơn đã tàn, trên cây mơ xanh xanh mấy tiểu quả mơ.

Cuối tháng năm, giữa hồ cao vút một tòa sen Quan Thế Âm tỏa ra bốn phía, một đôi phi thúy (chim trả) đậu trên bờ hồ, Tạ Giám ngồi dựa vào thành lan can ở tiểu đình, sau giờ Ngọ trời ảm vô cùng, phơi nắng thật dễ chịu đến lười đứng dậy. Tạ Giám như có như không vỗ về tiểu hồ ly đang nheo mắt trong lòng ngực mình, không gian yên ắng, những cái vỗ về dịu êm khiến tiểu hồ ly cơ hồ muốn ngủ. Một đôi ngọc điệp bay qua trước mắt Tạ Giám, rơi xuống chút điệp phấn ở trên mặt hân, hân cũng không biết. Nhưng thật ra tiểu hồ ly cảm thấy được, tay vươn ra phẩy phẩy chút điệp phấn trắng như tuyết.

Đang muốn ngủ, chợt nghe có người vội vàng gõ cửa. Tạ Giám giật mình tỉnh táo lại, thâm nghĩ hơn phân nửa là Dương Chấp Nhu đến đây, vội vàng đem tiểu hồ ly trong lòng ngực đặt ở một bên, tiến đến mở cửa. Tiểu hồ ly bất mãn nhìn theo bóng dáng Tạ Giám biến mất ở bụi hoa lý.

Mở cửa nhìn ra, thì ra là Nam Tề Vân. Tạ Giám mời Nam Tề Vân vào phòng, hỏi: “Nam huynh hôm nay sao nhàn hạ tìm đến đây?”

Nam Tề Vân vốn đã ngồi xuống, nghe hân hỏi, lại đứng lên, đối với Tạ Giám thật sâu vái chào, nói: “Ta là thỉnh Tạ huynh cứu mạng.”

Tạ Giám cả kinh, không biết tại sao Nam Tề Vân lại nói vậy: “Nam huynh có ý gì?”

Nam Tề Vân im lặng sau một lúc lâu, nói: “Quan Hiến sinh bệnh nặng, Tạ huynh chắc cũng đã biết. May mắn mệnh hân chưa tuyệt, mấy ngày trước đây có một thuật sĩ vô tình đi ngang qua chỉ cho một phương thuốc, được vật mặc dù cực kỳ khó tìm, nhưng cũng đã thu thập gần đủ. Chỉ còn một loại tìm không được, nhớ đến Tạ huynh có, chỉ mong Tạ huynh vui lòng cứu giúp.”

Tạ Giám nói: “Không biết thuốc này như thế nào mà khó tìm đến thế, nếu quả thật là Tạ Giám có, tự nhiên hai tay dâng.” Đây trong vườn trừ bỏ hoa mẫu đơn kiều quý chút, làm gì có được vật quý hiếm nào.

Nam Tề Vân lại thở dài nói: “Đa tạ Tạ huynh. Ân đức Tạ huynh, Chung, Nam hai nhà tất không dám quên. Nếu Quan Hiến quả thật khỏi bệnh, tự nhiên sẽ không đi quấy rầy Miên Khanh cô nương.” Lời này nghe như khách khí cảm kích, ẩn ý là buộc Tạ Giám dùng thuốc trao đổi Miên Khanh.

Tạ Giám ần ần cảm thấy được không đúng, hỏi: “Kia thuốc đó là cái gì?”

Nam Tề Vân ngồi xuống, nói: “Quan Hiến là do mị hồ mê hoặc mới bị bệnh, thuốc này tất nhiên là nội đan của mị hồ.”

Tạ Giám sắc mặt lập tức thay đổi, lạnh lùng nói: “Một khi đã như vậy, liền thỉnh Nam huynh quay về, ta nơi này không có vật ấy.”

Nam Tề Vân hỏi lại: “Tạ huynh nếu nói như thế, vậy Linh Hồ Thanh Linh Hồ công tử không phải là mị hồ hay sao?”

Tạ Giám thần nhiên đáp trả: “Nam công tử sai lầm rồi. Linh Hồ Thanh thật là hồ yêu, chính là hân hữu tình hữu lệ, năng ngôn năng ngữ (có tình cảm, có nước mắt, có thể nói chuyện), không phải là “vật” của ta sở hữu. Nam công tử đã muốn nội đan của hân, vậy hãy đến hỏi hân, ta như thế nào quyết định được.”

Nam Tề Vân sắc mặt khê biến: “Tạ huynh là nhất định không chịu.”

Tạ Giám vẫn lạnh nhạt: “Thương tổn côn trùng súc vật mà cứu người, đại y còn không làm, huống chi là linh vật đã hóa thành nhân. Cũng nên nhìn xem người có đáng giá để cứu hay không.”

Nam Tề Vân không khuất phục: “Tạ huynh tham luyện hồ yêu mỹ mạo đa tình, nhưng lại nhẫn tâm bỏ mạng mạng sống người khác không cứu?”

Tạ Giám vẫn tỏ thái độ thản nhiên: “Chung gia nếu có bản lĩnh, cứ việc nghênh Miên Khanh vào cửa, chỉ sợ có người không đáp ứng.”

Nam Tề Vân đứng lên khỏi ghế, chấp tay hướng Tạ Giám thi lễ: “Tạ huynh không đồng ý, ta cũng không tiện cưỡng cầu, xin cáo từ. Chỉ sợ quen biết nhiều người, nhưng tìm được người cam tâm tình nguyện giúp mình không dễ. Tình đời ấm lạnh, quan trường sóng gió, Tạ huynh hẳn cũng biết.” Nói xong liền rời đi.

Tạ Giám cũng không tiễn, đứng ở cạnh cửa nhìn theo. Nghĩ Nam Tề Vân nói cũng không phải không có đạo lý. Miên Khanh quen biết người ở chốn quan trường, có mấy ai sẽ vì một nữ tử thanh lâu mà đắc tội hai nhà Chung, Nam, hủy đi tiền đồ xán lạn của mình. Trong lòng lo lắng cực kỳ, mở cửa sổ đã thấy bên cạnh cây chuối xanh một mặt tuyết trắng, hẳn thở dài nói: “Thanh Nhi đã nghe thấy rồi sao?”

Nói xong liền đi ra đem tiểu hồ ly bế lên. Tiểu hồ ly ở trong lòng hắn co rúm lại. Tạ Giám nói nhỏ: “Thanh Nhi đừng sợ, bọn họ sẽ không lấy được nội đan của ngươi, trừ phi ta chết.”

Đêm đã khuya, Linh Hồ Thanh nằm nghiêng người, đôi mắt thủy ngọc mở to, xuyên thấu qua sa trường mỏng như cánh ve. Nó vẫn không nhúc nhích, cứ thế bất động nhìn ánh trăng bạc dần dần tiến vào trong bóng đêm mê ly sâu thẳm.

Nó nằm rất lâu, chỉ cảm thấy tư thế nghiêng người có chút không thoải mái. Nghe thấy Tạ Giám hô hấp đều đều bên cạnh, nó liền khẽ cử động một chút. Bất chợt Tạ Giám đưa tay ra ôm lấy nó, khẽ thở nhẹ ra rồi mới cất tiếng: “Thanh Nhi vì cái gì còn không mau ngủ?” Hắn ôm Linh Hồ Thanh đang trở mình trong tay, lại thay nó xoa xoa một bên bả vai vì nằm quá lâu mà đã tê rần.

Gió đêm mang theo tiếng lá cây xào xạc ngoài sân nghe như tiếng mưa xa xa truyền đến, Linh Hồ Thanh nín chặt hơn tám chấn tơ tầm đang đắp, thanh âm có chút run rẩy: “Ta sợ thật sự.”

Tạ Giám nhẹ giọng hỏi lại: “Thanh Nhi sợ cái gì?” Ý tứ trong câu hỏi rõ ràng không phải là thắc mắc thật sự. Nếu hắn không biết tiểu hồ ly đang sợ cái gì, như thế nào lại giống nó, nửa đêm vẫn chưa ngủ. Tiểu bảo bối trong lòng nếu là người thì tốt rồi, nhưng nó lại là hồ yêu. Nếu Chung gia lấy quyền thế ngành đoạt nó đi, chính mình cũng không thể nói lí lẽ được.

Linh Hồ Thanh nhẹ nhàng ôm lấy cổ Tạ Giám, nhìn hắn nhỏ giọng nói: “Công tử, chúng ta ngày mai trở về Lạc Dương đi.” Trong thanh âm tràn đầy cầu khẩn.

Tạ Giám cảm thấy được tiểu hồ ly thân mình run rẩy không ngừng, trong lòng sớm nhuyến, đã muốn đáp ứng, cuối cùng lại chỉ thở dài: “Hảo Thanh Nhi, ta có thể nào cứ như vậy không giúp Miên Khanh.”

Linh Hồ Thanh dụi đầu vào lòng hắn, hàng lông mi dài rũ xuống.

Tạ Giám nhẹ nhàng giúp nó xoa xoa mắt, khẽ hỏi: “Thanh Nhi vì cái gì sợ đến như vậy?”

Linh Hồ Thanh lắc lắc đầu, thanh âm mang chút nước mắt: “Ta không biết.”

Tạ Giám ôn nhu hỏi: “Thanh Nhi lúc bị Vong Nhất đạo trưởng bắt có sợ lắm không?”

Linh Hồ Thanh lại lắc đầu.

Tạ Giám trấn an nó: “Sỏa hài tử, hiện nay như thế nào suy nghĩ nhiều như vậy, ngoan.”

Linh Hồ Thanh dựa vào hắn không nói lời nào. Tạ Giám hôn nhẹ lên hai má nó, một bên đưa tay tìm y nội nó, vừa ôn nhu lại vừa như đùa bỡn. Linh Hồ Thanh hai má ửng hồng. Nó lúc đầu còn khẽ cắn môi chịu đựng, rốt cục lại không chịu nổi mà nghiêng đầu, đem mặt chôn ở trong chăn ấm, nhỏ giọng rên rỉ, ngón tay mềm mại không tự giác ôm cổ Tạ Giám. Tạ Giám say mê vuốt ve, nhẹ nhàng thay nó cởi y phục, cực kỳ ôn nhu mà ôm nó một lần, rồi vỗ về nó ngủ.

Linh Hồ Thanh mệt mỏi, không lâu sau liền rúc vào trong lòng ngực Tạ Giám thiếp đi. Nhưng Tạ Giám lại lần qua lộn lại ngủ không được, nằm xem tiểu hồ ly, đôi môi tươi nhuận giống như quả lãng (củ ấu) đỏ mọng. Hắn khẽ thở dài, nhắm mắt lại. Nhưng chưa được một lúc, trời đã gần sáng, hắn liền mặc y phục đứng dậy, lại nhẹ nhàng đắp lại chăn cẩn thận cho Linh Hồ Thanh.

Sáng sớm, đã nghe được có người tức giận đập cửa, nghĩ lại là Nam Tề Vân, Tạ Giám cũng mặc kệ, tự lấy một quyển thư ra xem. Linh Hồ Thanh bị kinh động bởi tiếng động kia mà giật mình tỉnh giấc. Nó mơ mơ màng màng mắt nhắm mắt mở, từ trong giường nói vọng ra: “Công tử, có người gõ cửa.”

Tạ Giám mắt cũng không nâng, đáp lại: “Mặc kệ. Thanh Nhi như thế nào tỉnh, ngủ thêm một chút đi.”

Linh Hồ Thanh nhớ tới cái gì, ngồi dậy: “Nếu là bằng hữu của đạo nhân nọ thì sao?”

Tạ Giám bỏ thư xuống bàn, nghĩ nghĩ, rồi lại cầm lên, nói: “Chấp Nhu huynh như thế nào thô lỗ mà gõ cửa như vậy.”

Linh Hồ Thanh do dự rồi nằm lại. Bên ngoài tiếng đập cửa cũng đổi thành phá cửa.

Tạ Giám không khỏi kinh hãi. Nếu là khách nhân bình thường, gõ cửa gặp chủ nhân không lên tiếng, đã sớm bỏ đi, như thế nào bất lịch sự như vậy. Có thể nào là Chung gia đến bắt tiểu hồ ly?!

Linh Hồ Thanh cũng nhận ra khác thường, vén lên sa trướng, hỏi nhỏ: “Công tử, làm sao vậy?”

Tạ Giám cắn chặt răng quyết định: “Thanh Nhi chạy ra vườn trốn đi, ta ra ngoài xem.”

Linh Hồ Thanh nhìn Tạ Giám, chần chừ: “Ta không đi.”

Tạ Giám hơi nhíu mày: “Thanh Nhi đừng nháo, nhanh đi trốn đi.” Trong tai nghe được hình như bọn họ đã phá được cửa.

Linh Hồ Thanh vẫn là kiên quyết: “Ta không đi.” Lại nói: “Bọn họ nếu tìm không thấy ta, nhất định sẽ làm khó công tử.”

Tạ Giám cả giận: “Đã là lúc nào, sao không đi nhanh, còn ở đây nói mấy lời đó.” Bước đến bên giường bế Linh Hồ Thanh lên, mở cửa sổ đẩy ra ngoài. Chính mình liền đi mở cửa. Mới ra cửa phòng, xa xa những khóm hoa rực rỡ khoe sắc trong vườn đã thấy cánh cửa bị đập vỡ.

Tạ Giám nhận ra người đến không phải là người của Chung gia, mà là tú bà Hoa Tuyết lâu, dẫn theo bốn gã thủ hạ vẻ mặt dữ tợn. Bọn họ rõ ràng đều là đang nổi giận đùng đùng. Tạ Giám cảm thấy nghi hoặc. Hắn chậm rãi bước đến, trong lòng còn chưa biết nói gì.

Tú bà xoa khỏi thất lưng, giọng điệu ác ôn: “Tạ công tử đem Miên Khanh giấu ở đâu, thỉnh nói ra, bằng không Hoa Tuyết từ trên xuống dưới hơn trăm khẩu cần phải dựa vào Tạ công tử cấp cơm ăn.”

Tạ Giám một phen sửng sốt: “Miên Khanh cô nương không tung tích!?”

Tú bà hung tợn nói: “Tạ công tử thật sự là quý nhân đa chí sự (quý nhân nhiều việc lớn), hôm qua vừa mới làm, hôm nay liền nhớ không được.” Lại đối thủ hạ phân phó: “Đi tìm mau! Có lật tung viên này lên cũng phải tìm ra!”

Miên Khanh vốn không có ở đây, Tạ Giám cũng không lo lắng, cười hì hì đứng ở một bên tú bà, nhìn bốn người kia tới tới lui lui kiểm tra từng góc ngách, trong lòng kỳ quái nghĩ là người phương nào dẫn Miên Khanh đi. Không thể là Dương Chấp Nhu, vì y không biết chuyện của Miên Khanh. Còn Tạ Liễu, tiểu tử này quả thật có bản lĩnh đó, nhưng thế nào đợi đến hôm nay mới động thủ. Trừ hai người này, Tạ Giám thật sự nghĩ không ra còn có người nào khác cứu giúp Miên Khanh.

Bốn người không lâu trở về, mồ hôi đầm đìa. Trong đó một người cầm một kiện sấn bào (áo lót bên trong) mỏng, đúng là sấn bào sáng nay Linh Hồ Thanh đã mặc. Tạ Giám thoáng đảo mắt, đã thấy tiểu hồ ly linh hoạt trèo lên cây tử đinh hương trắng, đưa mắt qua khe hở của những khóm hoa trộm nhìn mình.

Gã thủ hạ nói: “Miên Khanh cô nương không ở trong vườn, gần cửa sổ tìm được cái này.” Liền đưa kiện sấn bào cho tú bà.

Tạ Giám đột nhiên đoạt lấy y phục kia, hét lớn: “Ta cũng chỉ có nhất kiện sấn bào như vậy, thế nhưng các người lại muốn cướp nó đi. Y phục này có thể giá trị bao nhiêu, các cô nương thì lại mặc không được.” Hắn lại đưa mắt sang đám thủ hạ: “Các vị đại ca đối sấn bào này vừa ý, Tạ Giám ta thật quá vinh hạnh. Chính là nó rất nhỏ, các vị đại ca e là mặc không được.” Nắm chặt sấn bào kia trong tay, Tạ Giám kêu lên thăm thiết: “Miên Khanh mất tích, ta chỉ là một thư sinh suốt ngày đóng cửa ở trong nhà đọc sách như thế nào

lại biết. Tà vô tài vô mạo, các người có lừa ta, đem ta đi bán cũng không giá trị một trăm lượng bạc, lại bắt tài không thể làm nô bộc cho các người. Thiên chẳng lẽ không thông suốt hay sao?” Chỉ kém không đặt mông ngồi dưới đất, vỗ đùi một phen, nước mắt nước mũi một phen chửi bậy. Cảnh cây tử đinh hương trắng kia rung rung khiến những bông hoa nhỏ rơi lả tả.

Tú bà “Phi” một tiếng, nói về thủ đoạn, ả không phải là ít, bắt đắc dĩ Tà Giám một không có khiếm ả bạc, hai không có nhược điểm ả nắm trong tay, nên không biết làm thế nào. Chỉ có thể ngoan trường hấn vài lần, rồi mang đám thủ hạ bỏ đi. Tà Giám nhìn theo đến khi bọn chúng đã khuất dạng, rút cục nhịn không được cất tiếng cười to. Miễn cưỡng đi được vài bước, ngẩng đầu nhìn lên cây tử đinh hương trắng. Tiểu hồ ly nhảy xuống đến cạnh hắn. Tà Giám đem nó ôm lấy, xoa đầu cười nói: “Thanh Nhi nghe thấy rồi sao? Miên Khanh đã được người khác cứu. Đi thu thập hành lý đi, sáng sớm ngày mai chúng ta lên đường quay về Lạc Dương.” Tiểu hồ ly nghe thế không khỏi một phen hào hứng, nhẹ nhàng cắn cắn lên ngón tay hắn.

Tú bà dẫn theo người ra khỏi viên, ở trước một chiếc xe ngựa, cất giọng nịnh nọt: “Nam công tử.”

Nam Tề Vân ngồi trong xe, nghe tiếng cười Tà Giám vọng lại, mỉm cười đắc ý: “Có thấy con hồ ly kia hay không?”

Tú bà gật đầu: “Có thấy.”

Nam Tề Vân “Ân” một tiếng, lại nói: “Trông chừng Miên Khanh cẩn thận một chút, để tránh nàng lén trốn tới đây, phá hủy chuyện của ta.”

Tú bà nói: “Nam công tử yên tâm, ta đã cho người đem nàng khóa ở một nơi ngoài thành, mười mấy người ngày đêm canh giữ, mọc cánh cũng trốn không thoát.”

Nam Tề Vân gật gật đầu, ra lệnh cho xa phu đánh xe đi.

Đằng xa tiếng cười Tà Giám vẫn chưa dứt.

-oOo- Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Vội vàng ném qua cơm chiều, hai người liền ở trong phòng chuẩn bị hành trang. Linh Hồ Thanh thu thập y phục hai người, Tà Giám liền đi thu xếp mấy quyển thư cùng văn phòng tứ bảo, chỉ cảm thấy Linh Hồ Thanh ở phía sau như thế nào làm này giờ chưa xong, quay đầu lại cười nói: “Chúng ta chỉ có vài kiện y phục, Thanh Nhi như thế nào đùa nghịch đến bây giờ?”

Linh Hồ Thanh “Ân” một tiếng, vẫn là cúi đầu vội vàng xếp y phục, lại vô luận như thế nào vẫn không thể xếp ngay ngắn như Tà Giám lúc trước. Tâm tình Linh Hồ Thanh không khỏi có chút buồn bực, hai hàng mi thanh tú nhíu chặt. Tà Giám cười cười, mang cái tráp từ trên giá sách xuống.

Linh Hồ Thanh sờ sờ quần áo, “A” một tiếng, nói: “Công tử hôm qua giặt một kiện sam tử, còn chưa có thu hồi đến. Đã nhiều ngày trời không tốt, sáng mai sợ cũng không có nắng.”

Tà Giám không thèm để ý, nói: “Không cần nó là được.” Linh Hồ Thanh liền đem y phục đã xếp gọn gói vào trong bố khăn. Tà Giám bên này đã thu thập xong rồi, liền lại đó giúp nó.

Mới vừa đem đồ đạc chuẩn bị xong xuôi, liền nghe bên ngoài có giọng người thanh thanh: “Tà huynh có nhà không?” Đúng là thanh âm của Dương Chấn Nhu.

Tà Giám mặt đầy tiểu ý: “Lúc trước cần gấp không thấy đâu, bây giờ lại đến.” Liền giương giọng đáp trả: “Chấn Nhu huynh mời vào.”

Dương Chấn Nhu đẩy cửa tiến vào. Nhìn Tà Giám mỉm cười, nói: “Sợ quấy rầy Tà huynh nghỉ ngơi, còn chưa gõ cửa, thỉnh Tà huynh chớ trách.”

Tà Giám cười nói: “Chấn Nhu huynh không cần khách khí. Không biết Chấn Nhu huynh sao có hưng phấn buổi chiều đi du ngoạn?”

Dương Chấn Nhu bình thản: “Ta có chuyện.” Ở trong phòng nhìn thấy hành lí gói ghém cẩn thận, ngạc nhiên hỏi: “Tạ huynh cũng muốn rời đi Trường An sao?”

Tạ Giám nói: “Đúng vậy. Nghe ý của Chấn Nhu huynh, cũng là phải đi sao?”

Dương Chấn Nhu gật đầu, lược lược trầm ngâm, lại nói: “Ta tối nay đến đây, một là hướng Tạ huynh chào từ biệt; hai là có chút sự tình, thỉnh Tạ huynh tương trợ.”

Tạ Giám cười nói: “Ta nguyên bản cũng muốn thỉnh Chấn Nhu huynh tương trợ. Chấn Nhu huynh thỉnh giảng, ta nếu làm được, tự nhiên sẽ hết lòng giúp.” Dương Chấn Nhu hỏi thẳng: “Tạ huynh có thể ở lại Trường An thêm mấy ngày?”

Tạ Giám kinh ngạc một chút, nói: “Không biết Chấn Nhu huynh có chuyện gì?”

Dương Chấn Nhu hỏi tiếp: “Hoa Tuyết lâu Miên Khanh cô nương, Tạ huynh nhận biết không?”

Tạ Giám cả kinh, nói: “Là một bằng hữu vô cùng tốt của ta, mấy ngày gần đây có chút sự tình. Chấn Nhu huynh sao lại nhắc tới nàng?”

Dương Chấn Nhu : “Theo ta biết, là liên quan đến sự tình của Chung gia. Miên Khanh cô nương hiện đang ở chỗ ta.”

Tạ Giám một phen sửng sốt: “Là Chấn Nhu huynh cứu nàng?”

Dương Chấn Nhu mỉm cười nói: “Có cứu hay không thật cũng không thể nói rõ. Cũng là trùng hợp nàng bị nhốt ở ngoại thành yên tĩnh, nếu là ở trong thành, liền không có như vậy dễ dàng xuống tay.”

Tạ Giám không khỏi ngạc nhiên: “Chấn Nhu huynh là không biết nàng đi, như thế nào lại cứu nàng?”

Dương Chấn Nhu mỉm cười, nói: “Có người nhờ ta giúp thôi.”

Tạ Giám lại kỳ quái, hỏi: “Không biết là người nào?”

Dương Chấn Nhu cười không đáp, chỉ nói: “Người nọ cũng không nhận biết Miên Khanh cô nương, chẳng qua hại nàng gặp phải chuyện như vậy nên cảm thấy ái ngại.”

Tạ Giám nghe được càng thêm mơ hồ.

Dương Chấn Nhu cũng không giải thích nhiều: “Ta hôm nay liền phải rời thành Trường An, Tạ huynh là chỗ quen biết cũ, mấy ngày tới đây thỉnh Tạ huynh chiếu cố nàng chút, ta đi trước.”

Tạ Giám vui vẻ nói: “Đó là tự nhiên. Ta nên hướng Chấn Nhu huynh nói lời cảm tạ mới đúng.”

Dương Chấn Nhu đối Tạ Giám thi lễ: “Một khi đã như vậy, ta liền cáo từ, làm phiền Tạ huynh.”

Tạ Giám cũng đáp lễ, nói: “Chấn Nhu huynh không cần khách khí.”

Dương Chấn Nhu lại đem chỗ ở của mình nói cho hắn biết.

Tạ Giám tiễn Dương Chấn Nhu đến viên môn, thấy một mã xa, sa trường mỏng manh màu đỏ nhạt thêu một bầy chim màu tím. Giữa trời chiều mơ hồ nhìn ra được trong mã xa là một nữ tử nghiêng nghiêng dựa vào đệm gấm trắng, thoáng qua một cái, liền đã thấy vẻ đẹp tao nhã tuyệt trần không nói nên lời của nàng. Dương Chấn Nhu nhảy lên mã xa, mỉm cười đối Tạ Giám chấp tay, liền lái xe đi.

Tạ Giám khi trở về, Linh Hồ Thanh hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, nói: “Hắn cùng yêu quái ở chung một chỗ.”

Tạ Giám ngạc nhiên: “Cái gì?”

Linh Hồ Thanh nói: “Là giống ta, đều cùng là hồ ly.”

Tạ Giám cười nói: “Nga, ta cùng Chấn Nhu huynh thật hữu duyên. Kia cũng là một hồ ly cực xinh đẹp. Phong tình nữ tử những này ta còn chưa bao giờ gặp qua, Chấn Nhu huynh hảo phúc khí.”

Linh Hồ Thanh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Ta nhớ đến tỷ tỷ.” Rồi nhìn nhìn bọc hành lí vừa mới buộc cẩn thận, ủy khuất tháo ra.

Tạ Giám bắt được tay nó, đem bó khăn một lần nữa buộc chặt lại, ôn nhu nói: “Thanh Nhi đừng nóng vội, ta sáng mai liền đi tìm Miên Khanh, phó thác người chiếu cố nàng. Bất luận như thế nào, ngày mai chúng ta nhất định đi là được.”

Hồ Thanh không thể tin được nhìn hắn, vừa vui sướng gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại nói: “Nếu là Miên Khanh tỷ tỷ không thích cùng người nọ cùng một chỗ, thì làm sao bây giờ?”

Tạ Giám ngậy người một chút, nói: “Nếu như thế, chúng ta mang nàng cùng nhau quay về Lạc Dương.” Nói xong trải đệm giường, cởi ngoại y tháo thắt lưng nằm, ôn nhu nói: “Thanh Nhi mau ngủ. Ngày mai tỉnh dậy, chúng ta sẽ về nhà.”

Linh Hồ Thanh “Ân” một tiếng, tựa đầu chôn ở hõm vai Tạ Giám, chờ mong nhắm mắt lại.

Đêm khuya thanh vắng, một chiếc mã xa trên đường lớn chạy băng băng, có người trên đường nhận ra đúng là mã xa của Nam gia công tử hằng ngày đi. Nam Tề Vân ngồi ở trong xe ánh mắt nhìn xa xăm, không biết suy nghĩ cái gì, chốc chốc lại thở dài.

Trở về nhà đã là đêm khuya. Trong phòng đại a đầu vài lần thỉnh Nam Tề Vân đi ngủ, Nam Tề Vân cũng không để ý tới. Y ở trong thư phòng đối với một quyển thư trầm ngâm, sau một lúc lâu, gọi người đi tìm quản gia đến.

Quản gia Nam Lễ lập tức liền tới. Nhìn bộ dạng Nam Lễ, khoảng trên dưới năm mươi tuổi, là một người cực khôn khéo. Nam Tề Vân đầu cũng không nâng, nói: “Mọi sự đều chuẩn bị tốt chứ? Ngày mai cho người ăn vận giống Miên Khanh, lừa Tạ Giám dẫn đi xa chút, ta liền bồi đạo trưởng đến Mạc Sầu Viên trốn yêu.”

Nam Lễ đáp ứng một tiếng, nhưng vẫn bất động.

Nam Tề Vân hơi nhíu mi: “Làm sao vậy?”

Nam Lễ cẩn thận nói: “Công tử gia, Hoa Tuyết lâu mới vừa phái người đến, nói là Miên Khanh cô nương bị người cướp đi.”

Nam Tề Vân “Hừ” một tiếng: “Sớm biết những người đó vô dụng.” Chân mày cau lại, rồi lại chậm rãi thư khai, thản nhiên nói: “Không ngại, ta chỉ không muốn Tạ Giám biết ta đứng sau việc này, hiện giờ có cơ hội tốt như thế, Tạ Giám sẽ vì Miên Khanh bị cướp đi mà không để ý đến ta, xuống tay thật dễ dàng hơn rất nhiều.”

Nam Lễ nói: “Công tử gia nếu không muốn Tạ công tử biết, sao không tìm mấy người thỉnh hắc ám yểm, làm cho Tạ công tử quá chén. Lúc đó có đem hồ ly kia lột da hắc cũng không biết. Công tử gia cũng không phải lộ diện, ngày sau có gút mắt gì, cũng cùng Nam gia vô can.”

Nam Tề Vân nói: “Tạ Giám biết Miên Khanh gặp chuyện không may, lại cùng hồ yêu kia thân nhau, làm sao có hưng trí ra ngoài uống rượu, hơn phân nửa sẽ không đến.” Lại mỉm cười nói: “Hiện giờ thực hiện kế hoạch này, như thế nào cũng vẫn là cùng Nam gia vô can. Mắc bệnh chính là Chung Quan Hiến, không phải người Nam gia, đã hiểu chưa?”

Nam Lễ cúi người nói: “Lão nô đã hiểu.”

Nam Tề Vân gật đầu: “Tình hình có biến, ngày mai cũng không tắt vội vả động thủ, xem xét kỹ lưỡng hắc tính.”

Nam Lễ lên tiếng “Là”, liền lui ra.

Nam Tề Vân chợt gọi lại Nam Lễ, hỏi: “Phụ thân bao lâu nữa sẽ trở về?”

Nam Lễ nói: “Lão gia còn hơn một tháng liền phải phản kinh.”

Nam Tề Vân nghĩ nghĩ, nói: “Gọi người quét tước Đông viện đi.”

Nam Lễ đáp ứng rồi đi.

Ngày hôm sau Tạ Giám liền đi thăm Miên Khanh. Nơi ở của Dương Chấp Nhu là một nơi phong cảnh hữu tình, một cây cầu đá bắc qua hồ nước trong veo, một tòa sơn thạch nhỏ xinh, nước róc rách từ trên chảy

xuống u nhả. Xung quanh mặc dù cực yên lặng, Tạ Giám vẫn là không dám gọi tên Miên Khanh, gõ nhẹ vài cái lên cửa, nhỏ giọng: “Chấp Nhu huynh có ở đây không?”

Qua hồi lâu, cửa mới hé ra một ít, nhìn thấy Tạ Giám, liền mở ra khe hở vừa đủ để một người đi vào. Tạ Giám vừa mới bước vào trong, cửa liền vội vàng đóng lại. Người mở cửa quả nhiên là Miên Khanh. Tạ Giám xem nàng, mặc dù vẫn là thanh tao quýn rũ, nhưng thêm vài phần tiều tụy.

Miên Khanh đưa Tạ Giám vào phòng trong, mày nhăn lại sầu mi khổ kiếm: “Công tử như thế nào biết ta ở trong này?”

Tạ Giám nói: “Là Chấp Nhu huynh phó thác ta tới chiếu cố người. Người chỉ có một thân một mình. Hiện nay Chung gia chung quanh tìm người, người có chỗ nào để đi không?”

Miên Khanh cũng không đáp hẳn, hai má ửng đỏ: “Dương. Dương đại ca đêm qua đi ra ngoài, vẫn chưa trở về, công tử có biết hẳn. Hẳn đi đâu?”

Tạ Giám xem vẻ mặt nàng, hiểu rõ, thở dài nói: “Chấp Nhu huynh hôm qua đã cùng Dương đại tẩu ra khỏi thành, hẳn không có nói cho người sao?”

Miên Khanh nghe được ba chữ “Dương đại tẩu”, nhất thời ngậy ngẩn cả người, run giọng nói: “Hẳn. Hẳn đã.”

Tạ Giám thở dài: “Xem cũng biết Chấp Nhu huynh không phải người ở chốn phồn hoa, sau này sợ là sẽ không tái quay về thành Trường An. Người nếu không có chỗ để đi, liền cùng ta quay về Lạc Dương đi.”

Miên Khanh cúi đầu cân nhắc một lát, nói nhỏ: “Công tử có thể cho ta thời gian mấy ngày, nếu Dương đại ca sau đó vẫn không trở lại, ta liền cùng công tử đi Lạc Dương.”

Tạ Giám cùng Miên Khanh quen biết lâu, biết tính tình của nàng, chủ ý đã định, không phải dễ dàng thay đổi. Hắn bắt đầu nói: “Cũng tốt, ta năm ngày sau lại đến xem người.”

Sau đó hắn lại dặn dò nàng cẩn thận, liền cáo từ đi.

Tạ Giám trở về Mạc Sầu Viên, đứng trước viên môn nửa ngày, thật sự không biết nên như thế nào nói với Linh Hồ Thanh.

Cũng không biết qua bao lâu, viên môn bỗng nhiên mở ra, Tạ Giám ngẩng đầu nhìn, là Linh Hồ Thanh.

Linh Hồ Thanh ngạc nhiên hỏi: “Công tử đứng đây hơn nửa canh giờ. Vì cái gì không tiến vào?”

Tạ Giám cười khổ, nói không ra lời. Linh Hồ Thanh nhìn vẻ mặt hắn, đã đoán được, chậm rãi cúi thấp đầu xuống.

Tạ Giám cảm thấy áy náy, nói: “Thanh Nhi.”

Linh Hồ Thanh lại ngẩng đầu lên, thanh âm mềm mại: “Công tử nếu còn có việc, liền ở thêm mấy ngày cũng tốt. Chỉ cần là cùng công tử cùng nhau, ở nơi nào ta đều vui vẻ.”

Tạ Giám thấy trong mắt nó đã long lanh nước, lại ngạnh làm bộ như không có gì, trong lòng không khỏi phát đau, bế nó vào trong, nói nhỏ: “Thanh Nhi ngoan.” Lần này cũng không dám tái hứa cái gì. Linh Hồ Thanh đã là nhần nại không được, ở trong lòng ngực hắn khóc lớn.

Tạ Giám nâng mặt nó lên, nhẹ nhàng véo mũi nó, cười to: “Vừa rồi còn nói hảo, như thế nào liền khóc, Thanh Nhi nói dối sao?”

Hắn thay Linh Hồ Thanh lau nước mắt, liền bế nó vào phòng. Linh Hồ Thanh để cho hắn ôm, nhưng vẫn lấy tay áo che khuất ánh mắt.

Từ ngày ấy trở về, Tạ Giám biết Linh Hồ Thanh khổ sở trong lòng, nghĩ mọi biện pháp làm cho nó vui vẻ. Linh Hồ Thanh trong lòng buồn bực, lúc Tạ Giám cùng nó vui đùa, nó lại luôn làm ra một bộ đáng vui mừng. Nó thiên tính tình khiết thiện lương, vốn là không giỏi giả bộ. Tạ Giám như thế nào nhìn không ra, nhưng cũng không nói gì, chỉ ở trong lòng âm thầm thở dài. Chỉ mong năm ngày nhanh trôi qua, hảo cùng Linh Hồ Thanh quay về Lạc Dương.

Hai người mặc dù phiền muộn, năm ngày đến tốt cùng cũng trôi qua rất nhanh, bất giác đã là sáng sớm ngày thứ sáu. Tạ Giám sớm đã dậy, gọi Linh Hồ Thanh, ôn nhu nói: “Thanh Nhi, ta đến chỗ Miên Khanh, người ở lại hảo hảo đợi.”

Linh Hồ Thanh vốn là còn buồn ngủ nhìn hẩn, nghe nói như thế, mở to hai mắt, vội nói: “Sau khi công tử trở về, chúng ta có thể đi Lạc Dương sao?”

Tạ Giám nhìn ánh mắt nó tràn đầy khát vọng, đau lòng nói: “Đó là tự nhiên, ta sau khi trở về, liền lập tức cùng Thanh Nhi quay về Lạc Dương.”

Linh Hồ Thanh thần tình hoan hỉ: “Công tử nói thật?”

Tạ Giám cắn chặt răng, nói: “Thật sự. Hôm nay chỉ cần ta bắt tử, bắt luận như thế nào cũng sẽ mang Thanh Nhi trở về.”

Linh Hồ Thanh gật gật đầu, an ổn quay về giường nằm. Tạ Giám thay nó dịch dịch góc chăn, hôn nhẹ trên mặt nó một cái, lại nhẹ giọng dặn dò nó vài câu, liền đi ra cửa.

Muốn đến nơi ở của Dương Chấp Nhu ở ngoài thành, phải đi ngang qua Hoa Tuyết lâu. Lúc Tạ Giám đi đến, chợt nghe tiếng chiêng trống vang dội, tinh tế lắng nghe, trong thanh âm mang theo tiếng kèn sáo, đúng là hỉ nhạc. Tạ Giám trong lòng thoáng sợ hãi, đến gần một chút, đã thấy một kiệu hoa đỏ thắm trước Hoa Tuyết lâu. Một đội nhạc đang ở trước lâu diễn tấu sáo và trống, lại có mấy người dùng gậy trúc treo lên hồng pháo thật dài, đốt tiêm, pháo nổ phách phách bạch bạch, rất náo nhiệt.

Tạ Giám nhất thời cả kinh ngậy người, hồi lâu phục hồi tinh thần lại, muốn xác định xem người xuất giá có phải là Miên Khanh. Lập tức lấy lại bình tĩnh, Tạ Giám thấy một bên tiểu hoàn quen mặt, liền đến hỏi nàng. Tiểu hoàn cầm một lẵng hoa, rắc hoa trên đường, thần sắc lại không hề vui mừng. Gặp Tạ Giám hỏi, sâu mi khổ kiếm nói: “Miên Khanh tỷ tỷ bị bắt trở về, Chung gia này liền đến rước nàng đi.” Tạ Giám chỉ cảm thấy một đạo cuồng lôi bổ vào đầu, ngơ ngác sững sờ đứng đó, nói không nên lời.

Tạ Giám mở mắt ngẩng đầu hướng Miên Khanh trong phòng nhìn lại, đúng lúc thấy Miên Khanh ở trên lầu hơi hơi đẩy cửa sổ ra. Trên người nàng vẫn chưa mặc hỉ phục, chỉ là một thân lục y bình thường. Tạ Giám đứng đằng xa, thấy không rõ vẻ mặt, cũng không biết nàng vì sao phải mở cửa sổ. Hẩn bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, trong lòng đã là sợ hãi. Tái ngẩng đầu nhìn, Miên Khanh đã đột nhiên mở toang cửa sổ, thả người nhảy xuống.

Tạ Giám nhìn bóng xanh rơi trong không trung, nhắm mắt lại không đành lòng. Chỉ nghe tiếng nhạc hoan hỉ vui mừng, tiếng người huyên náo. Có mấy người không biết chuyện đang xảy ra, còn vô tư cười to, tiếng cười chói tai vô cùng. Chợt có nữ nhân kinh thanh thét lớn, tiếp theo lại có tiếng khóc vang lên, hỉ nhạc kia cũng đình, tất cả loạn thành một đoàn. Tạ Giám xoay người sang chỗ khác, lão đảo trở về, chỉ cảm thấy hồn phách như đã bay đi một nửa.

Tạ Giám tâm trí rối bời, cả người như mất hồn quay về Mạc Sầu Viên, thăm nghĩ mau mau đưa Linh Hồ Thanh rời khỏi nơi thương tâm này. Vào viên nhìn khắp nơi, Linh Hồ Thanh cũng không ở trong phòng. Tạ Giám trong lòng kỳ quái, tìm trong mấy bụi hoa và cây cảnh, xem trên tán cây cũng không thấy, gọi to vài tiếng, cũng không nghe đáp lại. Gió thổi tới mang theo những cánh hoa tàn rụng rơi lả tả. Tạ Giám đứng gần người trong chốc lát, rồi trở về phòng.

Tạ Giám không biết Linh Hồ Thanh vì sao tự mình ra ngoài, ngồi ngóng trông nó mau chút trở về. Trời dần dần tối, hẩn cũng không đốt đèn, chính là ngồi ở bên cửa sổ nhìn chằm chằm viên môn. Ngẫu nhiên có cơn gió nhẹ thổi qua, bóng cây dao động, Tạ Giám đều nhóm dậy trông ra, thấp thỏm không yên, sốt ruột vô cùng. Hẩn trong lòng loáng thoáng nhớ lại một chuyện, cảm thấy lo lắng, nhưng cũng không dám nghĩ tới nữa. Nam Tề Vân từng nói: “Tạ huynh nếu không đồng ý, ta cũng không tiện cưỡng cầu”, rõ ràng không phải là hảo ý gì.

Đến nửa đêm, Tạ Giám thật sự nhẫn nại không được, nhảy dựng lên đi ra ngoài tìm Linh Hồ Thanh. Hẩn một đêm không ngủ đi chung quanh thành, nhưng vẫn không tìm thấy. Đến hừng đông mới trở về, Tạ Giám lơ mơ thấy trước viên môn một mặt bóng đen nhỏ nhỏ. Tạ Giám trong lòng hỉ cực, xông về phía trước thân thủ ôm nó, vật nhỏ kia “phốc” một tiếng cực nhanh chạy mất, là một con miêu. Tạ Giám sững sốt, ngây người một lúc lâu, rốt cục nhìn không được rơi lệ. Lại qua mấy ngày, Tạ Giám đã đem tất cả ngõ ngách ở

thành Trường An cẩn thận tìm tiểu hồ ly hơn một lần, lại vẫn là không thấy nửa điểm tung tích của Linh Hồ Thanh. Hắn biết rõ có thể sẽ không tìm thấy tiểu hồ ly nhu thuận kia nữa, nhưng lại thật sự không biết chính mình nếu không đi tìm nó, còn có thể làm gì khác. Những ngày này trôi qua so với một đời còn dài hơn.

Một hôm, sáng sớm, Tạ Giám đã ở ngoài tìm Linh Hồ Thanh suốt một đêm, loạn choạng trở về, chợt thấy trong phòng trên bàn có một tấm thiệp cùng một bao vải. Tạ Giám trong lòng nghi hoặc, cầm lấy tấm thiệp nhìn, đúng là thiệp mời Chung gia, nói cái gì Quan Hiến khỏi hẳn, Chung gia tạ ân đức của Tạ công tử, cố tình chuẩn bị một bữa tiệc rượu, rất mong được đón tiếp vân vân.

Tạ Giám nhất thời giận run, đem thiệp mời vò nát, còn chưa hết giận, lại cầm bao vải ném ra ngoài cửa sổ. Không nghĩ cửa sổ chưa mở, bao kia đập vào cánh cửa, rớt xuống đất. Bao vải chỉ buộc sơ sài, lúc này liền tuột ra, lộ ra kiện áo khoác, nhìn rõ ràng đó là da tuyết hồ.

Bá Kiều liễu nhiễu, phần lớn là người sống phiêu bạc; Bá Lăng người nhiều, nhưng lại đa phần là lũ khách tha hương. Bá Kiều phong cảnh nguyên bản cực kỳ xinh đẹp, đáng tiếc người lui tới nơi đây, nhiều là chinh nhân khách qua đường, có thể có mấy ai lưu ý này gió nam ấm áp nhẹ thổi, hoa lạc điệp phi. Đằng kia thấp thoáng bên hàng liễu là một tòa tiểu viện, ngói đen tường trắng, nguyệt động hoa uyển, bên trong cây cối xanh tươi thơm mát, quả không phụ cảnh xuân như tụy.

Buổi trưa là lúc ít du khách lui tới nhất. Một chiếc mã xa dừng trước cửa viện kia. Một tiểu tỷ mang theo thực hạp nhẹ tiêu sái xuống dưới, vào trong tiểu viện. Xem nàng nhìn quanh quất, tựa hồ cũng không thập phần quen thuộc. Tiểu tỷ vào căn phòng ngủ bài trí gọn gàng sạch sẽ, cũng không vội vã đem thực hạp buông, trước hướng màn nội dò xét vài lần, bên trong có một tiểu hồ ly đang ngủ.

Tiểu tỷ tới đây đã ba bốn ngày, lại không biết công tử gia vì sao phân phó chính mình tới hầu hạ một con hồ ly, lại càng không biết hồ ly này vì sao một ngụm đồ vật này nọ cũng không chịu ăn. Mình đưa tới thức ăn loại nào cũng mùi vị thơm ngon, chẳng lẽ tiểu hồ ly không ăn thịt sao? Nàng trong lòng nghĩ, đem bốn cái đĩa chim yến cùng hoa** từ trong thực hạp lấy ra. Những cái đĩa nhỏ xinh giống như đồ chơi của trẻ con, nhưng thức ăn bên trong lại đều cực tinh xảo ngon miệng.

**xem hình cuối bài

Tiểu tỷ khinh thủ khinh cước vén màn lên, nhìn thấy tiểu hồ ly tuyết trắng kia, nói: “Người đói bụng rồi, ăn vài thứ được không.” Tiểu hồ ly chính là ngồi dậy lui vào một góc, cũng không để ý nàng, một giọt nước mắt chảy ra, nhìn gối nằm quả nhiên đã ướt một mảng lớn.

Tiểu tỷ chưa bao giờ gặp qua hồ ly rơi lệ, cảm thấy kỳ quái, nhưng lại thương hại, ôn nhu nói: “Người làm sao vậy, là nhớ nhà sao? Nhà người đang ở nơi nào?” Thân thủ nghĩ muốn vuốt ve nó. Tiểu hồ ly né tránh, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều.

Tiểu tỷ lại nói: “Người nhất định đói bụng, lại đây.” Muốn ôm nó. Tiểu hồ ly lần này không tránh né, mà giơ móng vuốt hướng mu bàn tay nàng chộp tới. Tiểu tỷ vội vàng rút tay về, may mắn hồ ly mấy ngày chưa ăn cái gì, không có khí lực, nên không trúng nàng, bị đệm chặn cảm tuyến dưới thân vướng lại. Nó dùng sức tránh vài cái, lại tránh không thoát.

Tiểu tỷ gặp này tiểu hồ ly cư nhiên hội bắt người, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Xem nó bị nguy, lại cuối cùng cầm tiểu móng vuốt mềm mại của nó, nhẹ nhàng đem sợi tơ vướng vào giải xuống dưới. Tiểu hồ ly thu về móng vuốt, vẫn là xù lông cuộn thành một đoàn. Nàng đến vuốt ve tiểu hồ ly, nó liền không né tránh nữa, nhưng vẫn là không chịu hướng nàng liếc mắt một cái.

Tiểu tỷ cẩn thận vuốt ve nó vài cái, cũng không tái miến cường nó ăn cái gì, mở thực hạp ra, mang một chén nhỏ đến, là một chén thuốc. Ôn nhu nói: “Công tử nói, thang này người nhất định thích.” Tiểu hồ ly ngửi được mùi dược vật, quả nhiên nhìn về chén thuốc, trong đôi mắt đen nhu nhuận có chút tia nhìn do dự. Tiểu tỷ gặp nó làm như có chút buồn lòng, trong lòng bất giác vui mừng, mang chén thuốc đưa đến bên miệng nó, tiểu hồ ly rồi lại tựa đầu vòng vo tránh đi.

Tiểu tỷ cầm chén thuốc trong tay, ở bên giường ngồi xuống, sâu nói: “Người cái gì cũng không chịu ăn, công tử nếu đã biết, nhất định sẽ trách ta sẽ không hầu hạ. Người muốn như thế nào mới nghe lời?” Lại sờ sờ

nhưng mao mềm mại của nó: “Người thích ăn thô sao, ta đi làm cho người ăn.” Đầu ngón tay bị nước mắt tiểu hồ dính ướt.

Tiểu tỳ thở dài, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại còn nét trẻ con lộ vẻ u sầu. Tiểu hồ ly bỗng nhiên quay đầu lại.

Nhìn chén thuốc trong tay nàng tinh tế kêu hai tiếng. Tiểu tỳ vui vẻ nói: “Người muốn uống sao?” Vội lại cầm chén thuốc uy đến bên miệng nó. Tiểu hồ ly bước tới một chút, cái lưỡi phấn hồng liếm liếm nước thuốc trong chén. Tiểu tỳ thấy hảo ngoạn, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay sờ sợ cái mũi lạnh lạnh của nó. Tiểu hồ ly liếm hết nước thuốc, bỗng nhiên cực nhanh lui vào trong chăn.

Tiểu tỳ trong lòng kinh ngạc tự hỏi nó vì sao phải trốn đi, liền nhìn thấy chăn gấm kia đột nhiên đột khởi, dường như ẩn dấu một người ở bên trong, không khỏi sợ tới mức ngây người. Không lâu nhưng lại quả thực có người từ trong chăn nhô đầu ra, trên mặt vẫn mang theo nước mắt, bả vai trần trụi hơi hơi lộ ra, tựa như chưa mặc y phục. Người nọ gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, mang chút non nớt, là bộ dáng thiếu niên. Tiểu tỳ trong lòng hét thầm “Yêu quái” hai chữ, nhất thời ngay cả đào tẩu cũng đã quên.

Thiếu niên lấy chăn bao lại, cũng không xem nàng, hơi hơi nghẹn ngào nói: “Các người đoạt nội đan của ta, còn đem ta nhốt tại nơi này làm cái gì?” Đúng là Linh Hồ Thanh.

Tiểu tỳ sợ hãi nói: “Ta, ta chỉ là nha đầu, ta không biết.” Nàng hiện giờ mới biết được, nội đan cấp Chung thiếu gia, là đoạt của con hồ yêu này.

Linh Hồ Thanh nghẹn ngào nói: “Các người mau thả ta đi.”

Tiểu tỳ run giọng: “Cửa không phải mở sao?”

Linh Hồ Thanh như thế nào không phát hiện cửa chính mở. Lúc bị đưa đến đây nó liền muốn đào tẩu, lại nhiều lần bị phù chú dán tại cửa nó trở về, không cách nào bước ra khỏi cửa. Linh Hồ Thanh nói: “Người đem phù chú kia xé đi.”

Tiểu tỳ biết nó là yêu quái, như thế nào dám đem chú phù xé đi, run giọng nói: “Ta... Ta không làm được.”

Linh Hồ Thanh lau nước mắt, nói: “Người lừa ai, người không mau chút, ta liền ăn người.”

Tiểu tỳ lúc đầu sợ tới mức ngây người, hiện giờ dần dần trấn định xuống, liền nhìn ra yêu quái ăn thịt người đâu có nói chuyện kì quái như vậy, đánh bạo: “Người hù dọa nhân, người nhất định ngay cả con thô cũng chưa nếm qua.”

Linh Hồ Thanh không nói lời nào, lui vào trong góc giường rơi lệ.

Tiểu tỳ nhìn nó khóc đến thương tâm, không đành lòng, bèn bắt chuyện: “Ta gọi là Lục Kiều, người tên là gì?”

Linh Hồ Thanh quay đầu đi chỗ khác không để ý tới.

Lục Kiều lại nói: “Người có đói bụng không?”

Linh Hồ Thanh chính là không nói lời nào.

Lục Kiều thở dài, nói: “Ta cần phải đi rồi, đồ ăn để ở chỗ này, người nếu đói bụng liền ăn một chút.” Nhìn nó vẫn là không để ý tới mình, đành phải để thực hạp xuống rồi đi.

Lục Kiều ra cửa, liền thấy Nam Tề Vân trên mã xa đang tới, liền đứng ở đạo bàng, cung kính nói: “Công tử.”

Nam Tề Vân xuống xe, mỉm cười nói: “Tiểu yêu tinh kia hiện tại như thế nào?”

Lục Kiều cúi đầu nói: “Nó vẫn không chịu ăn cái gì, nhưng thật ra hôm nay uống chén thuốc công tử cấp.”

Nam Tề Vân mỉm cười, cũng không nói thêm nữa, đi vào tiểu viện.

Đêm dần dần thâm.

Nam Tề Vân nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, thư cầm trong tay đặt ở một bên, đứng dậy điểm một cây nến đỏ.

Ngồi lên chiếc ghế hồng mộc hoa văn tinh xảo bên giường, nhìn Linh Hồ Thanh mỉm cười nói: “Như thế nào ta đến đây lâu như vậy, ngươi vẫn không chú ý đến ta. Ta cố ý lộng hoàn hình thảo ngao** cho ngươi, cũng không phải dễ dàng. Ngươi liền ngay cả một chữ “tạ ơn” cũng không có sao?”

**hoàn hình thảo ngao: cỏ phơi khô còn nguyên hình dạng, có thể ở đây chỉ một loại thảo dược đặc biệt

Hoàn hình thảo ngao sinh trưởng ở dốc núi, mọc ở đầu nguồn suối, đầu thung sinh sôi, trắng tròn héo tàn, phải đợi đến đúng đêm thứ bảy tính từ lúc hoàn hình thảo ngao bắt đầu đâm chồi mà hái. Thảo này cực nhỏ, lại cực kỳ mềm mại, mà không có nhiều tác dụng, dã thú trong núi ngẫu nhiên ăn, có thể biến thành hình người trong nửa tháng, nhưng lại không có trí tuệ của con người.

Linh Hồ Thanh mất nội đan, đạo hạnh nó lại kém, liền duy trì không được hình người, chính là dựa vào tinh khí hấp thụ từ “kiều dung tam biến” trước đó mà duy trì một chút linh thức. Lúc này đây là dựa vào được lực của hoàn hình thảo ngao mới hóa thành hình người.

Nó biết hoàn hình thảo ngao rất quý, chính mình đáng lẽ nên cảm kích, nhưng lúc trước người này từng bảo Tạ Giám cho nội đan của nó, công tử không cho liền tự tiện cướp đoạt, còn nhốt nó ở đây, phải nói “tạ ơn” với Nam Tề Vân thật quá khó khăn.

Nam Tề Vân nhu hòa nói: “Ngươi ở đây đã quen chưa, nghĩ muốn cái gì, cứ nói cho Lục Kiều.”

Linh Hồ Thanh nói: “Ta không muốn ở đây, ngươi phóng ta trở về.”

Nam Tề Vân nói: “Tạ Giám tìm không thấy ngươi, bắt quá là mất một món đồ chơi, mấy ngày liền bỏ qua, ngươi nhớ hẳn như vậy làm gì.”

Linh Hồ Thanh nhìn Nam Tề Vân: “Công tử là thật tâm thích ta.”

Nam Tề Vân thấy nó không chịu tin, nghĩ cũng không sao, tay đưa ra muốn vuốt tóc nó.

Linh Hồ Thanh né tránh, thanh âm khẽ run: “Ngươi phóng ta trở về.”

Nam Tề Vân nói: “Ngươi có biết hay không ta vì cái gì nhốt ngươi ở đây?”

Linh Hồ Thanh mặc dù không đáp lại, đôi mắt thủy quang ôn nhuận nâng lên nhìn Nam Tề Vân.

Nam Tề Vân hướng giá thư đầu giường lấy một họa quyển mở ra, nói: “Ngươi từng thấy bức họa này chưa?”

Linh Hồ Thanh nhất thời ngây dại, bức họa này đúng là lúc trước sau một đêm hoan hảo Tạ Giám họa tặng cho mình, sau lại nói là thiêu hủy, như thế nào ở trong tay Nam Tề Vân.

Nam Tề Vân nhìn bức họa, ngón tay di chuyển theo đường nét nhu hòa của bức họa, nói: “Ta ở Hoa Tuyết lâu thấy các ngươi, chỉ nghĩ là Tạ Giám là tham luyện sắc đẹp của ngươi, bị ngươi mê hoặc đến hồ đồ. Sau lại thấy bức họa này, mới biết được phong tình một vật, đệ nhất mỹ nhân so với dung mạo này cũng kém hơn ngàn lần. Hẳn nếu không vì ngươi mà hồ đồ, kia mới là chân chính hồ đồ.” Nam Tề Vân nhìn bức họa trong chốc lát, lại nói: “Bức họa này ta không muốn lại có người khác nhìn thấy.” Liền đem ngọn nến lại đốt.

Linh Hồ Thanh nhìn thấy bức họa trong ánh lửa lập lòe run rẩy tan biến, một chút một chút hóa thành tro tàn. Nó trong lòng sợ hãi, muốn biến trở về hồ ly, nhưng lại vừa mới uống hoàn hình thảo ngao.

Nam Tề Vân nhìn thấy bức họa bị đốt sạch, đứng dậy đi đóng cửa, lại cởi ngoại sam của mình.

Linh Hồ Thanh lui đến góc giường, run giọng: “Ngươi tránh ra, bằng không tỷ tỷ của ta biết, nhất định sẽ tìm đến ngươi báo thù.” Thanh âm đều đã sợ đến không xong.

Nam Tề Vân nở nụ cười, đến bên giường ngồi xuống, hỏi: “Tỷ tỷ ngươi là ai?” nhưng cũng không để ý. Dem màn trướng cam hoàng thả xuống dưới, thân thủ kéo xuống áo ngủ bằng gấm trên người Linh Hồ Thanh.

Linh Hồ Thanh kêu sợ hãi một tiếng, tiếng kêu đã dẫn theo khóc âm, thê lương khiến người tan nát cõi lòng.

Nam Tề Vân ôn nhu nói: “Đừng sợ, ta hảo hảo đối đãi người.” Một mặt nắm cánh tay Linh Hồ Thanh, nhìn thân thể tinh tế xinh đẹp kia, trong lòng không khỏi mê loạn.

Linh Hồ Thanh dùng hết khí lực giãy dụa, Nam Tề Vân lại rút cục đưa nó ôm vào trong lòng ngực, đang muốn cúi đầu hôn môi, chợt thấy Linh Hồ trong mắt hiện lên lục quang sâu kín. Nam Tề Vân lắp bắp kinh hãi, vội vàng buông tay. Linh Hồ Thanh cuộn tròn ở trên giường, trên mặt thần sắc đau đớn cực kỳ. Thân mình nhỏ bé run rẩy vài cái, bỗng nhiên hiện ra nguyên hình chồn bạc, khoe miệng chảy huyết, trên bộ lông tuyết trắng nhiễm một đạo huyết tuyến.

Nam Tề Vân trong lòng biết nó là không cần tánh mạng đem được lực của hoàn hình thảo ngao phá vỡ, kinh sợ rất nhiều, không khỏi mất hứng cực kỳ. Lập tức gọi Lục Kiều tiến vào, phân phó nàng chiếu cố tiểu hồ ly, mặt âm trầm rời đi.

Chú thích hình

Có hình lớn nhưng cái thì không có hoa, cái thì không có chim, hình này tuy nhỏ nhưng mà đầy đủ =))

-oOo- Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Đền ***g đồ thăm trước cửa Chung phủ đã điểm hơn một đêm, hiện giờ đã là gần buổi trưa, vốn nên tắt. Tất cả phác dịch trong phủ lại bận rộn thu thập tàn diên, chưa bận tâm nơi này. Nam Tề Vân cùng Chung Quan Hiến đưa Vong Nhất đến trước cửa, thi lễ nói: “Đa tạ đạo trưởng ân cứu mạng. Không tiện ra ngoài tiễn khách, thỉnh đạo trưởng thứ lỗi.”

“Công tử khách khí.” Vong Nhất cũng đáp lễ lại liền đi, trên mặt có vẻ thần thờ.

Chung Quan Hiến thấy Vong Nhất vừa đi, hướng Nam Tề Vân cười hi hi: “Biểu ca, con tiểu hồ ly kia chạy đi đâu? Hiện tại nhớ tới, ta thật sự nhớ thương nó.”

Nam Tề Vân thần nhiên nói: “Này ta như thế nào biết. Lại muốn trêu chọc hồ yêu, người còn không có ăn đủ đau khổ sao?”

Chung Quan Hiến tỏ vẻ xem thường: “Kia lại như thế nào, nó không có nội đan, muốn hại nhân cũng đâu có hại được. Ai, nghe người ta nói yêu tinh không có nội đan cũng liền biến hình thành người tàn tật, thật sự là đáng tiếc.”

Nam Tề Vân nhú nhú mày, nói: “Nhĩ hảo hảo nghỉ ngơi, ít nghỉ đông nghỉ tây đi.” Liền đi vào hướng Chung phu nhân cáo từ.

Vừa mới hồi phủ, một tỳ nữ liền đến bẩm báo nói Lục Kiều có việc cầu kiến. Nam Tề Vân vốn có chút mệt mỏi, nghe là Lục Kiều, không biết tiểu hồ ly lại có chuyện gì, liền lệnh truyền nàng tiến vào.

Lục Kiều không bao lâu tiến vào, hướng Nam Tề Vân quỳ xuống: “Công tử.”

Nam Tề Vân mệt mỏi hỏi, “Chuyện gì?”

Lục Kiều có chút nao núng nói: “Tiểu hồ ly vẫn không chịu ăn cái gì. Từ ngày công tử đến xem nó, nó cũng vẫn như cũ không thèm để ý xung quanh. Ta hôm nay thấy nó, đã muốn không động dấy, không biết có phải chết đói.” Gấp đến độ sắp khóc đi ra.

Nam Tề Vân biết nó đã nhiều ngày không ăn, có thể chết đói thật, sắc mặt trầm xuống, nói: “Đều là Ta Giám sủng đến hư rồi. Ta đi nhìn xem.” Nói rồi dẫn theo Lục Kiều đến tiểu viện ở Bá Kiều.

Mã xa đi không bao lâu liền tới Bá Kiều. Nam Tề Vân mang chút tức giận vào phòng, vén màn lên, gặp tiểu hồ ly không nhúc nhích, bộ dáng không một tia tức giận. Nam Tề Vân xem nó đói đến hấp hối, ngay cả mắt đều không mở ra được. Vốn là lòng tràn đầy muốn cho nó nếm chút mùi đau khổ, lúc này cũng nhuyến xuống, đem tiểu hồ ly ôm đến trên đùi.

Tiểu hồ liễu mạng giấy dựa suy nghĩ phải đi xuống, nhưng cũng chỉ là yếu ớt giật giật. Nam Tề Vân thân thủ đem nó đè lại. Tiểu hồ ly trên người vốn là không có nửa phần khí lực, tránh vài cái, liền mềm mại dựa vào lòng ngực Nam Tề Vân.

Nam Tề Vân gặp nó không hề kháng cự, liền buông lỏng tay ra, dịu dàng vuốt ve nhưng mao nó. Thấy nó thủy chung không thèm nhìn mình, nói: “Người biết không, mấy ngày trước đây đường đệ kia của ta đã khỏe hẳn, bá mẫu ta trong lòng vui mừng, liền tổ chức yến hội, gửi thiệp mời Tạ công tử.”

Cảm thấy được tiểu hồ ly run lên một chút, Nam Tề Vân mỉm cười, rồi nói tiếp: “Ta còn cố ý tặng hẳn một kiện áo choàng làm lễ vật. Hẳn nhưng thật ra lại đến, còn mang theo rất nhiều tiền giấy vàng mã, lấy thiệp mời nhóm lửa đốt, khiến bá phụ ta tức giận, lập tức liền gọi người bắt hẳn.”

Tiểu hồ ly thân mình run rẩy, rốt cục ngẩng đầu lên nhìn Nam Tề Vân, đôi mắt không còn trong veo linh động, mang thần sắc tiêu tụy pha lẫn khẩn cầu.

Nam Tề Vân cũng không nói tiếp, chờ Lục Kiều làm đồ ăn đưa vào, liền bưng lên chén cháo gà nóng hổi thơm lừng, múc một muỗng đưa đến bên miệng nó, ôn nhu nói: “Đến, ngoan ngoan ăn.” Tiểu hồ ly lược lược chần chờ một chút, không chút nào kháng cự há mồm ăn cháo. Nam Tề Vân múc từng muỗng từng muỗng uy nó ăn hết chén cháo. Lại bưng lên một chén khác, chính là chén thuốc hoàn hình thảo ngao**.

**hoàn hình thảo ngao: xem lại chương 6

Tiểu hồ ly thê lương khê kêu một tiếng, chậm rãi cuộn người muốn đứng lên. Nam Tề Vân cũng không ép bách nó, nhu hòa thở dài một hơi, nói: “Cũng không biết Tạ Giám Tạ công tử hiện tại ra sao.”

Tiểu hồ ly nức nở nghẹn ngào, đôi mắt trong veo lại chảy ra hai giọt nước mắt, rốt cục đến gần, đem chén thuốc kia một chút một chút cực gian nan nuốt xuống.

Nam Tề Vân hôn lên mặt nó, mỉm cười nói: “Người nếu cứ ngoan như vậy thật tốt. Ta xưa nay không hay nổi giận, lại sợ ngày nào đó bị người khiêu khích mà không kiềm được, hại người chịu khổ.” Lại lấy chăn mềm nhẹ đắp cho nó.

Tiểu hồ ly không lâu liền biến thành hình người, thần tình đều là tiêu tụy thất thần tuyệt vọng. Nam Tề Vân trong lòng thương tiếc, thay nó dịch góc chăn, hỏi: “Còn đói sao, muốn ăn cái gì?”

Linh Hồ Thanh chậm rãi nâng mắt, nhìn Nam Tề Vân ảm đạm hỏi: “Công tử hiện tại ra sao?”

Nam Tề Vân không đáp, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó. Linh Hồ Thanh liền không dám tái trốn. Nam Tề Vân mỉm cười nói: “Người nếu ngoan ngoan nghe lời, ta liền giúp người cứu Tạ Giám ra.”

Linh Hồ Thanh buồn bã nói: “Ta nghe lời.”

Nam Tề Vân cười nói: “Hảo. Ta sẽ ở trước bá phụ thay hẳn cầu tình, phóng hẳn trở về.”

Linh Hồ Thanh nghe thấy, nằm ở chỗ thượng, cũng không nói gì.

Nam Tề Vân than nhỏ: “Ta không bức bách người, người từ nay về sau hảo hảo ăn uống, không được tái làm mình bị đói.”

Linh Hồ Thanh thùy hạ ánh mắt, nhỏ giọng: “Ta đã biết.”

Nam Tề Vân thấy nó như thế, trong lòng tuy hơi giận, nhưng thương tiếc càng nhiều, không đành lòng. Phân phó Lục Kiều chiếu cố nó cẩn thận, chính mình liền rời đi.

Một tháng sau khi Linh Hồ Thanh bị bắt đi, chính là cuối tháng bảy, Tạ Giám bỗng nhiên nhận được một phong thư từ nhà gửi đến. Phụ thân lần đầu viết cho, nhưng không thăm hỏi gì, chỉ mắng chửi hẳn mê luyện yêu tà, không cầu tiến thủ. Cũng không biết lão như thế nào biết được việc này. Tạ Giám xem qua loa, nửa trang cũng chưa đọc xong, liền tùy tay đem bức thư ném đi.

Tạ Giám đem áo choàng trong ngực ôm chặt chút, lấy bình rượu rót thêm một chén. Hắn cầm chén rượu trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ ngợi xa xăm, đem từng ngụm từng ngụm rượu chậm rãi nhấp nháp. Trong lòng tiêu điều lạnh lẽo, chợt nghe có tiếng người truyền đến từ giữa viên um tùm hoa mộc.

Tạ Giám không nhớ rõ mình đã đóng viên môn chưa, cũng không thèm để ý, mặc người nọ ở viên đạo chơi xem xét. Chỉ một lúc sau, lại nghe người nọ kích động giương giọng nói: “Chủ nhà khả ở trong phòng hay không?” Tạ Giám nghe thấy, nhưng không trả lời. Người nọ lại không cho mình là ngoại nhân, tự tiện đẩy môn vào phòng, thấy Tạ Giám, không khỏi “Di” một tiếng.

Lúc đó đúng là giữa hè, Tạ Giám ôm một kiện hồ da vào trong ngực. Người nọ tất nhiên là ngạc nhiên thật sự, hơi hơi chần chờ nói: “Xin hỏi tên họ.” Tạ Giám rót thêm một chén rượu, lại chậm rãi uống hết.

Người nọ đợi trong chốc lát không thấy hắn trả lời, cứ nhiên liền tự đi tới đi lui trong phòng quan khán. Gặp trên bàn rải rác mấy bức Thảo thư**, đúng là Tạ Giám đã nhiều ngày nay viết. Người kia liền cầm lấy tình tế xem, nhất thời hoan hỉ, cười nói: “Huynh đài thư tự tuyển đặt phong lưu, lại không mất khí khái tú đỉnh, trong vạn người mới có một, có thể nào chỉ bảo tiểu đệ một ít.” Nói xong nhìn sang Tạ Giám, lại vẫn là như không nghe thấy, chỉ chăm chăm uống rượu.

**Thảo thư: viết theo lối viết Thảo

Người nọ gặp Tạ Giám giống như si giống như ngốc thủy chung không thèm nhìn mình, không khỏi nổi lên ngoạ tâm, thân thủ nâng cầm Tạ Giám xoay lại, một bên cười nói: “Ta xem thử, ngô, lớn lên cũng không tệ lắm...” Lời còn chưa dứt, bên tai chỉ nghe “Ba” một tiếng giòn vang, má nóng rất đau đớn, trước mắt đã là sao Kim loạn mào.

Người nọ sững sờ, trừng lớn đôi mắt, chỉ sợ thấy quỷ cũng không giật mình đến như vậy, sau một lúc lâu mới nhớ tới thân thủ xoa xoa mặt, giậm chân kêu lên: “Người... Người cứ nhiên dám đánh ta!?” Tạ Giám lạnh lùng liếc mắt nhìn người nọ, vẫn là không mở miệng. Hắn trong lòng tích rất nhiều oán khí, một chương này xuất ra thực không nhẹ.

Người nọ cũng không phát hỏa tức giận, chính là cắn răng nói: “Hảo, ta... Ta nhớ kỹ... Người chờ!”

Nói xong liền xoay người bước nhanh đi ra ngoài. Tạ Giám cũng không thèm liếc mắt một cái.

Người nọ đi một lúc, Ngâm Hương liền vào, ôn nhu hỏi: “Tạ công tử gần đây vẫn khỏe?”

Tạ Giám thở dài, thấp giọng nói: “Còn không phải đã muốn già đi cả chục tuổi—— mời ngồi. Có tin tức gì không?”

Ngâm Hương ngồi một bên, khó xử nói: “Ta tìm hiểu rất nhiều người, chưa bao giờ nghe nói Chung Quan Hiến ở bên ngoài dưỡng ai, còn có hắn từ lần đó bị bệnh, quy củ rất nhiều. Chỉ sợ Linh Hồ công tử không ở chỗ hắn. Nhưng thật ra nghe nói Nam công tử thường đi đến Bá Kiều.” Lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Người thông tài** lúc này, công tử nhận biết hắn?”

**thông tài: người đa tài

Tạ Giám từ từ nói: “Không biết, tự hắn tiến vào du ngoạn.”

Ngâm Nương chần chờ một lúc rồi nói: “Hình như là Tuyên Vương Điện Hạ, từng có gặp mặt một lần. Bên ngoài đều đang nói hắn sẽ thành Thái Tử, công tử.”

Tạ Giám “Nga” một tiếng, cũng không để ý, nói: “Vậy là Lí Tụng.”

Hắn vẫn là cân nhắc việc Ngâm Hương dùng từ “thông tài”, bỗng nhiên trong lòng nhảy dựng. Hắn nhớ tới Nam Tề Vân trước đây ở phòng bếp tránh mưa, chính mình từng vẽ cho Linh Hồ Thanh một bức họa, giấu ở nơi đó, chẳng lẽ không cẩn thận bị Nam Tề Vân thấy. Hắn vội vàng đến phòng bếp xem, bức họa quả nhiên chẳng biết đi đâu. Trong tay hắn cầm bàn tử**, trong lòng nhất thời bách vị tạp trần, hồi quý dục tử***.

**bàn tử: chén đĩa/mâm/nồi, nói chung là đồ dùng ở bếp

***bách vị tạp trần, hồi quý dục tử: trăm cảm xúc ngổn ngang, vừa hồi hận vừa hổ thẹn.

Nam Tề Vân tự lộng Linh Hồ Thanh trong tiểu viện ở Bá Kiều, chưa từng gặp qua nó nửa phần vui vẻ. Số ít là rơi lệ, phần lớn thời điểm là tiêu tụy ngơ ngác ngồi, thật so với nó khóc còn khiến lòng người thương yêu khó chịu hơn. Nhất thời lại nhớ tới bức họa Linh Hồ Thanh tự tay mình thiêu hủy. Người trong bức

họa tựa như cố ý tựa như vô tình tỏa ra thần thái quyền rũ tuyệt trần, say mê hấp dẫn lòng người, kinh diễm nói không nên lời. Nghĩ đến đây không khỏi thở dài.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Nam Tề Vân vừa mới nếm qua điểm tâm, chợt có gia phó đến bẩm báo nói Tạ Giám Tạ công tử tới chơi. Nam Tề Vân tâm đầu nhất khiêu, không biết Tạ Giám có phải hay không biết được, đến đòi Linh Hồ Thanh. Lo nghĩ một hồi, liền gọi người thỉnh Tạ công tử đến tọa phòng khách. Trong lòng thầm tính toán, Tạ Giám tuy là đã biết Linh Hồ Thanh ở đây, bằng thân phận của hắn, một trăm năm cũng đừng mơ tưởng đoạt Linh Hồ Thanh trở về. Huống hồ đây là nhà mình, tại sao phải sợ hắn nháo. Liền lược sửa sang lại quần áo, đến tiền viện gặp Tạ Giám. Tới phòng khách, nhìn thần sắc trên mặt hắn, lại giống như cùng ngày thường không khác nhiều.

Hai người bắt đầu hàn huyên, Nam Tề Vân mở miệng nói: “Không biết Tạ công tử đến đây có chuyện gì?”

Tạ Giám thản nhiên cười: “Ta tới nơi này, là muốn thỉnh Nam công tử trả lại một vật cũ.”

Nam Tề Vân trong lòng nhảy dựng, vẫn là cười nói: “Lời này là sao, tiểu đệ không nhớ rõ từng lấy của Tạ huynh bảo vật gì, còn thỉnh Tạ huynh bảo cho biết. Không biết có phải Tạ huynh cho ta mượn rồi ta đã trả lại mà quên mất?”

Tạ Giám trên mặt lạnh lùng, nói: “Mấy ngày trước quý phủ có người thân mình không khoẻ, bắt hồ ly của ta làm thuốc. Hiện đã lấy đi nội đan của nó, cũng nên đem nó trả lại cho ta. Tại sao thẳng đến hôm nay vẫn là không thấy bóng dáng Thanh Nhi?”

Nam Tề Vân nghe hắn nói rõ ràng như thế, trong lòng cố trấn tĩnh, khẽ cười nói: “Tạ huynh sợ là nhớ lầm. Sinh bệnh chính là biểu đệ Quan Hiến, không phải tiểu đệ. Hồ ly kia có bị bắt cũng là biểu đệ, như thế nào lại đổ cho tiểu đệ, này chẳng phải là oan uổng tử tiểu đệ sao?”

Tạ Giám âm thầm cắn răng, trên mặt lại cười xán lạng: “Là ta hồ đồ. Chính là ta cùng Chung gia từ trước đến nay xa lạ, nghe nói Nam lão bá sắp về kinh, đến lúc đó lại phải làm phiền lão nhân gia.” Lập tức đứng dậy nói: “Một khi đã như vậy, tiểu đệ cáo từ.”

Nam Tề Vân nói: “Thứ cho không tiễn xa được.” Liền sai người tiễn khách, hắn nghe ý tứ Tạ Giám rõ ràng phải gặp phụ thân mình, trong lòng nhất thời không khỏi lo lắng.

Tạ Giám ra Nam phủ, hắn vốn là không trông cậy vào nói vài câu liền có thể làm cho Nam Tề Vân đồng ý trả lại Linh Hồ Thanh. Trong lòng cũng không phần uất, nhưng cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại tiểu hồ ly kia. Hắn trở về thì nghe trong gió tiếng ca như xa như gần.

Thanh ca ầm áp, Tạ Giám sớm là không còn lòng dạ nào thưởng thức. Buồn bực vào phòng, nhưng lại gặp trong phòng có người. Chính là người hôm qua bị hắn một cái tát đánh đi – Tuyên Vương Lí Tụng.

Tạ Giám lúc này đã biết thân phận của Lí Tụng, nhất thời không thể mặc kệ. Không biết Lí Tụng vì sao đến đây một mình, thấy thế nào cũng không giống bộ dáng muốn trả thù, nhưng Tạ Giám cũng nghĩ không ra Lí Tụng tới đây còn có chuyện gì.

Lí Tụng nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu thấy hắn trở về, thần tình đều là sắc mặt vui mừng. Đứng dậy thi lễ nói: “Tiểu đệ mấy ngày trước đến đây, nhất thời đường đột, có nhiều mạo phạm, mong rằng Tạ công tử chớ trách.”

Tạ Giám ngẩn ngơ, cúi thấp người hoàn lễ nói: “Điện Hạ sao có thể nói như vậy, là thảo dân không biết nông sâu, làm bị thương Điện Hạ vạn kim thân thể. Điện Hạ không giáng tội, đã là vạn hạnh của thảo dân.” Hắn trong lòng ức khí bất thư**, thật sự không muốn vào lúc này phải đi tiếp đãi vị Vương gia rảnh rỗi này. Lí Tụng nghe vậy ngốc lảng ra, trên mặt hiện ra vẻ xấu hổ, nói: “Nguyên lai Tạ công tử đã biết.”

**ức khí bất thư: phiền muộn không tiêu tan

Tạ Giám nói: “Thảo dân mất vụng về, lúc ấy không hề nhận ra Điện Hạ, còn thỉnh Điện Hạ thứ tội.” Hắn trong miệng nói xong, trong lòng mạnh mẽ rùng mình: Lí Tụng thân là Tuyên Vương, tục truyền chính là người kế thừa ngôi vua, nếu là cùng Lí Tụng giao hảo, sợ gì đoạt Linh Hồ Thanh trở về không được. Nghĩ như vậy, trên mặt liền thêm chút thần sắc nhu hòa thân cận.

Lí Tụng cười nói: “Tạ công tử không cần khách khí. Từ lần gặp ngày ấy, Tiểu Vương vẫn không quên Tạ công tử phong lưu thái độ.” Bốn phía nhìn nhìn, lại nói: “Không biết Tạ công tử khả nguyện cùng ta đánh cờ một ván?”

Tạ Giám mặc dù không lòng dạ nào chơi cờ, cũng không muốn Lí Tụng phạt ý, liền ở bên bàn cờ ngồi, nói: “Một khi đã như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh. Điện Hạ mời.” Tự lấy quân trắng, đưa quân đen cho Lí Tụng. Hơn mười nước, Tạ Giám liền nhìn ra Lí Tụng kì lực không kém, cũng coi như một đối thủ.

Bất giác mặt trời đã lên đỉnh đầu, hai người đã chiến bốn ván, Tạ Giám thắng hai ván, còn lại là một hòa một thua. Lí Tụng đứng dậy hoạt động gân cốt, nhìn nhìn canh giờ, không khỏi ai nha một tiếng, nói: ” Như thế nào thời gian trôi nhanh như vậy, sau giờ Ngọ còn cùng Tam đệ đến Hộ Bộ thẩm tra đối chiếu thuế ruộng Chiết Giang cống nạp.” Trên mặt có chút ý lưu luyến.

Tạ Giám cố gắng mỉm cười nói: “Điện Hạ nên lấy việc triều chính làm trọng.”

Lí Tụng tâm niệm nói: “Quá mấy ngày nếu có chút rảnh, tất nhiên lại đến bái phỏng Tạ huynh.”

“Tất nhiên sẽ đợi.” Tạ Giám trả lời xong liền tiễn Lí Tụng đi.

Lí Tụng ngồi mã xa rời đi, đến Bá Kiều, ngẫu nhiên nhìn thấy một viện tử tinh trí linh lung**, không khỏi nhìn vài lần. Lại thấy đang có người hướng viện tử kia đi đến, đúng là Chung thị lang gia công tử. Lí Tụng biết thanh danh Chung công tử ham mê nữ sắc thô lậu, liền không muốn nhìn nữa, buông mình xuống, tựa người trên nhuễn ***** dưỡng thần.

**tinh trí linh lung: nói chung là rất đẹp

***nhuễn ***: gối mềm

Đến tiết đại thử**, trời càng lúc càng khốc nhiệt*** không chịu nổi. Lục Kiều không biết hồ ly chịu được nhiệt, ngày ngày nấu cháo đậu xanh, trộn chút băng châu đưa tới cho Linh Hồ Thanh. Một ngày buổi trưa, Lục Kiều như cũ đưa cháo đến, Linh Hồ Thanh cũng bình thường ăn mấy muỗng liền thôi, điểm tâm cũng chỉ ăn nửa khối. Liền đứng dậy đến bàn cạnh cửa sổ ngồi.

**đại thử hay tiết đại thử: ngày nóng (một trong 24 tiết, khoảng 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc)

***khốc nhiệt: nóng như thiêu đốt

Lục Kiều nhìn nó một hồi vô tình vô tự, ôn nhu nói: “Công tử gia buổi chiều sẽ đến đây xem người, người cái dạng này, hẳn nhất định đau lòng. Tái ăn nhiều chút đi.”

Linh Hồ Thanh giống như bình thường không có nghe, chính là nằm hoa lê bàn nhìn ngón tay của mình, tóc trên trán rủ xuống nửa che đôi mắt thủy quang liễm liễm**, một mảnh màu đen nhu nhuận. Lục Kiều theo ánh mắt nó nhìn ngón tay tinh tế bán trong suốt kia, chỉ cảm thấy từ khi nó đến nơi này, liền gây đi mấy vòng, trong lòng nhịn không được thương tiếc. Mới vừa trương liễu trương khẩu, lại biết nó nhất định không chịu nghe mình khuyên bảo, chỉ phải cúi đầu thu thập chén bát đi.

**liễm liễm: sáng sủa

Mới ra cửa viện, sau hàng liễu rủ trước cửa bỗng nhiên vươn một bàn tay, đem Lục Kiều kéo qua, Lục Kiều cả kinh không nhỏ, đang muốn kêu to, nhanh như chớp một bàn tay đã chặn lại miệng mình, chợt nghe thanh âm Chung Quan Hiến vui cười nói: “Lục Kiều tỷ tỷ, là ta. Tỷ tỷ vô sự ở trong này làm cái gì, bên trong có cái gì hảo ngoạn, mang ta xem một cái đi.”

Lục Kiều từng được Nam Tề Vân phân phó, quyết không cho ngoại nhân biết Nam Tề Vân giấu tiểu hồ ly ở trong này, nào dám cho Quan Hiến đi vào, vội la lên: “Nào có cái gì hảo ngoạn, là ta ở trong này trộm lười biếng một chút. Biểu thiếu gia vẫn là vội chính sự đi thôi. Ngài không đi gặp công tử gia sao? Công tử gia hôm qua còn nhắc ngài tới.” Miệng nói xong, thân mình đã cản trước cửa.

Chung Quan Hiến thấy nàng tình thế cấp bách, trong lòng không khỏi khả nghi, miệng nói: “Hảo tỷ tỷ, có cái gì không muốn ta thấy đúng không, đừng gạt ta.” Thân thủ đem Lục Kiều đẩy ra, hướng trong viện

đi tới. Viện này tuy có hai gia đình của Nam phủ cạnh gác, lại đều nhận biết Chung Quan Hiến, nào dám ngăn lại, đã bị hấn đẩy ra cửa viện, nhắm thẳng trong phòng.

Lục Kiều thấy Quan Hiến vào phòng, trong lòng khẩn trương, dừng một chút, vội chạy theo. Liền nghe Chung Quan Hiến ở trong phòng cười to: “Ta chỉ nói Liễu Hạ Huệ còn phải thua biểu ca đến ba phần. Ai ngờ hấn nhưng lại cũng bị tiểu hồ yêu này mê hoặc, giấu nó ở chỗ này!”

Lục Kiều vội la lên: “Người đi mau, người đi mau!”

Chung Quan Hiến vòng vo đảo mắt châu, chợt nhả nói: “Lục Kiều tỷ tỷ, người nếu khăng làm cho ta phải hấn một lần, ta dù có bị người ta đánh, cũng quyết không đem chuyện này nói ra. Tỷ tỷ đương cái gì cũng không biết, ta cũng làm như cái gì cũng chưa nhìn thấy qua.”

Lục Kiều không chút nghĩ ngợi buồn bực nói: “Biểu thiếu gia cũng đừng gây khó dễ người ta.”

Chung Quan Hiến cười nói: “Hấn nguyên bản không phải người.”

Lục Kiều biết tranh cãi vô ích, cũng không tiếp tục, kiên quyết: “Biểu thiếu gia đã có tâm, xin hãy nói với công tử, nô tỳ là hạ nhân, không thể tự tiện.”

Chung Quan Hiến đối Nam Tề Vân rất có vài phần kiêng kỵ, Lục Kiều nói như thế, Quan Hiến cũng không dám ngạnh, cúi giận nói: “Tiểu đề tử** không biết tốt xấu, ta hảo tâm thay người che giấu, người không cảm kích liền thôi, người như vậy còn có nửa phần cấp bậc lễ nghĩa quy củ sao? Xem biểu ca biết, như thế nào trừng trị trị người. Người nói biểu ca đối nó lâu dài sao? Bá phụ qua mấy ngày nữa liền phải về kinh, biểu ca sao dám tái lưu nó, sớm muộn gì cũng thuộc về ta —— lúc đó, đừng khóc cầu ta***.”

**đề tử: dùng chữ con gái thời xưa

***lúc đó, đừng khóc cầu ta: nguyên văn Hán Việt “ngã khả tẩu liễu, biệt khóc trứ cầu ngã hồi lai”, nghĩa là “ta đi, đừng khóc cầu ta trở về”, chắc là thành ngữ chỉ ý “lúc đó đừng hối hận”

Lục Kiều mạnh miệng nói: “Biểu thiếu gia đi thông thả.”

Chung Quan Hiến oán hận đá cửa đi. Đến sẩm tối, Nam Tề Vân quả nhiên đến đây. Nam Tề Vân vừa tiến đến, Lục Kiều liền lui ra ngoài. Nam Tề Vân cũng không chú ý dị trạng của nàng, chính là nhìn Linh Hồ Thanh nở nụ cười, ôn nhu nói: “Thanh Nhi, mấy ngày không có tới nhìn người, có khỏe không?”

Linh Hồ Thanh ghé vào trên bàn không nói.

Nam Tề Vân chỉ nghĩ nó lại không muốn để ý tới mình, cũng không để ý, vẫn là cười nói: “Có cái gì không hài lòng sao?” Đến gần nhìn, đã thấy Linh Hồ Thanh hai má so với bình thường tái nhợt rất nhiều, đôi môi mỏng đã không còn huyết sắc.

Nam Tề Vân trong lòng nghi hoặc, nói: “Thanh Nhi đây là làm sao vậy?” Một bên kéo cổ tay nó lại, cực nhu hòa nói: “Thanh Nhi vì cái gì không chịu để ý ta?”

Linh Hồ Thanh cổ tay bị Nam Tề Vân cầm lấy, sợ tới mức đột nhiên co rút lại, trên mặt thần sắc lại ảm đạm.

Nam Tề Vân chưa bao giờ thấy tình trạng nó như vậy, trong lòng biết khác thường, giận tái mặt đi lớn giọng gọi: “Lục Kiều!”

Lục Kiều vội vàng tiến vào, cúi đầu đáp: “Công tử gia.”

Nam Tề Vân nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay Linh Hồ Thanh, một bên lạnh nhạt nói: “Ta cho người ở trong này hảo hảo hầu hạ, người liền hầu hạ thế này sao. Đây là chuyện gì?”

Lục Kiều cúi đầu không nói.

Nam Tề Vân thần nhiên nói: “Người không nói, ta cũng không hỏi nhiều. Đưa người đến chỗ quản gia, để hấn tử mỗ tra hỏi người là được.”

Lục Kiều khóc ròng nói: “Công tử gia, công tử gia.” Gọi tiếng thứ hai nàng đã là quỳ xuống.

Nam Tề Vân buồn bực nói: “Người còn không mau nói.”

Linh Hồ Thanh đột nhiên nói: “Nếu nàng nói, người đừng đánh nàng.”

Nam Tề Vân không thể tưởng được nó nhưng lại sẽ thay Lục Kiều nói, ngẩn ra một chút, mỉm cười: “Được rồi, Thanh Nhi đã nói như vậy, ta không phạt nàng.” Liền đối với Lục Kiều lệnh: “Nói đi.”

Lục Kiều nghe lời này, khóc thút thít nghẹn ngào đem sự tình từ đầu đến cuối nói một lần. Nàng vừa nói vừa khóc, lời nói quẩn lầy nhau không rõ, Nam Tề Vân khó khăn mới nghe hiểu được. Cơ hồ muốn chọc giận hẳn thật, phát tay mệnh nàng lui xuống.

Nam Tề Vân ngồi ở ghế, tay cầm chén trà, trong lòng lo lắng cực hạn. Hiện giờ tình hình, một Tạ Giám, một Chung Quan Hiến, nếu chuyện này phụ thân biết được, thật sự không thể vãn hồi. Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên liếc một bên Linh Hồ Thanh, trong lòng nổi lên một ý niệm, không bằng như vậy đem hồ ly kia giết chết, xóa sạch sẽ.

Lí Tụng từ ngày ấy cùng Tạ Giám đánh cờ vui vẻ, liền lúc nào cũng đến Mạc Sầu Viên cùng đàm luận thi văn kì thư linh tinh phong lưu tài nghệ. Lí Tụng tuy là Hoàng Tử, đối Tạ Giám không có thân phận gì, nhưng lại tinh vu văn nghệ, vưu vu kì nghệ tạo nghệ pha cao**, còn có thanh danh phong nhã uẩn tạ***, bởi vậy mặc dù chỉ có mấy ngày, hai người càng ngày càng là hợp ý.

**tinh vu văn nghệ, vưu vu kì nghệ tạo nghệ pha cao: văn thơ tinh thông, đánh cờ ưu tú, cả hai đều giỏi

***uẩn tạ: tình cảm kín đáo, sâu xa

Một ngày sau giờ Ngọ, Lí Tụng theo thường lệ đến viên thăm Tạ Giám. Vào cửa liền cực kì hứng thú thẳng đến chỗ bàn cờ, cầm lấy quân cờ trắng đen bày một ván trên lưng**, nói là hôm qua ngẫu nhiên nhìn thấy một ván cờ cổ, phải Tạ Giám đến giải. Tạ Giám xem ván cờ liền hoàn phúc tạt đầy vẻ uy hiếp, hưng trí bất giác bị câu lên, liền ngồi ở một bên đối với trên lưng tàn cục nhú mày khổ tư, tay nhắc từng quân cờ ngọc, do dự rất lâu rồi để xuống.

**trên: quý, lưng: bóng bẩy, ý chỉ ván cờ hay

Lí Tụng trở lại trước bàn ngồi, tùy ý lật xem chỉ** tự trên bàn trước đây tồn hạ, sắp sửa quay đi, bỗng nhiên nhìn thấy một bức viết theo thể chữ Lệ, tự tự là châu ngọc đoạn chính thanh nhã, lưu vân ý thái, cười nói: “Tạ huynh, ta thật không biết người đối với thể chữ Lệ lại có công lực như vậy, này khả nhất định phải hảo hảo chỉ bảo tiểu đệ.”

**chỉ: giấy

Tạ Giám đang suy nghĩ miên man, thuận miệng “Ngô” một tiếng, giương mắt hướng kia nhìn lại, thấy rõ ràng là chữ viết của Hồ Thanh, giống như bị người đánh một cùn vào đầu, nhất thời ngây dại.

Lí Tụng ngạc nhiên nói: “Tạ huynh? Này tự. . . .” Tạ Giám trong lòng đau đến thất lại, sắp không thở nổi, sau một lúc lâu lắc đầu nói: “Này tự không phải ta viết.”

Lí Tụng ngạc nhiên: “Là vị huynh đài nào? Ta chưa bao giờ gặp qua Tạ huynh nơi này có người nào khác.”

Tạ Giám hơi hé miệng, nhất thời lại không biết nói sao, do dự một hồi, cũng không nguyện lúc này liền đem chuyện Linh Hồ Thanh nói cho Lí Tụng nghe, hít sâu một cái. Trong tay hắn cầm sẵn hai quân cờ một đen một trắng, bất giác buông lỏng tay, quân cờ liền rơi vào bàn cờ, đúng là vừa vặn thành tử cục. Tạ Giám ngẩn ngơ, trong lòng lại đau đớn, cười khổ nâng tay áo đem những quân cờ kia hất xuống.

-oOo- Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Không lâu liền đến tháng tám, qua mấy đợt mưa, trong núi cây liền bắt đầu thay lá, lá xanh lá vàng rơi rụng khắp nơi. Nếu thức dậy sớm, đã có thể cảm thấy được không khí mát mẻ ôn hòa, báo hiệu trời đã lập thu. Dương Chấp Nhu cầm cành trúc ở trong sân quét lá rụng, lá trúc cọ trên mặt đất nghe xào xạc, âm vang thưa thớt khi có khi không như thanh âm của mùa thu đến sớm.

Chợt nghe phía sau có người nói nhỏ: “Đại ca lại thức dậy sớm như vậy.” Thanh âm ôn nhu đến cực điểm, nghe đến tai, chân chính là rung động đến tâm can.

Dương Chấn Nhu còn chưa xoay lại, mỉm cười: “Sương muối cũng dậy sớm, người đang có, sao không nghỉ ngơi thêm một chút.” Nói xong xoay người nhìn, thấy một nữ tử đang dựa vào cửa phòng, khoe mắt ẩn hiện phong tình, y phục bình thường, trang sức không có, nhưng lại vô cùng quyến rũ. Nàng dung mạo cùng Linh Hồ Thanh có bảy phần giống nhau, hồ khí lúc cố ý lúc vô tình kia cũng giống nhau như đúc, chẳng cần phải hỏi, cũng biết đây là tỷ tỷ của Linh Hồ Thanh – Linh Hồ Sương Huyền.

Linh Hồ Sương Huyền nghe Chấn Nhu nói “Người đang có”, hai má không khỏi hơi hơi đỏ, khoe môi ửng ửng cong lên. Dương Chấn Nhu bước tới cầm tay nàng.

Linh Hồ Sương Huyền phủ áo thêm cho Chấn Nhu, ôn nhu nói: “Hiện giờ đã dần lạnh, sương sớm mùa thu rất dễ bệnh, về sau không nên dậy sớm như vậy.”

Dương Chấn Nhu cười nói: “Ta không có gì, nhưng thật ra người phải càng cẩn thận, vạn nhất ủy khuất tiểu hồ ly trong bụng, kia cũng không phải là đùa.”

Linh Hồ Sương Huyền thấp mắt cười, lại bị ba chữ “Tiểu hồ ly” làm tâm xúc động, thở dài: “Cũng không biết Thanh Nhi nơi đó ra sao.”

Dương Chấn Nhu cầm tay nàng dẫn vào phòng, thay nàng ngã chén trà nóng, mới nói: “Người lo lắng hẳn như vậy, lúc chúng ta ở Trường An, người như thế nào một lần cũng không nhìn đến?”

Linh Hồ Sương Huyền nói: “Thanh Nhi hảo hảo, cũng không tắt nhìn.”

Dương Chấn Nhu mỉm cười: “Tuy là như thế, ta quả thật có chút tưởng niệm Tạ Giám cùng Thanh đệ. . . .”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe bên ngoài có người gõ vào cổng tre gọi: “Chấn Nhu ở nơi này sao?” Trong thanh âm tràn đầy một vẻ giấu không được, Dương Chấn Nhu lúc đầu chưa nghe ra là ai, tinh tế lắng nghe, đúng là thanh âm của Vong Nhất, không khỏi kinh ngạc, nói: “Sương muối, người tạm thời tránh một chút.” Tự đi mở cửa, quả gặp Vong Nhất đứng ở ngoài cửa, chính là y phục rách nát, nét mặt phong trần, làm sao còn vẻ tiêu dao tự tại trước kia – diệc si diệc trí** đạo nhân, Chấn Nhu cả kinh hỏi: “Đạo nhân đây là làm sao vậy?” Dứt lời vội đưa Vong Nhất vào trong.

**diệc si diệc trí: thông minh mà điên cuồng

Vong Nhất theo Chấn Nhu vào phòng, suy sụp ngã ngồi trên thập, thở dài một tiếng: “Ta hoàn tục. Đừng tái gọi ta đạo nhân.”

Dương Chấn Nhu đang cúi đầu châm trà, nghe thấy lời này, tay run lên, nước trà đổ đầy bàn, gương mặt ngạc nhiên: “Đạo nhân... Người... Đây là...”

Vong Nhất âm trầm nói: “Ta tục gia tên gọi là Lý Lâm.”

Dương Chấn Nhu nhanh chóng lấy lại dáng vẻ bình tĩnh: “Lý huynh, người đã nhiều ngày... Tại sao lại mang một bộ dáng thất hồn lạc phách như vậy?”

Lý Lâm thấp giọng: “Ta hôm nay mới biết được, nếu cứu người không nên cứu, tróc yêu không nên tróc, đó là hại người.”

Dương Chấn Nhu thoáng sửng sốt: “Này chẳng phải là chuyện tốt, như thế nào vì chuyện này mà biến thành như vậy?”

Lý Lâm thở dài: “Nói như thế, ta hơn ba mươi năm qua, chẳng phải hoàn toàn là sai, còn làm cái gì đạo sĩ, chính là sĩ nhục thể diện tu hành.”

Dương Chấn Nhu biết vô sự, cảm thấy cực kỳ trấn an, mỉm cười: “Hiện giờ đã biết, cũng không tính quá muộn. Không biết người tróc yêu gì không nên tróc, cứu người nào không nên cứu. Nhưng để người nhận ra được như vậy, chứ yêu tộc nên cúng bái bài vị trường sinh cho yêu tinh kia mới phải.”

Lý Lâm khổ sở nói: “Chấp Nhu còn nhớ rõ tiểu hồ đêm tuyết chúng ta gặp lại bị Tạ công tử mang đi không? Chính là nó. Ta đã lấy nội đan của nó...”

Dương Chấp Nhu đã là ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm vào Lý Lâm. Bốn mắt nhìn nhau một hồi, liền nghe trong phòng ngủ “Đông” một tiếng, có người té xỉu.

Trời sắp tối, gió so với ban ngày lớn hơn, cành lá rung động mạnh. Linh Hồ Thanh nghe thấy một con chim chàng làng** ở bên ngoài ô kê, liền mở cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn. Con chim kia làm như biết nó cũng là ngoại tộc, cũng không sợ nó, đầu nhỏ nhỏ nghiêng nghiêng, mắt đen chuyển a chuyển nhìn nó.

**tham khảo thêm ở đây (có hình)

Linh Hồ Thanh nở nụ cười, đem một khối điểm tâm bóp nát đưa cho con chim kia. Lòng có chút thư thái, chợt thấy Nam Tề Vân cùng Lục Kiều vào viện, Linh Hồ Thanh vội vàng đem cửa sổ đóng lại. Nam Tề Vân toàn bộ đều nhìn thấy, nếu là bình thường, Nam Tề Vân nhất định là không hải lòng, hiện giờ lại giống như không thèm để ý.

Nam Tề Vân vào phòng, như cũ nhu hòa hỏi: “Vừa rồi đang nhìn cái gì lại có vẻ thú vị như vậy?”

Lục Kiều ở một bên từ trong thực hạp mang ra mấy thứ chúc đồ ăn đến, nói: “Linh Hồ công tử thỉnh dùng cơm chiều.”

Linh Hồ Thanh cúi đầu bất động.

Nam Tề Vân nói: “Người không muốn ăn gì sao?” Cũng không bức bách nó, khe khẽ thở dài: “Vây uống cái này đi.” Liền trở lại gọi: “Lục Kiều.”

Lục Kiều đáp: “Phải” mang chén thuốc hoàn hình thảo ngao đến.

Lục Kiều hôm nay trùng hợp đeo một chiếc ngân xuyên, thân thủ mang qua, ngân xuyên kia bị được khí huân nhiễm, thế nhưng biến đen. Nàng cúi đầu nhìn cổ tay mình, đang bưng chén thuốc bước qua bỗng khựng lại.

Bên tai nghe Nam Tề Vân đối Linh Hồ Thanh nói: “Lại nửa tháng qua rồi, cũng đến lúc nên uống. Ngoan chút.” Liền có một bàn tay thân lại đây, đoạt lấy chén thuốc trên tay Lục Kiều. Lục Kiều mạnh đánh một cái rùng mình.

Nam Tề Vân nhìn nàng liếc mắt một cái, thần nhiên nói: “Người còn không lui ra, còn ở nơi này làm gì?” Lục Kiều kinh ngạc: “Phải... Là, công tử gia.” Nói xong ngơ ngác đi ra ngoài.

Lục Kiều ra cửa, lại nhịn không được quay đầu lại nhìn, trong phòng ánh nến lập lòe đem bóng sườn mặt nhỏ nhả tuần mỹ của Nam Tề Vân chiếu lên khung cửa, tay bưng chén thuốc đưa Linh Hồ Thanh. Gió đêm khẽ thổi tới, cái bóng theo khung cửa lung lay. Nàng nhắm mắt không dám nhìn lại, vội vàng hướng viện ngoại đi, chẳng ngờ bị vấp ngã. Trên cây kia con chim chàng làng “Nha” một tiếng vỗ cánh bay đi, vô duyên vô cớ dọa Lục Kiều ra một thân mồ hôi lạnh.

Nam Tề Vân đem chén thuốc đặt bên miệng Linh Hồ Thanh, ôn nhu nói: “Há mồm.” Linh Hồ Thanh trong lòng dù sợ hãi ghét hận, nếu thuốc này hảo hảo đặt ở miệng, nó cũng liền uống. Nhưng không hiểu sao hiện giờ nhìn chén thuốc trên tay Nam Tề Vân, nó đột nhiên không chịu uống, quay đầu qua một bên. Nam Tề Vân nhìn nó, nhẹ nhàng hít một hơi, nói: “Thôi! Ngày mai tái uống cũng là giống nhau.” Đem bát đặt ở một bên, tự rời đi.

Bóng đêm dần dần dày, Linh Hồ Thanh ở bên cửa sổ ngồi, ngơ ngác nhìn mấy con chim lúc nào cũng xẹt qua, trong mắt là ngưỡng mộ nói không nên lời. Cũng không biết khi nào thì, chợt thấy một con hắc miêu ngồi xổm đầu tường. Linh Hồ Thanh rầu rĩ nhìn nhìn, cầm lấy một khối điểm tâm hướng hắc miêu quơ quơ. Miêu kia làm như biết nó là đồng loại thú, cũng không e ngại, quả nhiên tiến đến ăn điểm tâm trong tay nó.

Linh Hồ Thanh nhìn thấy hắc miêu không hề trở ngại nhảy vào trong phòng, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện. Nhất thời vui mừng đến thân mình run nhè nhẹ, lập tức liều mạng còn thừa một chút linh lực hóa ra nguyên hình. Miêu kia nhìn thấy người trước mắt biến thành hồ ly, “Ngao” một tiếng ào tẩu.

Tiểu hồ ly đẩy đẩy cửa sổ, vươn tiểu móng vuốt thử hướng ngoài cửa sổ chìa ra, cảm thấy được lực lượng chú phù mặc dù yếu đi chút, nhưng vẫn bị cản trở về. Nó gấp đến độ ở cửa sổ nhảy tới nhảy lui đảo quanh, đôi mắt đen nhu nhuận phiếm ra lệ quang. Bỗng nhiên hung hăng ủa đầu mạnh mẽ lao ra, không ngờ lại rơi xuống bên ngoài phòng đau điếng. Tiểu hồ ly vui mừng cực kỳ xoay người đứng lên, vội vàng nhảy lên tường. Vừa mới chạm đến mặt đất ngoài viện, nhanh như chớp trong cơ thể một trận kiệt lực, biến thành hình người.

Linh Hồ Thanh mặc dù không biết đường trong thành Trường An, lại cảm giác được hơi thở Tạ Giám, một đường khó khăn hướng đến Mạc Sầu Viên. Nó dưới chân như nhũn ra, lại không dám dừng lại nghỉ tạm. Chính là miễn cưỡng đi đường, đã không biết té ngã bao nhiêu lần, khuỷu tay đầu gối sớm là bầm tím một mảnh.

Đêm khuya, trên đường chẳng có mấy người, ngẫu nhiên có người thấy nó, nhìn một đường nghiêng ngả lão đảo té ngã, chỉ nghĩ là người say rượu, cũng không để ý. Đợi nó rốt cục tới được trước cửa Mạc Sầu Viên, không ngờ đã là sáng sớm.

Linh Hồ Thanh trở về viên, Ngâm Hương đang ở đó chăm sóc Tạ Giám say rượu. Nàng thấy Linh Hồ Thanh bỗng nhiên trở về, trong lòng cực kỳ kinh ngạc: “Linh Hồ công tử, người như thế nào.”

Linh Hồ Thanh cũng không trả lời, liều mạng tránh đi đến trước giường, một đầu nhào vào trên người Tạ Giám. Bất được vật áo hần, khóc ròng nói: “Công tử, công tử, ta đã trở về.” Nó tâm tình cực kỳ kích động, nhất thời ngay cả nước mắt đều khóc không ra được.

Tạ Giám say chúi choáng nửa tỉnh nửa mê ôm lấy nó, cười nói: “Thanh Nhi, hảo Thanh Nhi, người xem ta lại uống rượu, bằng không sao thấy được người.”

Linh Hồ Thanh giọng điệu nức nở: “Công tử, người không có say, ta đã trở về.”

Tạ Giám ôm nó, hàm hàm hồ hồ lại không biết nói cái gì.

Ngâm Hương ngơ ngác nhìn hai người trong chốc lát, phục hồi tinh thần lại, vội đi nấu canh giải rượu. Còn chưa bưng lên, liền nghe có người ở ngoài gõ cửa. Linh Hồ Thanh không biết người đến là ai, cũng không tự kiềm chế bị dọa đến trắng mặt, hướng Ngâm Hương nhìn. Ngâm Hương vội làm điệu bộ bảo nó trốn trên giường. Linh Hồ Thanh vội vàng chui vào bên cạnh Tạ Giám bên cạnh, đem màn buông xuống, lại kéo chăn đem mình toàn thân che khuất.

Trong tai nghe Ngâm Hương mở cửa, ôn nhu cười nói: “Ra là Nam công tử, sớm như vậy đến đây, có đại sự gì sao?”

Nam Tề Vân nói: “Làm sao có đại sự gì, bất quá là tới tìm Tạ công tử nói chuyện thôi.”

Ngâm Hương cười: “Kia thật đúng là không khéo, Tạ công tử đêm qua bị ta mời quá chén, sợ là gặp không được khách.”

Nam Tề Vân cũng cười lại: “Nói như thế, Tạ công tử hảo phúc khí. Ta vào xem say đến thể nào, có cần thỉnh thầy thuốc hay không?”

“Bất quá là nhất thời uống rượu, làm sao cần...” Ngâm Hương đáp trả nhưng trong thanh âm đã dẫn theo chút hoảng loạn.

Nam Tề Vân không đợi nghe xong, liền hướng bên giường đi tới.

Linh Hồ Thanh trong lòng sợ hãi vô cùng, gắt gao nắm lấy y phục Tạ Giám, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, nó vốn là tâm lực lao lực quá độ, lúc này trong lòng khẩn trương, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Linh Hồ Thanh mơ mơ màng màng tỉnh lại. Nó trợn mắt chỉ cảm thấy gương mặt Nam Tề Vân giống như ở trước mắt, nức nở không thành tiếng. Bên tai lại nghe ai nói: “Thanh Nhi, người cuối cùng đã tỉnh.” Lại rõ ràng là thanh âm Tạ Giám, kia vì ách đích trong thanh âm tràn đầy yêu thương pha lẫn vui mừng nói không nên lời.

Linh Hồ Thanh ngậy người một chút, trừng mắt nhìn, quả nhiên là Tạ Giám đang ôm mình. Nó trong lòng vui mừng vô hạn, liền muốn ôm lại Tạ Giám. Cánh tay vừa giờ ra, thấy là hai tiểu móng vuốt lông xù tuyệt

trắng. Nguyên lai Linh Hồ Thanh vụng đi là lúc, hoàn hình thảo ngao trùng hợp mất được lực, nó liền hiện ra nguyên hình hồ ly, nhưng cũng bởi vậy tránh được một kiếp.

Tạ Giám đem nó ôm đến hôn vài cái, nói nhỏ: “Thanh Nhi, ta thực xin lỗi ngươi, hại ngươi chịu khổ nhiều như vậy.” Tiểu hồ ly nói không được, đem cái đầu nhỏ nhỏ mềm mại dán tại môi Tạ Giám dụi sát. Tạ Giám nở nụ cười, vỗ về bộ lông nhu nhuận thủy hoạt của nó, nhẹ nhàng lấy tay ước chừng, thấp giọng nói: “Thanh Nhi gầy hơn rồi.” Kỳ thật hồ ly tuổi này là thời điểm phát triển nhanh nhất, Linh Hồ Thanh hơn một tháng nay mặc dù không có một ngày là tinh thần yên ổn, thật so với trước kia có nhẹ hơn một ít, chính là nhìn thấy lại gầy rất nhiều**.

**nặng thêm một ít, nhưng bộ dáng cao lớn hơn, nên nhìn thấy gầy đi

Tiểu hồ ly dịch đến trên đùi Tạ Giám an an ổn ổn nằm úp sấp, tiểu móng vuốt chặt chẽ níu vạt áo Tạ Giám. Tạ Giám thân thủ đến bụng nó, nhẹ nhàng nhu, chỉ cảm thấy mềm mại hư không, hỏi: “Thanh Nhi đói không?”

Tiểu hồ ly hơi lay động đầu, lại dùng lực gật gật đầu. Tạ Giám liền đem nó ôm qua một bên, nói: “Thanh Nhi trước tiên ở đây chờ một lát.” Tiểu hồ ly cũng không khăng buông ra hẳn, tựa đầu gắt gao chôn ở y nội Tạ Giám.

Tạ Giám đành phải ôm nó đi múc một chén cháo trở về, múc một muống uy đến bên miệng nó. Tiểu hồ ly ngậm cái muống, vội vàng đem cháo nuốt xuống. Từ lúc nó từ rời đi Tạ Giám, chưa bao giờ hảo hảo nếm qua một chút cơm, lúc này lòng dạ không có gì phiền muộn, thực cảm thấy đói đến lợi hại.

Tạ Giám vội hỏi: “Chậm một chút, cẩn thận sắc, không ai tranh với ngươi đâu.” Cũng không biết vật nhỏ này ở bên ngoài bị cái gì ủy khuất, trong lòng phát đau. Lại gấp mấy khối thịt khô uy nó.

Tạ Giám uy nó tiểu hồ ly, lại đem chén bát thu thập, liền ôm nó ở một bên ngồi. Trong khoảng thời gian ngắn, không biết làm cái gì hảo, muốn hỏi nó tình hình, nó cũng không nói được. Hắn đành nhẹ nhàng sờ lưng nó.

Tiểu hồ ly đem đầu tựa vào lòng bàn tay Tạ Giám, tới tới lui lui cọ xát, Tạ Giám nhìn trong mắt nó đầu đầu cũng thấy là chờ mong, hỏi: “Thanh Nhi là muốn quay về Lạc Dương sao?” Tiểu hồ ly gật gật đầu.

Tạ Giám mỉm cười nói: “Chúng ta trở về.” Liền lấy một ít y phục đã giặt sạch, cùng tất cả ngân lượng đều gói lại. Nhiều dây bạc để đi đến Lạc Dương hiển nhiên là không đủ, nhưng Tạ Giám cũng không quản nhiều. Hắn đem bọc hành lý đeo trên lưng, lại đem tiểu hồ ly ôm vào trong ngực, rồi đi ra cửa. Tiểu hồ ly ngốc hồ hồ ghé vào trong lòng ngực hắn, cảm thấy là không thể tin được, cuối cùng cũng sắp trở về nhà.

Tạ Giám ra khỏi Mạc Sầu Viên, nhìn không được quay đầu lại nhìn một cái. Hắn ở đây bất quá ngắn ngủi mấy tháng, lại là đã khóc cười quá ưu quá hỉ quá, cũng không biết là mình đến đây là đúng hay sai. Nhất thời không khỏi cảm khái.

Tiểu hồ ly thấy hắn ngừng bước chân, sốt ruột trảo tay áo hắn. Tạ Giám cười nói: “Thanh Nhi đừng nóng vội.” Nhưng cũng không hề dừng lại, nhìn đường, không quay đầu lại nữa hướng chỗ cửa thành đi đến.

Lúc đó đã là cuối hạ, ngoài thành thảo mộc vẫn thủy đã mang ý thu. Tạ Giám nhìn lên bầu trời xanh cao vời vợi không thấy điểm cuối, chỉ cảm thấy ức khí nhiều ngày nay tất cả đều tan. Tiểu hồ ly ngửi được hương khí thảo mộc quen thuộc, vui mừng nhẹ nhàng lắc lư cái đuôi.

Đến gần trường đình bên đường, Tạ Giám tùy tiện hướng bên trong nhìn, nhưng lại thấy Lí Tụng đang đứng ở trong đình.

Lí Tụng đi đến trước mặt Tạ Giám thật sâu vái chào, nói: “Tạ huynh.”

Tạ Giám hoàn lễ: “Điện Hạ hảo hưng trí, đi ra du ngoạn sao?”

Lí Tụng không đáp, nhìn tiểu hồ trong lòng ngực hắn, sau một lúc lâu mở miệng nói: “Ta nghe người ta nói, Tạ huynh dưỡng một con hồ yêu lanh lợi mỹ mạo, trước đó vài ngày bị người đoạt đi, Tạ huynh lại vì nó thất hồn lạc phách. Chính là con hồ ly này sao?”

Tiểu hồ ly bị chuyện của Nam Tề Vân ám ảnh, nghe được nam tử trước mặt này lại nhắc tới mình, cực kỳ sợ hãi, liều mạng hướng vào trong y phục Tạ Giám trốn.

Tạ Giám ôm chặt nó, trấn an vỗ nhẹ vài cái, cảnh giác nói: “Không sai. Người muốn như thế nào?”

Lí Tụng nhìn hắn đối tiểu hồ ly kia thập phần săn sóc, trong lòng một trận khổ sở, nhìn hắn: “Ta ở trong mắt Tạ huynh, chính là một chút phân lượng cũng không có như vậy sao?”

Tạ Giám nghe y nói ra lời này, rõ ràng đó là thừa nhận đối chính mình hữu tình, nhất thời không khỏi ngây dại.

Lí Tụng thái độ làm người tao nhã, nhã thiện văn chương, tuy rằng thân là Hoàng Tử, trái ngược trên người lại là phong độ của người trí thức. Nếu ở bình thường, Tạ Giám nói không chừng liền cùng y kết làm tri âm tri kỉ. Chính là khi đó Tạ Giám còn phiền não về chuyện của Linh Hồ Thanh, ngày ngày tâm thần không biết ở nơi đâu, làm sao có lòng thanh thản kết giao cái gì bằng hữu. Cùng y có chút lui tới, cũng là ngóng trông có thể có một ngày mượn sức y đoạt lại Linh Hồ Thanh. Cho đến hôm nay, Tạ Giám ngay cả khuôn mặt y cũng chưa từng nhìn kỹ quá, cái gì quyến tình yêu phân, căn bản không thể nào nói lên.

Lí Tụng cười cười, trở lại tự mình rót một chén rượu mang ra, nói: “Ta hôm nay đến đây, cũng không ý gì khác. Ta cùng với Tạ huynh quen biết một hồi, Tạ huynh nếu phải đi, ta tự nhiên muốn tới tiễn đưa. Ngày sau nếu gặp lại, Tạ huynh chớ làm bộ như không biết ta.”

Tạ Giám tiếp nhận uống cạn, nói: “Đa tạ. Ngày khác nếu trở lại Trường An, tự nhiên đến bái phỏng Điện Hạ.”

Lí Tụng thật sâu nhìn hắn nói: “Chỉ mong Tạ huynh chớ quên hôm nay nói như vậy.” Tạ Giám không nói thêm lời nào, vái chào, xoay người đi.

Lí Tụng đứng ở tại chỗ nhìn theo bóng dáng thon dài của hắn, thanh sam hoãn mang, tay áo dài khe phất, hình dung không ra phong lưu hàm súc. Trong lòng suy nghĩ lặng yên, y cúi đầu xuống, nhất thời nói không nên lời đây là loại tư vị gì. Tái ngẩng đầu, sớm ngay cả bóng dáng Tạ Giám cũng nhìn không thấy. Lí Tụng hít sâu một hơi, dẫn theo người hầu trở về.

-oOo- Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Tạ Giám mang theo tiểu hồ ly một đường hướng về phía đông, may mà chưa gặp trở ngại gì. Trên đường trụ lại một khách *** mà mấy lần trước Tạ Giám tới kinh đã từng trụ qua, một người một hồ đều nổi lên một trận xấu hổ như khi mới gặp nhau, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp ngọt ngào. Tạ Giám thương tiếc tiểu hồ ly mất đi nội đan, trong lòng khổ sở vô cùng. Nếu không gặp chuyện này, hai người có thể dắt tay nhau chậm rãi hành tẩu du ngoạn, không trở về Lạc Dương cũng không sao, cứ như vậy đi đến chân trời góc biển cũng tốt. Còn bây giờ đành phải đi tìm Linh Hồ Sương Huyền, hi vọng nàng có thể có biện pháp.

Ước chừng bốn năm ngày trôi qua, một ngày sau giờ Ngọ, trời nóng vô cùng. Tạ Giám cũng cảm thấy mệt mỏi nên vội tìm một chỗ sạch sẽ bên đường để nghỉ ngơi. Hai người an nhàn tự tại nằm ở trong bóng râm. Tiểu hồ ly đã lâu không ra ngoài, hưng phấn ở bên người hắn chui tới chui lui, cắn cắn cây cỏ trên đất chơi đùa.

Tạ Giám thấy thế bật cười: “Thanh Nhi từ khi nào thì ăn cỏ vậy?”

Tiểu hồ ly nghe thấy, bay lại cắn cắn tóc hắn.

Tạ Giám ôm lấy nó, mỉm cười ôn nhu: “Ai yêu, ăn cỏ cũng được, giờ còn muốn ăn cả thịt người sao?” Hắn vừa nói vừa đem tiểu hồ ly giơ lên trước mặt, nhìn thấy con người nó linh động nhu nhuận, lại xinh đẹp giống như khi biến thành hình người. Tạ Giám nhìn không được liền hôn vài cái trên mặt nó: “Trở về Lạc Dương rồi, Thanh Nhi còn có tính toán nào không?”

Tiểu hồ ly nhìn hần, con mắt đen láy đảo mấy vòng.

Tạ Giám thở dài: “Người nếu có thể nói thì tốt rồi.”

Tiểu hồ ly trong mắt hiện ra vẻ khổ sở.

Tạ Giám nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó: “Thanh Nhi cho dù vĩnh viễn đều là bộ dáng hồ ly, cũng là giống nhau, ta đều thích.” Nói xong đem nó đặt ở một bên, mặc nó ngoan nháo.

Tiểu hồ ly cào cào y phục hần một hồi, lại chạy tới chạy lui một trận, sau một hồi mới ở trong lòng Tạ Giám ngủ. Tạ Giám ôm nó, bất tri bất giác cũng đã ngủ theo. Cũng không biết trải qua bao lâu, hần bỗng lung cảm thấy được tiểu hồ ly đẩy cánh tay mình chui ra, chạy đi, cũng không để ý.

Đợi đến lúc tỉnh lại, đã là nắng chiều xuống núi, mấy đàn chim bay qua náo động cả một vùng trời, lông chim tuyết trắng nhiễm một màu ẩm áp.

Tạ Giám đứng dậy hoạt động gân cốt, nhìn nhìn mọi nơi, lại không thấy tiểu hồ ly, cảm thấy kì lạ, kêu lên: “Thanh Nhi!” Bốn phía lại không hề động tĩnh. Đề cao thanh âm gọi thêm vài tiếng, vẫn là không thấy tiểu hồ ly đi ra.

Tạ Giám lúc đầu chỉ nghĩ tiểu hồ ly nhất thời ham chơi, chạy trốn xa chút. Đến lúc này hần không khỏi cảm thấy hoảng loạn, một bên gọi tên nó, một bên tìm kiếm chung quanh. Đúng là không thấy nửa điểm tung tích tiểu hồ ly, Tạ Giám càng ngày càng lo lắng. Suy nghĩ một hồi, cũng càng ngày càng cảm thấy không bình thường.

Sắc trời dần dần tối, hôm nay mới là mừng hai, không có trăng. Chỉ một lúc sau, ngay cả đường đi trong sơn cốc cũng thấy không rõ. Tạ Giám bước chậm lại, thanh âm ầm ầm có chút khàn khàn. Đang loạn chạy tìm kiếm tứ tung, chợt thấy một con gì đó trắng trắng nhảy đến chân mình.

Tạ Giám trong lòng chấn động, vội vàng ngừng bước chân đem vật kia ôm lấy, quả nhiên đó là tiểu hồ ly. Tạ Giám ôm nó vào trong ngực, rồi đột nhiên cảm thấy như người mù mở mắt nhìn thấy ánh sáng, nhin không được đem nó hung hăng ôm chặt, trong lòng lại sợ hãi cực kỳ, vội la lên: “Nhĩ hảo hảo chạy loạn đi đâu...” Chợt thấy vài giọt nước rơi trên tay, Tạ Giám ngẩng người một chút, thân thủ cẩn thận sờ soạng, dĩ nhiên là tiểu hồ ly khóc.

Tạ Giám không khỏi sửng sốt, hần biết tiểu hồ ly rơi lệ quyết không phải tại mình mắng nó. Hần ầm ầm cảm thấy được vừa mê muội, lại vừa nguy hiểm, chỉ bảo: “Hảo Thanh Nhi, đã trở lại, không có việc gì.” Tiểu hồ ly găt gao bầu vào y phục Tạ Giám, hoàn toàn là một bộ dáng e sợ rằng nếu buông lỏng liền sẽ không còn được gặp lại hần nữa.

Tạ Giám đem tiểu hồ ly đặt ở trên đùi, hai tay đều ôm lấy nó, nhẹ nhàng hỏi: “Thanh Nhi, người đã đi đâu?” Cho dù nó có thể nói, Tạ Giám cũng không trông mong nó trả lời. Tiểu hồ ly vẫn không nhúc nhích dụi dụi vào bàn tay hần, mặc dù không hề rơi lệ, ánh mắt xinh đẹp cũng rũ xuống u buồn.

Tạ Giám ngồi ở ven đường, xung quanh đều là màu đen, hần chỉ cảm thấy trong lòng cũng là một mảnh hắc ám, không biết nên đi đâu. Trong lúc hoảng hốt, cảm thấy được chỉ có cảm giác mềm mại ẩm áp đang trong lòng bàn tay là chân thật, nhưng sự ẩm áp này có thể tồn tại bao lâu.

Ngồi một hồi, trời bắt đầu sáng. Tạ Giám ôm lấy tiểu hồ ly hôn nhẹ, ôn nhu nói: “Thanh Nhi, chúng ta quay về Lạc Dương đi.” Tính tính, lộ trình còn năm sáu ngày nữa. Qua mấy ngày này, vô luận là tốt là xấu, cũng biết được kết quả, còn hơn bây giờ ngày nào cũng thấp thỏm không yên.

Sau giờ ngộ, tiểu hồ ly vốn là hảo hảo để Tạ Giám ôm, bỗng nhiên lung tung giãy giụa. Tạ Giám kinh ngạc, không biết nó muốn làm cái gì, tay tự nhiên đem nó đè lại. Còn chưa nói xong một câu “Thanh Nhi, làm sao vậy...” , cổ tay truyền lên một trận đau nhức. Tạ Giám nhìn thấy máu tươi chảy tay, không dám tin tưởng hai mắt của mình. Tiểu hồ ly cắn hần quyết không nhả, lúc trước mỗi lần đều là ngay cả dấu răng cũng không thấy, bây giờ như thế nào đột nhiên lại hội cắn đến như vậy.

Tạ Giám lúc đầu nghĩ nó có chuyện gì quan trọng, nhin đau đem nó ôm đến trước mặt, hỏi: “Thanh Nhi, muốn đi đâu?” Xem ánh mắt nó, tràn đầy cảnh giác đề phòng, dường như là hoàn toàn không biết hần.

Nhất thời không khỏi sửng sốt. Tiểu hồ ly bị hấn đè nặng, không thể giãy giụa, càn hung hấn cắn cổ tay hấn, Tạ Giám nửa ổng tay áo đã bị máu nhiễm bẩn.

Tiểu hồ ly thấy hấn thủy chung không chịu buông tay, lại một ngụm cắn ngón tay hấn. Tạ Giám không biết nó muốn chạy đi đâu, tay mặc dù đau đến lợi hại, cũng không làm sao có thể buông ra. Tiểu hồ ly sống chết giãy giụa, miệng vẫn cắn ngón tay hấn. Tạ Giám đã đau đến mặt mũi trắng bệch, hấn trong lòng cũng hiểu được, tình trạng quý dị hôm qua lại xuất hiện, lại càng cố sức giữ chặt tiểu hồ ly.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, tiểu hồ ly bỗng nhiên ngưng cắn, Tạ Giám đã đau đến tê dại, trong lúc nhất thời cũng không nhận ra. Tiểu hồ ly ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt kia giống như một người nằm mộng vừa mới tỉnh lại, sương mù trong mắt dần dần phiếm thượng nước mắt. Tiểu hồ ly cúi đầu liếm vết máu đỏ tươi, nước mắt từ trong khóe mắt rơi trên tay Tạ Giám. Tạ Giám lúc này mới giật mình tỉnh lại, hấn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Là bởi vì nội đan không có?”

Tiểu hồ ly gật gật đầu, khe liếm tay hấn, nước mắt đã làm ướt hai má tuyết trắng, cùng vết máu bên miệng, đem lông dưới cổ nhuộm thành một màu son. Tạ Giám lấy tay kia nhẹ nhàng vuốt ve nó, thở dài: “Không có việc gì, cũng không đau. Người nếu lớn chút nữa, mới có thể cắn đau ta, hiện tại không đau, thật đó. Người nếu lại khóc, lòng ta mới đau.”

Tiểu hồ ly vội vàng nâng lên tiểu móng vuốt tuyết trắng lau nước mắt. Tạ Giám cười, nhẹ nhàng vỗ đầu nó: “Tốt lắm, trời không còn sớm, tìm khách *** nào hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

Ngày hôm sau Tạ Giám vẫn như cũ tiếp tục hành trình, vừa qua khỏi giữa trưa, tiểu hồ ly liền nao núng nhìn hấn. Tạ Giám cười nói: “Đừng sợ, lần này ta chuẩn bị tốt lắm, nhất định cắn không đến.” Sau giờ Ngọ, tiểu hồ ly lại như hai ngày trước loạn tránh loạn cắn, Tạ Giám quả nhiên có chuẩn bị, một tay nhẹ nhàng néo sau cổ nó, nhắc lên bỏ vào trong túi.

Tiểu hồ ly làm sao ngoan ngoãn mà chịu bị nhốt, liều mạng cắn xé cái túi, làm túi bị rách một lỗ. Tạ Giám bất đắc dĩ, đành đưa tay vào vào túi bắt lấy nó. Tiểu hồ ly tự nhiên không chút khách khí cắn tay hấn. Tạ Giám cười khổ nhìn cái túi bị máu nhiễm đỏ. Lại bị chảy máu rồi.

Khi tiểu hồ ly thần trí tỉnh táo lại, đã thấy mình ở khách ***. Nó nhìn Tạ Giám đang băng bó vết thương trên tay, từ trong đôi mắt trong veo nước mắt lại lăn xuống. Tạ Giám cười nói: “Đứa ngốc, người khóc cái gì. Nói như thế nào chúng ta cũng có thể hảo hảo ở bên nhau. So với lúc trước bị người cường tách ra hảo hơn rất nhiều đúng không?” Nói xong hấn cầm lấy cái muỗng gỗ, uy nó ăn cháo.

Tiểu hồ ly nghiêng đầu qua một bên, thân mình nho nhỏ run lên nhẹ nhẹ. Tạ Giám thở dài: “Ta biết không phải người cố ý cắn ta. Lúc đó người chỉ là một hồ ly ngốc không biết chính mình đang làm cái gì thôi, ta chẳng lẽ hội trách người? Hảo Thanh Nhi, ngoan ngoãn ăn một chút, nếu bị đói gầy đi, tỷ tỷ người quá khổ ta, ta biết nói như thế nào.” Tiểu hồ ly miễn cưỡng ngậm vào muỗng cháo hấn uy, nuốt xuống.

Đang nói, chợt nghe có người gõ nhẹ cửa phòng, Tạ Giám nghĩ là tiểu nhị của khách *** mang nước trà tới, nói: “Tiến vào.” Cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục uy tiểu hồ ly ăn. Lại nghe một thanh âm nói: “Tạ công tử có ở đây?”

Tạ Giám ngẩn ngơ, thanh âm này nghe có vài phần quen thuộc, nhất thời lại nhớ không nổi là ai. Hấn quay đầu nhìn, chỉ thấy một người đứng ở cạnh cửa. Bộ dạng người này ước chừng hơn bốn mươi tuổi, phong thần sơ lãng, rất có vài phần thái độ tiên phong đạo cốt, cũng cảm thấy được người này có vài phần quen mặt, nhưng nhận thức không được. Tiểu hồ ly lại bèn nhon kêu một tiếng, tiến vào trong lòng ngực Tạ Giám run rẩy. Tạ Giám ngạc nhiên: “Thanh Nhi?”

Người nọ hít một hơi, nói: “Tiểu hồ ly sợ hãi cũng không kỳ quái. Nội đan của nó, chính là ta lấy.”

Tạ Giám ngẩng đầu nhìn người kia, nhìn chằm chằm có đến một khắc chung, cắn răng nói: “Người là Vong Nhất?”

Vong Nhất đã hoàn tục, trên người mặc cư nhiên là y phục tầm thường. Tạ Giám lại chỉ tại đêm đó gặp qua Vong Nhất một lần, tất nhiên là không nhận ra.

Lý Lâm cười khổ: “Ta tự biết đã phạm sai lầm, lần này chính là Chấp Nhu bảo ta đến đây chuộc lỗi.”

Tạ Giám nghe ý tứ, dường như có thể cứu tiểu hồ ly, ngữ khí không khỏi hòa hoãn vài phần: “Đạo trưởng có thể tìm lại nội đan Thanh Nhi sao?” Hắn biết nội đan kia đã làm thuốc cho Chung Quan Hiến, trong lòng cũng không ôm nhiều lắm hy vọng.

Lý Lâm lắc đầu: “Nội đan không thể tìm lại, chỉ có thể bổ cứu**.” Rồi lại do dự, nói: “Chỉ có một biện pháp nhưng cũng không hẳn là biện pháp.”

**bổ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng

Tạ Giám nghe được có biện pháp, trong lòng hỉ cực, nói: “Quản nó có phải hay không biện pháp, đạo trưởng trước tiên nói nghe một chút.”

Lý Lâm hít một hơi, nói: “Ta hỏi trước Tạ công tử một câu, có thể vì tiểu hồ ly này mà không màng đến tính mạng sao?”

Tạ Giám nghe Lý Lâm hỏi, không chút nghĩ ngợi nói: “Ta nguyện ý...” Chợt thấy rằng nanh tiểu hồ ly lại cắn trên tay mình, hoảng sợ, trên tay lại hơi hơi đau đớn, Tạ Giám biết nó là không muốn mình vì nó mà hi sinh tính mạng, vỗ vỗ đầu nó, nói: “Thanh Nhi ngoan chút.”

Lý Lâm vươn tay phủ lên đầu nó, tiểu hồ ly nghiêng đầu muốn né tránh, nhưng không tránh được. Đến lúc Lý Lâm lấy tay ra, tiểu hồ ly đã nhắm mắt lại bất động, hô hấp cũng đều đặn vững vàng.

Tạ Giám ngạc nhiên hỏi: “Nó là đang ngủ sao?”

Lý Lâm gật đầu: “Tạ công tử đem nó ôm đến một bên nghỉ ngơi đi.”

Tạ Giám đứng dậy đem nó đặt ở chỗ ấm, kéo qua cái chăn đắp cho nó. Thân mình tiểu hồ ly bỗng nhiên hơi hơi run run, chậm rãi hóa ra hình người. Nhìn gương mặt nó, so với lúc trước tái nhợt tiêu tụy rất nhiều, cằm cũng nhỏ lại, vẻ mặt điềm đạm bình thản, dường như dẫn theo một loại thỏa mãn nói không nên lời.

Tạ Giám trong lòng thương tiếc, nhưng cũng càng vui mừng. Hắn vốn hận Vong Nhất hết lần này đến lần khác cùng trì hoãn** tiểu hồ ly khó xử, lúc này trong lòng oán khí không khỏi đánh tan ba phần.

**trì hoãn: trẻ con yếu đuối

Lý Lâm nói: “Này bất quá chỉ có thể nhất thời thôi. Tạ công tử là khẳng định vì nó liều mình?”

Tạ Giám gật đầu: “Nếu có thể cứu Thanh Nhi, làm gì ta đều tình nguyện.”

Lý Lâm nghe vậy, liền tiến lên nắm lấy ngón út tay trái của Linh Hồ Thanh cắt qua, lấy vài giọt máu. Tạ Giám nhìn Lý Lâm ngưng thần vận khí. Vài đạo khói trắng theo lòng bàn tay Lý Lâm từ từ thăng trần, khói trắng kia dần dần triển miên rồi rả rỉ tổ khắp, màu sắc cũng dần dần biến thành màu hồng, có lẽ là hấp thu máu kia.

Quá một lúc, khói kia lại dần dần thu nạp trở về, từng chút lui về lòng bàn tay Lý Lâm, nhưng lại kết thành một viên phù dung thạch** lung linh tựa như một hạt châu màu đỏ, giống như là hình dáng của nội đan.

**phù dung thạch: đá màu sen

Tạ Giám cơ hồ vui mừng đến suýt ngất đi, vui vẻ nói: “Uy hắn ăn vào liền được sao?” Thân thủ liền muốn tiến tới cầm lấy.

Lý Lâm thanh âm như nói không ra hơi: “Tạ công tử tạm thời từ từ.”

Tạ Giám ngạc nhiên: “Như thế nào?” Vừa nhắc mắt nhìn, nhưng lại gặp Lý Lâm khuôn mặt trong chốc lát dường như già thêm mấy tuổi, thần tình u ám, làm sao có nửa điểm thần tiên ý thái lúc trước. Tạ Giám nhất thời cả kinh ngây dại, sau một lúc lâu mới lắp bắp nói: “Nói... Đạo trưởng, người... Người là...”

Lý Lâm cười khổ: “Cũng không có gì, bất quá là mất ba mươi năm tu hành thôi. Có thể chuộc được lỗi của ta, kia cũng không uống.” Tạ Giám đứng sững nói không ra lời, hắn trong lòng tuy là còn sót lại chút oán, lúc này cũng hoàn toàn tan thành mây khói, chỉ còn cảm kích cùng hổ thẹn.

Lý Lâm cơ thể hơi run chống tay lên bàn ngồi xuống, nói: “Ta đã dốc hết toàn lực, nhưng hạt châu này cũng chỉ có thể cho nó dùng bằng với ba năm nội đan. Nhiều hơn nữa, cho dù ta làm được, nó tu vì cực thiện, cũng chịu không nổi.”

Tạ Giám cảm kích vô cùng: “Đa tạ đạo trưởng.” Lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy được thật là không ổn, Lý Lâm vì Linh Hồ Thanh mất hết suốt đời tu hành, nói một câu “Tạ ơn” có thể xong sao, rồi lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Lý Lâm hít một hơi, nói: “Công tử đừng vội cảm tạ ta, nội đan này... Cùng nó nguyên lai có chút bất đồng.”

Tạ Giám nói: “Thanh Nhi hội cảm thấy không khoẻ sao?”

Lý Lâm lắc đầu: “Nó sẽ không cảm thấy được gì, chính là công tử...”

Tạ Giám thấy Lý Lâm ấp a ắp úng không dám nói tiếp, ngạc nhiên: “Đạo trưởng có chuyện gì, cứ việc nói ra, đừng ngại. Ta sẽ làm sao? Dù thế nào ta cũng nguyện ý.”

Lý Lâm thở dài: “Khi hạt châu này phát huy pháp lực, không được thiếu lực công tử. Nó... Phi sinh ra tinh khí không thể sung dưỡng. Tiểu hồ ly tuy chỉ có một nửa là yêu vật, công tử lại là tuổi trẻ lực thịnh, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có ba năm.”

Tạ Giám ngẩn ra, lập tức liền cười nói: “Ba năm liền ba năm, như vậy cũng tốt rồi. Đa tạ đạo trưởng tương trợ.”

Lý Lâm nói: “Một khi đã như vậy, công tử nhất định phải nhớ kỹ, nhiều nhất bảy ngày, liền tu sung dưỡng hạt châu một lần.” Dem hạt châu đỏ kia đưa cho Tạ Giám, Tạ Giám tiếp nhận như tiếp nhận sinh mạng của mình, chặt chẽ nắm trong lòng bàn tay. Lý Lâm tự cáo từ đi trước.

Tạ Giám đến bên giường ngồi, hẩn thẳng đến lúc này mới nhìn kỹ hạt châu. Như gôm mà nhẹ nhàng linh động, như ngọc mà bảo quang lưu chuyển, nắm trong lòng bàn tay, giống như lạnh giống như ấm, rõ ràng là chất thật cứng rắn, xúc cảm lại giống như cực kỳ mềm mại.

Tạ Giám lẩm bẩm: “Ba năm, ba năm...” Thở dài một hơi, không để ý nữa. Dem hạt châu hàm tiến miệng, uống một ngụm nước trà, cúi xuống đặt môi lên đôi cánh hoa nhỏ nhắn của tiểu hồ ly, lưỡi đẩy hạt châu vào ép nó nuốt xuống.

Tạ Giám nâng đầu, tay nhẹ nhàng xoa gương mặt gầy yếu của nó. Hẩn nhìn thấy hai má nó ửng đỏ nhu nhuận, trong lòng vừa vui mừng lại vừa không cam lòng, hơi hơi mỉm cười.

Linh Hồ Thanh chậm rãi mở to mắt, thấy Tạ Giám, vui mừng run giọng gọi một tiếng “Công tử” lại nói không nên lời nào, trong mắt dần dần phiếm thượng một tầng hơi nước.

Tạ Giám ôm lấy cả vai nó, hai người ôm nhau sau một lúc lâu, mới mỉm cười nói: “Thanh Nhi tỉnh.”

Linh Hồ Thanh gật gật đầu, “Ân” một tiếng. Đầu của nó để ở chẩm thượng, hơi hơi ngóc đầu lên, bắt được tay áo hẩn nắm thật chặt.

Tạ Giám ôn nhu nói: “Trên người cảm thấy như thế nào? Có cái gì không thoải mái không?”

Linh Hồ Thanh lắc đầu: “Không có việc gì. Sáng mai liền có thể đi.”

Tạ Giám xoa xoa hai má nó, cười nói: “Đừng vội, lộ trình còn có ba bốn ngày liền tới rồi, Thanh Nhi hảo hảo nghỉ ngơi thêm mấy ngày cũng không vấn đề gì.” Lại thấp giọng cười: “Buổi tối ta ôm ngươi ngủ.” Hoàn toàn là khẩu khí trêu đùa trước đây.

Linh Hồ Thanh nâng lên mắt. Trong mắt cũng không thấy nửa phần e lệ, nói: “Ta chính mình ngủ.” Thanh âm nó tuy nhỏ, nhưng lại cực kiên quyết.

Tạ Giám hơi kỳ quái, hỏi: “Như thế nào?”

Linh Hồ Thanh nhìn hẩn, nói: “Ta về sau ngủ một mình.”

Tạ Giám giật mình, buông tay ra, thở dài: “Ngươi nghe thấy được. Đã tỉnh từ sớm sao?”

Linh Hồ Thanh cúi đầu nói: “Lúc hấn cắt ngón tay ta liền tỉnh.” Giọng điệu có phần run rẩy: “Nếu công tử vì vậy mà chết, nội đan này còn dùng làm gì nữa.”

Tạ Giám vỗ đầu nó vài cái, nói nhỏ: “Thanh Nhi, chúng ta nếu có thể cùng một chỗ khoái hoạt suốt ba năm, cũng không uổng một đời này. Người ta sống một đời, vốn là ưu nhiều hoan ít, có thể khoái hoạt thêm một ngàn ngày, khó mà có được.”

“Vậy sau ba năm thì sao?” Linh Hồ Thanh vội la lên, thanh âm mang theo chút nức nở.

Tạ Giám cười nói: “Ba năm sau, ta tự nhiên đã chết, Thanh Nhi cũng không có nội đan, liền lên núi làm một hồ ly vô tri. Chúng ta từ trước không phải là đã ước hẹn như thế này sao?”

Linh Hồ Thanh khóc ròng nói: “Không phải như vậy.”

Tạ Giám không đành lòng thấy nó rơi lệ, nhẹ nhàng thở dài: “Thanh Nhi, người ngấm lại, người nếu không chịu, không quá mấy ngày liền phải mất linh thức, ta từ nay về sau cũng không được vui vẻ.”

Linh Hồ Thanh nằm trên đùi hấn, nức nở nói: “Muốn ta hại chết công tử, còn không bằng như vậy.”

Tạ Giám lo nghĩ, cười nói: “Vậy hai năm đi. Ngô, không đúng, là hai năm rưỡi, cũng không ngại —— hai năm linh mười một tháng, cũng nên...”

Linh Hồ Thanh mở to hai mắt nhìn hấn. Chính mình thương tâm đau khổ, người trước mắt này lại nói đến cao hứng phần chấn, rõ ràng là vô tâm vô can, trong lòng ủy khuất cực kỳ, lúc này lớn tiếng khóc ra.

Tạ Giám nhìn nó khóc đến lợi hại, đau lòng nhưng vẫn nở nụ cười, nhẹ nhàng nắm lấy cái miệng nhỏ nhắn của nó, cười nói: “Hảo Thanh Nhi, đừng khóc, đừng khóc, ta ở đây.”

Ngón tay Linh Hồ Thanh gắt gao bắt được tay áo hấn, nghẹn ngào nói: “Ta sẽ không ly khai công tử.”

Tạ Giám cười: “Người ngoan ngoãn nghe lời, chúng ta tự nhiên liền có thể hảo hảo ở cùng một chỗ.” Sau đó lau nước mắt trên mặt nó.

Linh Hồ Thanh nhưng lại lắc đầu.

Tạ Giám hít một hơi, tươi cười thanh thoát trên mặt cũng biến mất, trầm giọng nói: “Thanh Nhi, người như vậy chống đỡ không được bao lâu. Một là chúng ta ở bên nhau ba năm, hai là ba ngày, chính người chọn đi.”

Linh Hồ Thanh cúi đầu, vẫn không nhúc nhích dựa vào trong lòng ngực Tạ Giám. Nó gắt gao nắm lấy y phục hấn, không nói gì, cũng không gật đầu lắc đầu, ngẫu nhiên khóc thút thít một chút. Trong lòng nó đương nhiên thích cùng công tử cùng một chỗ, dù chỉ một ngày cũng tốt, nhưng nó sao lại có thể bởi vì vậy mà hại công tử.

Tạ Giám vừa sốt ruột, vừa đau lòng, thở dài: “Thanh Nhi, ta biết người sợ hại ta. Nhưng người không chịu đáp ứng, tính mạng ta đã không cần. Không có người, từ nay về sau ta có thể thư thái khoái hoạt sao? Trừ khi người trong lòng hận ta nên mới như thế phạt ta.”

Linh Hồ Thanh vội la lên: “Nếu đáp ứng rồi, ba năm sau, công tử sẽ chết. Ta không đáp ứng, công tử cùng ta đều hảo hảo. Ta cuối cùng vẫn là không có nội đan, vì cái gì còn muốn làm công tử theo giúp ta chịu khổ.”

Tạ Giám tức giận đến nói không ra lời, cắn chặt răng, hận nói: “Thôi, ngốc đông tây, ta không với người nhiều lời. Người ngoan ngoãn nằm yên là tốt rồi.” Tạ Giám vừa nói vừa đem một tay đè lại eo nó, giải khai vạt áo.

Linh Hồ Thanh cả kinh: “Công tử, đừng như vậy, ta không cần.”

Tạ Giám cúi đầu cắn môi nó. Đang định thoát ngoại sam, đột nhiên trên môi đau xót, trong miệng đều là vị tanh ngọt. Tạ Giám trăm triệu không thể tưởng được tiểu hồ ly dụ ngoan này thế nhưng lại hội cắn mình, nhất thời không khỏi giật mình ngốc lảng.

Linh Hồ Thanh cũng bị dọa ngây người, run giọng: “Công tử, không phải ta... Không phải... Ta...”

Tạ Giám cả kinh sau một lúc lâu, lại đưa nó ôm vào trong lòng ngực, Linh Hồ Thanh liền không dám tái trốn, nhỏ giọng nói: “Công tử, ta nghĩ... nên chờ thêm mấy ngày...” Tạ Giám cũng không nói gì, chỉ tựa đầu chôn trên vai nó.

Linh Hồ Thanh cảm thấy được trên vai y phục dần dần ướt, biết hắt rơi lệ, trong lòng sợ hãi cực kỳ, khóc rờn nói: “Công tử, ta nghe lời, người muốn thế nào đều được.” Nói xong run run thân thủ tự cởi y phục chính mình.

Tạ Giám đè lại tay nó, nói nhỏ: “Hảo Thanh Nhi, người cũng mệt mỏi, liền ngủ đi.” Kéo chăn, thổi tắt ngọn nến, liền ôm Linh Hồ Thanh nằm xuống.

Linh Hồ Thanh lúc đầu ngoan ngoãn không dám lộn xộn, một ngày này bị gây sức ép lợi hại, khóc cũng khóc đến mệt mỏi, không lâu liền nặng nề ngủ. Tạ Giám ôm nó vào trong ngực, sợ thức tỉnh nó, tất nhiên là không tiện trở mình. Trong lòng suy nghĩ đi suy nghĩ lại không biết bao nhiêu lần, cũng không nghĩ ra kế sách lưỡng toàn. Trước kia không hiểu ái tình, hiện giờ có được, lại lâm vào cảnh chết không được sống không xong. Nhưng hắn cũng không hối hận, chỉ mong có thể cùng tiểu hồ ly ở bên nhau. Trong lòng bỗng nhiên nảy sinh ác độc, không bằng giết vật nhỏ không nghe lời này, sau đó tự mình kết thúc, không còn rắc rối.

Tạ Giám trong đầu có ý niệm đó, lúc đầu ngay cả bản thân cũng hoảng sợ, nhưng cẩn thận nghĩ đến, tiểu hồ ly không muốn hấp tinh khí của mình, chính mình cũng không nguyện mấy ngày sau liền mất nó, đúng là chỉ có con đường này có thể đi. Lập tức hung ác tâm, từ trong y túi đầu giường lấy ra một tiểu đao, sờ soạng cổ Linh Hồ Thanh. Tiểu đao không bén dãn tại cổ nó, bày tay Tạ Giám dường như có thể cảm nhận được huyết mạch lưu động. Hắn như u mê, khẽ cắn răng một cái, trên tay liền hơi sử dụng lực.

Linh Hồ Thanh không hay biết gì đang ở trong mộng, cũng không biết nó mộng cái gì, thì thào nói: “Công tử! Công tử! Ta thích người, ta không ly khai người.” Bóng đêm u ám, mơ hồ thấy rõ gương mặt tú lệ của nó dần theo nước mắt, trên hàng mi vẫn còn vương một tầng hơi nước. Tạ Giám ngây người, trong lòng lại nhin không được mê say, cúi xuống hôn môi nó. Lời lẽ kia nhu như nước mùa xuân, mặc dù ở trong mộng, cũng là hết sức triển miên.

Khi Tạ Giám ngẩng đầu lên, mặc dù mang chút hơi mỏng thê lương, lòng tràn đầy lại đều là ôn nhu. Nhìn thấy tiểu đao trên tay mình, chỉ cảm thấy tựa hồ là lúc nằm mơ khi cầm đến, cũng không biết mình trúng tà gì, không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh, đem tiểu đao quăng đến một bên. Hắn nằm xuống bên cạnh Linh Hồ Thanh, trong đầu hỗn loạn, nhưng cũng mơ mơ màng màng thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạ Giám thức dậy không lâu, liền có người đến, là tiểu nhị của khách ***, chỉ khác là thay đổi thiếu niên thành nữ tử. Nữ nhân đó xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt cực kỳ linh động, trang phục cũng không thô như tạp dịch trong ***.

Tạ Giám đang kỳ quái, liền nghe thanh âm Linh Hồ Thanh vui mừng nói: “Mộc Đào tỷ tỷ.”

Mộc Đào hướng Tạ Giám nở nụ cười, nói: “Công tử mạnh khỏe.” Bưng bát cháo hướng đến bên giường. Tạ Giám vốn định tiếp lấy, thấy Linh Hồ Thanh đối nàng vô cùng thân cận, nên liền thôi.

Mộc Đào ngồi bên giường, ở sau lưng Linh Hồ Thanh kê cái gối, cười nói: “Thoải mái không?”

Linh Hồ Thanh gật đầu.

Mộc Đào múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng Linh Hồ Thanh, Linh Hồ Thanh ăn, vội vàng hỏi: “Mộc Đào tỷ tỷ như thế nào tới nơi này? Tỷ tỷ của ta đâu?”

Mộc Đào thân mật chìa chìa trán nó, khanh khách cười: “Tỷ tỷ người đã biết chuyện của người, nhất thời gấp đến độ động thai khí. Nàng vốn là nóng lòng muốn tới, hiện chỉ có thể nhờ ta đến đây nhìn người.” Lại múc một muỗng cháo uy nó.

Linh Hồ Thanh ngạc nhiên: “Tỷ phu của ta là ai?”

Mộc Đào cũng ngạc nhiên: “Người không biết?”

Linh Hồ Thanh lắc đầu.

Mộc Đào cười: “Chờ người trở về, tỷ tỷ người sẽ chậm rãi nói cho người nghe. Người đã hơn nửa năm không về nhà đi?”

Linh Hồ Thanh gục đầu xuống: “Ta đã sớm nghĩ muốn trở về...”

Mộc Đào cúi đầu thở dài, đối Linh Hồ Thanh nói: “Sớm biết rằng người hội thành như vậy tử, ta thực nên giết chết người nọ.”

Tạ Giám nghe được manh mối trong lời nói, vội vàng hỏi: “Ai?”

Mộc Đào nâng má, đau khổ suy tư: “Ta nhớ không được, hình như là họ Chung...” Thấy Tạ Giám sắc mặt đại biến, do dự nói: “Đó là bằng hữu của người sao? Hắn... Là hắn trước đây đối ta vô lễ, ta mới...”

Tạ Giám lắc đầu cười khổ: “Cô nương không giết chết hắn, ta chỉ cảm thấy thật sự đáng tiếc.”

Mộc Đào nói: “Sau bọn họ thỉnh người tróc yêu, lòng ta vô cùng sợ hãi, liền đào tẩu. Ta nghĩ rời đi, người nọ chậm rãi điều dưỡng liền có thể hảo khỏe lại. Ai ngờ... Ai ngờ bọn họ nhưng lại đem Thanh Nhi...”

Tạ Giám không muốn suy nghĩ lại chuyện cũ, lại thấy lúc nàng nói chuyện liền đã quên uy Linh Hồ Thanh ăn, hiển nhiên không phải thường chiêu cổ người khác, liền tiến lên tiếp nhận bát cháo.

Mộc Đào nhìn Linh Hồ Thanh ăn, cười nói: “Vốn là định mang người cùng nhau trở về. Ta phải đi rồi, người cùng ta đi không?”

“Ta...” Linh Hồ Thanh ấp úng, ánh mắt do dự nhìn nhìn Tạ Giám.

Tạ Giám cầm tay nó, đối Mộc Đào nói: “Thanh Nhi hiện nay thân thể không khỏe, cần nghỉ ngơi thêm một ngày mới có thể đi đường. Cô nương cứ đi trước.”

Nghe vậy Mộc Đào liền đứng dậy cáo từ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạ Giám trở lại bên giường, sờ sờ Linh Hồ Thanh. Hắn biết Linh Hồ Thanh cho tới bây giờ chưa từng béo quá, nhưng lại cảm thấy gầy đến đáng thương, nói: “Thanh Nhi thấy mệt không? Ngủ thêm một chút đi.”

Linh Hồ Thanh đáp ứng một tiếng, ngoan ngoãn nằm xuống, lại trơ mắt nhìn Tạ Giám.

Tạ Giám ngạc nhiên hỏi: “Thanh Nhi làm gì nhìn ta như vậy? Có chuyện gì sao?”

Linh Hồ Thanh nhỏ giọng: “Ta ở trong phòng cảm thấy rất buồn, muốn ra ngoài một chút.” Về mặt tựa đứa nhỏ vì e sợ yêu cầu tùy hứng của mình không được đáp ứng mà rụt rè bất an.

Tạ Giám bật cười nói: “Đi ra ngoài liền đi ra ngoài, tỏ vẻ đáng thương như vậy, nghĩ ta sẽ đánh người sao?” Liền giúp Linh Hồ Thanh mặc y phục, cùng nó ra ngoài.

Khách *** này là Tạ Giám hôm qua tùy tiện tìm đến một tiểu *** ven đường, bốn phía ít có người ở hay đi lại, thật là yên tĩnh. Tạ Giám biết Linh Hồ Thanh thích địa phương như vậy, dẫn nó đi xa một chút, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi. Linh Hồ Thanh ghé vào một đóa hoa nhỏ ngủ ngủ, há miệng bỏ vào trong miệng ăn. Thỏa mãn dựa vào thân cây phía sau, vui thích nói: “Từ trước tỷ tỷ thường mang ta đi ra ngoài ngoạn, ta thường leo lên cây.” Bỗng nhiên nhớ tới lời nói Mộc Đào, có điểm ử rử: “Ta còn không biết tỷ phu của ta là ai.”

Tạ Giám nhớ tới Dương Chấp Nhu, cười nói: “Về nhà nhìn xem chẳng phải sẽ biết.”

Linh Hồ Thanh nói: “Hắn nhất định không phải hồ ly.”

Tạ Giám “A” một tiếng, ngạc nhiên nói: “Thanh Nhi như thế nào biết?” Linh Hồ Thanh lắc đầu: “Ta không biết, chính là nghĩ như vậy. Ta đoán tỷ tỷ sẽ thích người.”

Tạ Giám nhớ tới một chuyện, cười nói: “Còn có một sự kiện, không biết tỷ tỷ người sinh hạ đứa nhỏ, là người hay là hồ ly?”

Linh Hồ Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Là hồ ly đi, giống ta vậy.”

Tạ Giám nói: “Mong là như thế.” Quay đầu gặp Linh Hồ Thanh câu khoe môi, thần tình đều là tươi cười, nói: “Thanh Nhi suy nghĩ cái gì, như thế nào vui vẻ đến vậy?”

Linh Hồ Thanh cười dài: “Ta suy nghĩ, đứa nhỏ của tỷ tỷ có thể hay không là bộ dáng trẻ con, lại có đôi tai cùng cái đuôi hồ ly.”

Tạ Giám cười: “Ngô, kia thật sự đáng yêu.” Xoa bóp hai cái lỗ tai của Linh Hồ Thanh, thật cảm thấy được mặc kệ là người là hồ, hai cái lỗ tai đều giống nhau mềm mại đáng yêu.

Linh Hồ Thanh vui vẻ nói: “Đợi qua vài ngày nữa trở về, ta muốn dạy hắc gọi ta cữu cữu.”

Tạ Giám nghĩ tiểu hồ ly đã làm trưởng bối, trong lòng hơi có chút ghen tị. Chính mình sống hơn hai mươi năm, chớ nói phụ thân gia gia, cho dù cữu phụ cô phụ** linh tinh cũng chưa từng làm qua. Lập tức đội nước lạnh: “Lúc ngươi trở về, sợ nó còn chưa sinh ra đi.”

**cữu phụ cô phụ: cậu dượng

Linh Hồ Thanh không chút nào để ý: “Trở về liền mỗi ngày giáo nó, cứ giáo mấy tháng như vậy, mai một thể nào cũng kêu cữu được.”

Tạ Giám cười to: “Thì ra là thế!” Ở trên trán nó hôn một cái.

Linh Hồ Thanh nghe hắc cười, vui mừng: “Công tử vui vẻ sao?” Lại thấp giọng nói: “Công tử vui vẻ. Ta cũng vui vẻ.”

Tạ Giám ôn nhu nói: “Thanh Nhi thật tốt.” Trên mặt tươi cười lại thâm tư lự. Hắc trong lòng vẫn nhớ kỹ chuyện nội đan của Linh Hồ Thanh, suy nghĩ không biết nên dùng biện pháp gì mới có thể lừa nó đáp ứng hấp thụ tinh khí của mình. Nhưng nghe nó vừa mới nói như vậy, tình cảm của mình nó đều để ý như thế, làm sao chịu hại mình.

Hai người lại ngồi nói chuyện phiếm rất lâu. Linh Hồ Thanh vừa mới bị Lý Lâm dùng thuật, tinh thần có chút chóng đờ hết nổi. Hai người vốn là đang dựa vào một thân cây, nó dần dần liền hoạt tiến trong lòng ngực Tạ Giám ngủ. Tạ Giám nhẹ nhàng thay nó kéo lại xiêm y, liền đưa nó ôm trở về phòng an trí hảo.

Tạ Giám một mình ngồi cạnh cửa sổ, trong lòng từ từ suy nghĩ, nhớ tới một biện pháp, lắc lắc đầu. Nhưng trái lo phải nghĩ, biện pháp khác so với biện pháp vừa mới nghĩ ra càng không bằng. Lại nhớ tới một cái trán nhỏ từng đi qua, liền ra khỏi khách***, đi bộ đến trán nhỏ kia. Đợi đến lúc trở về, đã là giờ cơm chiều, Linh Hồ Thanh còn tại trên giường chưa tỉnh.

Tạ Giám vào phòng, thuận tay bưng cơm chiều tiến vào, lúc này liền từ trong tay áo xuất ra một gói giấy, đem được bên trong nghiền nhỏ bỏ vào trong bát, đến trước giường kêu: “Thanh Nhi, dậy ăn chiều.” Linh Hồ Thanh mơ mơ màng màng tỉnh lại, để Tạ Giám uy ăn mấy muỗng. Lại uống non nửa bát cháo. Tạ Giám nhẹ giọng hống nó ăn hết cháo.

Linh Hồ Thanh nửa khép mắt tựa vào người Tạ Giám, đầu óc không tỉnh táo nói: “Công tử, ta mệt mỏi.” Tạ Giám ôn nhu nói: “Mệt nhọc liền ngủ đi.” Tự ngồi ở bên giường nhìn nó. Dần dần nghe hơi thở nó càng ngày càng trầm, biết nó đã ngủ mê, liền khinh thủ khinh cước kéo xiêm y nó xuống dưới, lại trừ bỏ y phục chính mình, đi lên ôm lấy nó. Tạ Giám sợ thức tỉnh nó, lại sợ sáng mai nó phát hiện, tuy là hồi lâu không có động tĩnh gì, cũng không dám tận tình tùy ý, không lâu sau mồ hôi chảy đầm đìa, nhắm đến cực kỳ vất vả.

Tạ Giám đến trán nhỏ kia cũng là để cho tâm trạng thư thái một chút, thuận tiện mua thuốc ngủ. Hắc biết tiểu hồ ly nhất định không chịu hại chính mình. Chỉ có thể trộm đem tinh khí cho nó. Đợi nó ngủ, lại thêm được vật tương trợ, không phát hiện chính mình ở trên người nó động tay động chân. Nếu thật sự để nó phát hiện được, mặc kệ là hống là lừa, thậm chí là bá vương ngành thượng cung, tóm lại bất luận như thế nào cũng không thể để cho nó biến thành một con hồ ly cái gì cũng không nhớ rõ là được.

Ngày hôm sau Tạ Giám tỉnh lại, tựa hồ cảm thấy được trên gương mặt có rất nhiều thủy ngân, hắc một đêm mộng đẹp, trong đầu vẫn hỗn loạn, chỉ nghĩ là đêm qua trời mưa tạt lên mặt, cũng không để ý. Nghiêng đầu nhìn chỗ Linh Hồ Thanh, chăm chú cũng trống trơn, hắc nhất thời thanh tỉnh, vội vàng đứng lên mặc y phục, lại thấy trên bàn cong vẹo hai hàng tự: “Ta không cần ngươi. Ta không trở về chỗ tỷ tỷ.” Biết

tiểu hồ ly đã phát hiện được chuyện hôm qua, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi ở trên ghế bên cạnh bàn. Hắn trong lòng tuy là vừa đau vừa vội, cũng không hối hận, muốn trách cũng chỉ có thể trách chính mình ngủ quá mê, không coi chừng nó.

Tạ Giám lại nhìn hai hàng tự kia trong chốc lát, trong lòng biết Linh Hồ Thanh nói không cần mình nhưng thực ra là không muốn mình hao tổn tinh khí. Câu “Ta không trở về chỗ tỷ tỷ” rõ ràng là “giấu đầu lòi đuôi”, lập tức liền lấy ra một ít ngân lượng còn sót lại, xuất môn vẫn là hướng Lạc Dương đi. Trên đường cũng không nghỉ lại khách ***, ban đêm cũng không quản mệt nhọc tiếp tục đi, nhất trong vòng bảy ngày phải tìm được Linh Hồ Thanh.

-oOo- Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Hai ba ngày đầu vẫn ổn, thế nhưng sau đó, từng bước đều là say, trước mắt chỉ cảm thấy một màu đen kịt, đường đi cũng lay động biến hóa, Tạ Giám cẩn thận chạy. Đến khi thấy được cửa thành Lạc Dương, Tạ Giám trong lòng mới buông lỏng, ngay tức khắc trước mắt tối sầm, té xỉu trên mặt đất.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trước mắt dường như có ánh sáng xuyên thấu qua, lại dường như có người kêu tên mình, Tạ Giám mở mắt ra. Cảm thấy được người trước mặt nhìn thật quen mắt, nhất thời lại nghĩ không ra, hắn cũng không hao tâm tổn sức suy nghĩ, chỉ hỏi: “Hôm nay ngày mấy?”

Người nọ ngẩn ra, trả lời: “Mười ba tháng chín.”

Tạ Giám mở miệng: “Từ buổi tối năm tháng chín đến bây giờ, cũng là bảy ngày đi?”

Người nọ kinh ngạc nói: “Đó là ước chừng tám ngày, Tạ huynh...” Nhìn thấy Tạ Giám bình thường vẫn ôn nhu, giờ đây bỗng nhiên hiện ra thần sắc vừa phẫn nộ vừa thương tâm, lời còn đang muốn nói liền nuốt trở về.

Tạ Giám nhẹ gọi: “Thanh Nhi.” Chính mình đã là dùng hết toàn lực, thế mà vẫn qua bảy ngày, Linh Hồ Thanh hiện giờ đã mất linh thức, vô pháp khả thi. Hắn nghiêng đầu nhìn người nọ một lúc lâu, vẻ đau xót trên mặt dần dần biến thành hoài nghi, nói: “Lấy lịch đến cho ta xem.” Nha hoàn ở một bên vội lấy lịch đến, đưa cho Tạ Giám. Tạ Giám gắt gao nhìn bốn chữ “Mười ba tháng chín”, lại nhẹ nhàng niệm một tiếng “Thanh Nhi”.

Người nọ thấy hắn thần sắc khác thường, liền gọi: “Tạ huynh.”

Tạ Giám nhìn người nọ, bỗng nhiên nói: “A, người là Lí Tụng.”

Người nọ gật đầu.

Nha hoàn kia lớn tiếng mắng: “Người sao dám hô thẳng tọc danh của Thánh Thượng?”

Lí Tụng khoát tay áo, thấp giọng phân phó nàng đem cháo bưng đến.

Tạ Giám nói: “Người làm Hoàng Đế.”

Lí Tụng gật đầu: “Tạ huynh...”

Tạ Giám cười khổ, hắn từ Trường An đến Lạc Dương bất quá chỉ hơn mười ngày, đại sự quốc gia, nghiêng trời lệch đất quả là không ít.

Lí Tụng nhìn hắn dáng vẻ suy sụp, nói: “Tạ huynh nếu ở lại Lạc Dương, không khỏi thấy cảnh thương tình, đối thân mình hại vô ích, cùng ta quay về Trường An được không?”

Tạ Giám lắc đầu, nghiêm nghị: “Ta sinh ở Lạc Dương, cũng nguyện chết ở Lạc Dương.”

Lí Tụng im lặng một lúc lâu, rồi hỏi: “Tiểu hồ ly kia lúc trước cũng là ở Lạc Dương sao?”

Tạ Giám gật đầu: “Phải.”

Lí Tụng đang khuấy bát cháo, động tác càng ngày càng chậm, rốt cục buông xuống, không nói gì.

Cách thật lâu sau, Lí Tụng nói: “Ta đến Lạc Dương là có tin tức nghĩ muốn nói cho Tạ huynh.”

Tạ Giám “Ân” một tiếng.

Lí Tụng nói: “Ta gọi người hỏi thăm chuyện của hồ ly. Nam, Chung hai nhà, đã toàn bộ sung quân đến Lạc Dương.”

Tạ Giám lại “Ân” một tiếng, chậm rãi nói: “Đã sung quân, cho tới Lạc Dương làm gì, kia không phải hưởng phúc sao?”

Lí Tụng nói: “Tạ huynh không phải nói phải về Lạc Dương sao?”

Tạ Giám lạnh nhạt: “Đối với ta, cả đời này, không bao giờ muốn gặp đến hai người kia nữa.” Nói đến đây cũng không chờ phản ứng của người kia liền nhắm mắt ngủ.

Lí Tụng thở dài, sửa sang lại chăn cho hắn, lặng lẽ đi ra ngoài.

Trời rét thấu xương.

Đêm trên núi cực yên tĩnh, tuyết đã ngừng rơi, những cơn gió lạnh buốt cũng đã ngừng thổi. Trên mặt đất đóng một lớp tuyết thật dày. Khi ánh trăng hắt vào, phát ra thứ ánh sáng lung linh mờ ảo, tạo nên một khung cảnh diễm lệ vô cùng. Tạ Giám bước cẩn trọng từng bước một, thoáng ngẩng đầu, nhất thời hít một hơi, mắt nhìn ngáy ngốc.

Đêm nay giống như đã từng gặp qua. Cũng là một đêm đông như vậy, nguyệt minh tuyết lãnh, lục bình ngẫu ngộ**, một lần bước vào đạo quan kia, liền đem tình cả đời đều lưu tại bên trong. Lúc bước ra, lại dây dưa một thân phiền não, hồng trần mười trượng huyền não, tóc đen muôn mối tơ lòng, đều từ đây mà đến. Tình cảnh rõ ràng như mới hôm qua, chớp mắt liền đã thành một giấc mộng. Hắn liệu mạng nghĩ muốn đem tình này mộng này dẫm dưới chân, sơn dã xung quanh thành Lạc Dương đã không còn một chỗ nào không lưu lại dấu chân hắn, chung quy vẫn là quay trở về chốn xưa.

**lục bình ngẫu ngộ: tình cờ gặp nhau

Trong đạo quan ầm ầm truyền ra chút động tĩnh, trên núi ban đêm gió rất mạnh, thổi tuyết động trên lá thông tuôn rơi, càng tôn lên bốn phía yên lặng nhưng lạnh lùng đến đáng sợ. Tạ Giám mạnh đánh cái rùng mình, lẩm bẩm: “Ta đang nằm mơ, ta đang nằm mơ.” Xoay người đi. Chợt nghe trong đạo quan một trận cười to, rõ ràng thanh âm của vài tên nam tử.

Tạ Giám không biết bao nhiêu ngày chưa nghe thấy tiếng người, lúc này bất chợt dừng bước, lão đảo đi từng bước một hướng đến đạo quan kia, thân thủ đẩy cửa ra.

Chỉ thấy ở trước điện, năm sáu gã thợ săn vây quanh một đồng lửa cháy rất lớn, túi lưới bên cạnh mỗi người nhốt đầy cầm điều dã thú, lúc này có lẽ là săn được nhiều nên cao hứng. Mấy gã thợ săn nghe thấy thanh âm, nhìn thấy một người quần áo lam lũ, vẻ mặt tiêu điều, nghĩ là lạc đường chốn thâm sơn, hay là lãng tử chung quanh phiêu bạt, cũng không để ý. Sơn dã chi dân, phần lớn thuần phác phúc hậu, lập tức liền có một gã lão hán tiếp đón Tạ Giám đến sưởi ấm nghỉ tạm.

Tạ Giám nói tạ ơn rồi ngồi xuống. Nhìn phía trên đồng lửa nướng một con con hoẵng, một bên có người lột da hai thỏ hoang, nhìn không được run rẩy một chút. Hắn biết thịt hồ ly hương vị khác thường, từ trước đến nay ít người ăn, trong lòng vẫn là từng đợt phát lạnh, hai tay kéo chặt y phục. Một gã thanh niên thấy hắn co rúm, nghĩ hắn rét lạnh, cười nói: “Khách nhân lạnh sao? Ôm cái này đi.” Liền đem một vật gì hướng Tạ Giám ném tới.

Tạ Giám tiếp được, nhìn kỹ, đúng là một con hồ ly tuyết trắng, bốn chân bị trói gắt gao, mắt đen đang nhìn chính mình, thật không kém đôi mắt thủy quang nhu nhuận hàng đêm trong mộng. Tạ Giám chỉ cảm thấy một đạo cuồng lôi vào đầu ngoan bổ xuống dưới, cái gì tử tử hoạt hoạt phiền phiền não não, toàn bộ đều quăng ra sau đầu, trong lòng gọi to “Thanh Nhi” hai chữ, mở miệng, lại như không có đầu lưỡi, niệm không ra cái tên ngày ngày ngàn vạn lần trong lòng đều nhớ tới.

Một gã tráng niên nam tử quát: “Trần Nhị, người bao nhiêu tuổi, không biết nặng nhẹ, chỉ biết hồ nháo, bạch da này là Chu lão gia trong thành yêu cầu, đáng giá ba mươi lượng bạc. Nếu có chuyện gì, đem người bán đi bồi thường?”

Thanh niên kia lè lưỡi, cười nói: “Chính là cấp vị khách nhân này ôm thủ sưởi ấm, làm sao có thể thiếu một miếng da, Vương ca cũng cần thận quá rồi.”

Hán tử kia không thèm nói lại, nhìn nhìn Tạ Giám. Tạ Giám lại không một chữ nghe vào trong tai, tay nhịn không được vuốt ve bạch hồ. Hán tử kia nhịn không được kêu lên, “Uy, người đừng lộng phá hủy da của ta!” Tạ Giám ngẩng đầu nhìn gã, mấy gã thợ săn thấy vẻ mặt hắn, bộ dáng giống như là mới nghe có người nói phải lột da của hắn vậy.

Hán tử kia chỉ không được run lên, “Phi” một tiếng, nói thầm: “Nguyên lai là tai bị lãng.” Tiến lên đoạt lại bạch hồ. Lại nghe Tạ Giám rành mạch nói: “Hồ ly này bao nhiêu ngân lượng, người bán cho ta.” Tự mình mở dây trói.

Hán tử kia gấp đến độ nói cũng nói lắp, chỉ vào Tạ Giám: “Người... Người... Chạy!” Bạch hồ kia nhưng không trốn đi, vẫn là nằm trên đùi Tạ Giám, bộ dáng thập phần nhu thuận.

Hán tử kia thấy thế, lúc này mới hoãn quá khí, từ trên xuống dưới nhìn hắn đánh giá, tự trong lỗ mũi “Hừ” một tiếng, nói: “Bán cho người? Sáu mươi hai, một văn tiền cũng không được thiếu! Chỉ sợ bắt người dịch cốt bán thịt cũng đáng không được bấy nhiêu!” Hắn liệu định Tạ Giám một lượng bạc đều không có, mới dám ra cái giá hoang đường như vậy.

Không nghĩ Tạ Giám một ngụm đáp ứng: “Sáu mươi lượng, tiện cho cả hai bên.”

Hán tử kia cả kinh, lập tức mừng rỡ nói: “Hảo, người đem bạc cho ta, hồ ly đó là của người.”

Tạ Giám nói: “Ta trên người không có tiền.”

Hán tử kia giận dữ: “Vậy người phóng cái chó má gì! Muốn gây sự hả?”

Tạ Giám nói: “Ta đưa cho người tín vật, người cầm đến Lạc Dương Tạ gia đổi bạc.” Sờ sờ trên người, không có gì để làm tín vật, liền nâng tay rút cây trâm trên đầu. Đầu đầy tóc đen tán loạn rơi xuống. Sắc mặt hắn vốn là tiêu tụy không chịu nổi, lúc này càng có dáng vẻ hào sảng thất phách.

Hán tử kia cũng không nhận lấy, xem người này biểu tình hồ hững, tựa hồ sẽ không biến hóa, nếu không phải kẻ điên, thì hơn phân nửa là ngốc tử, trừng mắt: “Lạc Dương Tạ gia chẳng lẽ cũng có nhân vật như người, người chó không phải còn muốn nói Lạc Dương Tạ đại nhân là thân thích người nhà của người?”

Tạ Giám nói: “Người nói Tạ Liễu sao, đó là đệ đệ ta.”

Hán tử kia “Cáp” một tiếng, trong giọng nói lại toàn bộ vô ý cười. Mấy gã thợ săn còn lại nhìn hai người tranh đoạt bạch hồ, mới đầu còn cười hì hì, lúc này nhận ra khác thường, sợ sẽ xảy ra chuyện không hay, đồng loạt ngậm miệng nhìn thẳng hai người.

Chỉ nghe hán tử kia cả giận nói: “Ta cũng không muốn bạc của người, người đem hồ ly trả lại cho ta.”

Tạ Giám lắc đầu: “Đừng nói sáu mươi lượng bạc, cho dù nhiều hơn ta cũng cho người; nhưng người phải thả Thanh... hồ ly này, nếu không trước lấy mạng của ta.”

Hán tử kia cả giận: “Người người này tại sao không nói đạo lý?” Trong lòng lửa giận thật là không thể ức chế, xoay người nhặt lên một khối củi gỗ liền dùng sức ném đi. Tạ Giám tránh không được, bị ném trúng cái trán, nhất thời ngã vào trong tuyết hôn mê bất tỉnh. Bạch hồ kia cũng cực nhanh chạy thoát, chỉ nhìn thấy cái đuôi của bạch hồ ở xa xa hơi hơi đong đưa.

Hán tử kia đuổi không kịp, trong miệng không ngừng mắng.

Trần Nhị bỗng nhiên kêu lên: “Kia... Người nọ... Các người xem!”

Mấy gã săn bắn đồng loạt nhìn Tạ Giám, thấy hắn nhắm chặt mắt, chung quanh đầu chậm rãi tụ một vầng máu, đều cả kinh thay đổi sắc mặt. Lão hán ban đầu vội vàng tiến lên, dò xét hơi thở, xem thương thế, lúc

này mới thở ra một hơi, nói: “Không xảy ra án mạng.” Liền cho hắn thoa được. Mọi người hoảng sợ nhìn nhau, sau đều tự cầm con mồi của mình vội vàng bỏ đi.

Gió thổi ***g lộng, ánh trăng sáng trong rọi lên mặt Tạ Giám, hắn từ từ tỉnh dậy, mở mắt thấy bạch hồ kia hảo hảo phục bên người mình, trong lòng mừng như điên, ôm chặt bạch hồ, kêu lên: “Thanh Nhi, Thanh Nhi.” Hắn không thể đem nó nhu tiến trong thân mình. Bạch hồ kia nhu hòa nhìn hắn, một đôi con người thủy ngọc mang theo ý câu hồn nhiếp phách.

Tạ Giám lòng dần trầm xuống. Hồ ly này nếu là Linh Hồ Thanh, nhất định phải cùng hắn ai ai** sát sát thân thiết, quyết không hội nhìn hắn như vậy. Nếu nói tiểu hồ ly kia đã mất linh thức, lúc này sẽ không ở đây. Huống hồ Linh Hồ Thanh vừa qua khỏi một tuổi, tuy là chia xa đã lâu, cũng không lớn đến như vậy. Trong lòng cực kỳ thất vọng.

**ai: dụi

Tạ Giám buông lỏng tay ra, không nhìn bạch hồ nữa, đến bên đồng lửa suy sụp ngồi xuống.

Bạch hồ kia đi theo, ngửa đầu nhìn hắn.

Tạ Giám bỗng nhiên cười, sờ sờ cổ bạch hồ, nói nhỏ: “Người nhận thức Thanh Nhi sao? Hắn cũng là một con bạch hồ ly.” Hắn đi chung quanh đã một ngày, cảm thấy có chút đói bụng, liền đem con hoẵng đã nướng chín lúc nãy kéo xuống một khối thịt, hỏi bạch hồ: “Người đói bụng không?” Cầm trong tay thịt đưa cho bạch hồ.

Bạch hồ kia tựa đầu xoay qua một bên. Tạ Giám liền chính mình ăn, vẫn là ôn nhu cùng bạch hồ nói: “Lúc trước cũng là ở đây, ta uy Thanh Nhi một ít lương khô. Hắn ngoan hơn người nhiều.”

Bạch hồ kia nghe hắn nói, chăm chăm nhìn hắn.

Tạ Giám cười nói: “Người nghe hiểu được ta nói sao?”

Bạch hồ vẫn bất động.

Tạ Giám nói: “Lúc trước khi hắn là hồ ly, ta cũng thường thường cùng hắn nói chuyện, khi đó chỉ là vì chính mình hảo ngoạn, lại không biết nguyên lai hắn mỗi một câu đều nghe hiểu được.”

Bạch hồ liếc nhìn hắn, bỗng nhiên hướng đạo quan đại môn đi đến, đi được vài bước, lại dừng lại nhìn hắn.

Tạ Giám thở dài: “Hảo hảo về nhà đi, đừng để cho người ta bắt được. Bọn họ sẽ lột da của người, chuyện này cũng không phải là đùa.”

Bạch hồ quả nhiên tiếp tục chạy về phía trước, nhưng lại vẫn là đi vài bước liền dừng lại nhìn hắn, cái đuôi một bên nhẹ nhàng lắc lư.

Tạ Giám thấy kỳ quái, hỏi: “Người là muốn ta đi cùng người sao?”

Bạch hồ cư nhiên gật gật đầu.

Tạ Giám trầm nghĩ: “Nó là muốn mang ta đi gặp Thanh Nhi sao?” Giật mình, vội vàng theo đi lên. Nói đến cũng lạ, Tạ Giám tự nhận đối sơn dã ngoại thành Lạc Dương đã là quen thuộc cực kỳ, nhưng bạch hồ không biết chạy như thế nào, sau mấy trăm bước, địa hình cảnh vật bốn phía một chỗ Tạ Giám cũng chưa bao giờ gặp qua.

Tạ Giám gắt gao đi theo bạch hồ, trong lòng hi vọng, nếu hồ ly này nhận biết Thanh Nhi, thật là tốt quá. Cho dù không nhận biết, cũng đều là hồ yêu một mạch, liên hệ tin tức, tổng có thể tìm được tiểu hồ ly. Tới lúc đó, cho dù nó đã là một hồ ly vô tri vô giác, chính mình ngày ngày bị nó cắn, vẫn tốt hơn nhiều không có nó ở bên.

Trong lòng nghĩ nghĩ, bạch hồ đã dẫn hắn vào một rừng cây, trong rừng bốn phía đều là sương trắng. Tạ Giám cảm thấy thật kỳ quái, tuyết mới ngừng rơi, sương mù cũng không nhanh như vậy có đi, thấy bạch hồ không ngừng chạy sâu vào trong rừng, chính mình quyết phải đuổi kịp.

Chạy nhanh vài bước, trong đầu lại đột nhiên trống rỗng, từng trận mê muội, chậm rãi yếu đuối ngã trên mặt đất. Tạ Giám hết sức mở to mắt tìm bạch hồ, nhưng bạch hồ kia lại làm như không thấy.

Khi Tạ Giám tỉnh lại, thấy mình đang ở trong một gian nhà nhỏ, phòng tuy nhỏ, lại sắp xếp cực kỳ sạch sẽ thoải mái, trên cửa sổ có hai tiểu trúc mã. Hắn cảm thấy được trước ngực có vật đè nặng, thấp mắt nhìn, thấy trên ngực nằm úp sấp một tiểu hồ ly tuyết trắng, cái đuôi tại bên người tự tại cuộn lại. Hồ ly thấy hắn tỉnh, thân thiết cực kỳ đi lên ngửi hai má hắn, đôi mắt đen lá lướt nhìn hắn, rõ ràng đang gọi hắn “Công tử”**.

**Tạ Giám nhìn miệng của Thanh Nhi, không phải Thanh Nhi nói, vì đang ở bộ dáng hồ ly, không nói được

Tạ Giám lẳng lẳng: “Thanh Nhi...” Tay hắn run run, động tác nhanh hơn nhiều lắm, chụp lấy tiểu hồ ly ôm vào trong lòng, khuôn mặt vui cả vào trong nhung mao tuyết trắng. Cho dù cả đời nó đều là bộ dáng hồ ly, biến không trở về hình người, cũng đã rất tốt rồi.

Tiểu hồ ly đẩy cánh tay hắn chui ra, tiến vào trong chăn, chớp mắt bên cạnh Tạ Giám có thêm một người, một thân mình ấm áp đến gần, hắn nhất thời ngây người, gọi: “Thanh Nhi...”

Linh Hồ Thanh bất chấp trên người chưa mặc y phục, hai tay ôm Tạ Giám, vui mừng nói: “Ta nghe tỷ phụ nói công tử đến đây, liền vội vàng gấp trở về, biến trở về hồ ly chạy nhanh hơn.”

Tạ Giám nhìn bộ dáng nó, cùng lúc trước giống như đực, kinh ngạc nói: “Người không phải...”

Linh Hồ Thanh biết ý tứ hắn, nói: “Nội đan của ta tìm lại được.” Trong giọng nói lại hơi có chút cẩn thận.

Tạ Giám ngạc nhiên: “Như thế nào tìm về?” Hắn biết Chung Quan Hiến ở Lạc Dương, không phải là đem Quan Hiến luyện thành nội đan đi?

Linh Hồ Thanh cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Ta nói, công tử đừng giận ta.”

Tạ Giám cười nói: “Ta vui mừng còn không kịp, như thế nào sinh khí. Thanh Nhi nói mau.”

Linh Hồ Thanh tựa đầu lên vai hắn, lo nghĩ, nói: “Ngày đó ta trộm rồi đi khách ***, nhờ một địa tinh đưa ta trở về chỗ tỷ tỷ, ta nghĩ công tử nhất định sẽ đến Lạc Dương, liền cùng Mộc Đào tỷ tỷ ở trong thành, nghĩ muốn trộm xem công tử. Đợi ba ngày”, vừa nói đến đây, thanh âm dần dần nhỏ xuống: “Đã thấy tới rồi cái kia... Cái kia Nam... Nam...”

Tạ Giám nói: “Nam Tề Vân? Sau đó thì sao?”

Linh Hồ Thanh nhỏ giọng nói: “Rất nhiều người áp hắn làm việc cực nhọc, không để cho hắn ăn cái gì, rất là đáng thương. Ta thỉnh Mộc Đào tỷ tỷ tặng một ít nước trà cùng điểm tâm cho hắn.” Trộm nhìn Tạ Giám liếc mắt một cái, thấy hắn cũng không có vẻ hờn giận, mới nói tiếp: “Buổi tối ta giúp Mộc Đào tỷ tỷ rửa chén, liền ở trong ấm trà thấy nội đan của ta, là hắn trả lại cho ta.”

Tạ Giám cảm thấy giật mình, nghĩ đến Nam Tề Vân là một bộ nói dối, lừa Vong Nhất lấy nội đan Linh Hồ Thanh, sau lại trộm trả lại —— chỉ sợ nguyên bản cũng là tính toán dùng làm quân cờ uy hiếp Linh Hồ Thanh đi. Kia cũng không tất tạ ơn Nam Tề Vân. Cười nói: “Nói như vậy, hắn cũng không đến nỗi mười phần hỏng hết cả mười.”

Linh Hồ Thanh “Ân” một tiếng, nói: “Sau ta đem hạt châu kia đạo sĩ cho ta trả lại cho hắn, hắn cũng thật sự cao hứng.”

Tạ Giám cười nói: “Vong Nhất đạo trưởng cũng ở nơi này sao?”

Linh Hồ Thanh lắc đầu: “Hắn chung quanh du ngoạn, ngẫu nhiên tìm đến tỷ phụ. Mấy ngày trước đây hắn tới Lạc Dương xem ta. Nói cái gì sắp tới tỷ tỷ có kiếp nạn, cùng ta trần duyên kết cùng một chỗ. Quả nhiên là nói hươu nói vượn, tỷ tỷ còn không phải hảo hảo.”

Tạ Giám cười, hỏi: “Tỷ tỷ người đâu?”

Linh Hồ Thanh nói: “Tỷ tỷ vừa mới xuống núi mua gạo nếp về, bây giờ đang ở trên giường nghỉ.” Lại rầu rĩ nói: “Ta vừa mới nhìn tỷ tỷ, nhớ tới sao không thấy gạo nếpnàng mua, liền đến hỏi Mộc Đào tỷ tỷ, nàng lại mắng ta ngốc.”

Tạ Giám ha ha cười, nói: “Chúng ta không để ý tới nàng, Thanh Nhi của ta làm sao ngốc.”

Tạ Giám ôm lấy nó, hỏi: “Thanh Nhi rồi đi ta đã bao lâu?”

Linh Hồ Thanh suy nghĩ: “Bốn trăm tám mươi bảy ngày.”

Tạ Giám mỉm cười: “Không đúng. Thanh Nhi ban đêm trộm chạy trốn, tính đến hôm nay, là bốn trăm tám mươi tám ngày.” Lại nói: “Thanh Nhi những ngày qua ở đâu?”

Linh Hồ Thanh nói: “Ta một mực ở tại thành Lạc Dương, chờ công tử trở về.”

Tạ Giám ngậy người sau một lúc lâu, giận dữ nói: “Ta ngày ngày đều ở ngoài thành Lạc Dương, chỉ mong ngày nào đó có thể tìm được Thanh Nhi.”

Linh Hồ Thanh cũng là sưng sốt, lập tức liền cười, nước mắt lại chảy ra.

Tạ Giám thay nó lau nước mắt, trong lòng cũng vui sướng vô hạn, thấp giọng nói: “Thanh Nhi, ta lưu lại ở đây, chúng ta không bao giờ xa nhau nữa.”

Linh Hồ Thanh “Ân” một tiếng, đáy lòng vui mừng nói không nên lời. Sau một lúc lâu nói: “Trừ tịch nửa tháng trước, ta đến nhà công tử. Ta nghĩ đến công tử hội về nhà.”

Tạ Giám nói: “Ta lúc đó đang ở chung quanh tìm Thanh Nhi. Ta cùng Thanh Nhi cùng một chỗ, mới là chân chính đoàn viên. Bọn họ có khi dễ người không?” Hiện giờ trong nhà là Tạ Phong làm chủ, chắc sẽ không làm khó vật nhỏ này.

Linh Hồ Thanh lắc đầu: “Không có, bọn họ cho ta thêm một bộ chén đĩa, muốn ta ngồi xuống cùng nhau ăn. Chính là có người thực hung nhìn ta một hồi lâu.”

Tạ Giám hỏi: “Là ai?”

Linh Hồ Thanh nói: “Là người lúc trước ở cửa thành tiền công tử.”

Tạ Giám “Nga” một tiếng, Hoàng Đế cuối năm dẫn văn võ bách cung đến Đông Đô Lạc Dương hẳn có nghe nói qua, lại không nghĩ rằng Lí Tụng nhưng lại chạy đến nhà mình.

Linh Hồ Thanh lại nói tiếp: “Hắn còn hỏi ta thấy công tử không, ta nói không có, hắn giống như không tin.”

Tạ Giám mỉm cười: “Hắn còn nói cái gì khi dễ người không?”

Linh Hồ Thanh lui vào trong lòng ngực của hắn, ủy khuất nói: “Hắn nói nếu không sợ công tử thương tâm, thì đã đem ta làm thành mồi.”

Tạ Giám vỗ về lưng nó, cười nói: “Thanh Nhi đừng sợ, hắn nếu dám đem người làm thành mồi, ta nhất định phải đem hắn làm giày. Lần sau thấy hắn, ta đến thay Thanh Nhi lấy lại công đạo.”

Linh Hồ Thanh đỏ kị nói: “Công tử không được đi gặp hắn.”

Tạ Giám ngẩn ra, cười nói: “Hảo, không gặp. Thanh Nhi không cho ta gặp hắn, ta liền không gặp.”

Hai người ôm nhau, nhất thời không nói gì. Tạ Giám bế người trong lòng xa cách nhiều ngày vào trong ngực. Hắn không biết chính mình đã ngủ suốt một ngày, nhìn xem ngoài cửa sổ hoàng hôn u muội, đôi tay càng lúc càng không thành thật. Linh Hồ Thanh hai má hơi hơi phồng hồng, cũng không trốn tránh, thân thủ thay Tạ Giám giải khai y phục.

Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, Linh Hồ Sương Huyền cùng Mộc Đào làm rất nhiều bánh trôi, Dương Chấp Nhu ở một bên chiếu cố đứa con. Không bao lâu bánh trôi chữ hảo, Mộc Đào liền đi gọi hai người kia đến ăn cơm chiều. Đang định gõ cửa, nghe thấy động tĩnh trong phòng, không khỏi ha ha cười, hai má cũng ửng hồng. Trở về phòng cười nói: “Bọn họ sẽ ăn sau.” Dương Chấp Nhu cùng Linh Hồ Sương Huyền tất nhiên là trong lòng hiểu, nhìn nhau cười, cũng không đi thúc giục.

Trong không khí tràn đầy tiếng cười, hảo phong như thủy, minh nguyệt như sương.

-oOo- Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Sắc trời không rõ là lúc nào, dòng nước lặng lẽ trôi, trừ bỏ nước chảy vỗ vào bờ gây ra tiếng động, còn lại là một mảnh lặng yên. Hồ này vốn nước rất trong, màu như ngọc bích, không một gợn sóng, lúc này còn sớm nên sắc trời vẫn một mảnh u tối **. Đường chân trời thản nhiên một mặt hoa hồng hồng, giống như khuê nữ mười ba non nớt, chiếu thành một cái bóng lay động trong nước, đẹp không nói nên lời. Nhưng trong mắt Tạ Giám, không thể nào bằng được người trong lòng ngực hai má đỏ hồng ướn ắt.

**nguyên văn: “u thiên ám thủy”

Thuyền đi một đường, chia đôi dòng nước, xung quanh thuyền đều là sen, hương thơm thoang thoảng. Tạ Giám ngồi ở đầu thuyền, hít một hơi, chỉ cảm thấy tâm hồn đều say, hất một tay ôm Linh Hồ Thanh, tay còn lại cầm một thúy cao**, không dùng lực mà nhẹ nhàng thông thả khua mặt nước.

**thúy: xanh, cao: cái sào để chèo thuyền

Linh Hồ Thanh không quen thức dậy sớm như vậy, sớm ôi trong lòng ngực Tạ Giám ngủ. Nó trên người mặc một kiện sam tử tự bích phi bích, tự bạch phi bạch, tự lam phi lam, này màu sắc tục xưng vũ thiên thanh, tao nhã như nước Tây Hồ**. Tạ Giám kéo nó dựa vào người mình, nhớ tới sáng nay tất cả đều là chính mình thay hồ ly thích ngủ nướng này mặc y phục, chải đầu, lại đưa nó ôm tới thuyền, không khỏi mỉm cười, cúi đầu hôn lên má nó.

**tự bích phi bích, tự bạch phi bạch, tự lam phi lam, này màu sắc tục xưng vũ thiên thanh, tao nhã như nước Tây Hồ: nói chung là màu thiên thanh nhưng nhạt hơn một chút, giống màu hoa Nemophila (Baby Blue Eyes), lên gg search sẽ thấy =))

Chỉ một lúc sau, Tạ Giám nhìn về phía trước, trên mặt hiện lên thần sắc vui mừng, nhẹ nhàng lắc lắc vai Linh Hồ Thanh, nhỏ giọng kêu: “Thanh Nhi, Thanh Nhi, tỉnh.”

Linh Hồ Thanh mơ mơ màng màng “Ân” một tiếng, mắt nhắm mắt mở, mồm miệng không rõ hỏi: “Tìm được rồi sao?”

Tạ Giám nói: “Tìm được rồi, đứng lên đi.”

Hai người cũng không cố ý hạ giọng, ngữ thanh mềm mại tan trong sương trắng, khinh tiêu hải hòa nói không nên lời.

Linh Hồ Thanh nhu dụi mắt, từ trong lòng ngực Tạ Giám ngồi dậy, khẩu thần hơi hơi giật giật, cũng không biết là niệm chú ngữ gì, thuyền không xuôi dòng nữa mà vững vàng dừng lại.

Tạ Giám cúi người ra phía trước chạm vào một đóa sen vừa mới nở, Linh Hồ Thanh giữ chặt tay áo hắn: “Công tử cẩn thận.”

Tạ Giám quay đầu lại cười: “Không có việc gì. Lấy lại đây đi.” Vừa nói, tay trái đem cánh hoa kia đẩy ra một chút. Linh Hồ Thanh lấy ra một ống trúc bên trong chứa lá trà, đưa Tạ Giám.

Tạ Giám cực cẩn thận đưa ống trúc khuynh tiến vào nhụy hoa, nghe thấy hương khí kia, đúng là từng khê bạch trà** thượng đẳng, chỉ có hoàng cung đại nội mới tìm được đến cực phẩm bậc này. Linh Hồ Thanh lại đưa qua mấy sợi dây, Tạ Giám quần đóa hoa lại, tả hữu nhìn nhìn, nói: “Tốt lắm, đi thôi.”

**tùng khê bạch trà (): một loại trà

Linh Hồ Thanh lại niệm chú ngữ, Tạ Giám liền chống cao** chậm rãi đưa thuyền trở lại bờ. Sắc trời dần sáng, cơn buồn ngủ của Linh Hồ Thanh cũng dần dần tiêu, nói: “Trà kia phải phơi nắng thật lâu sao?”

**cao: đã chú thích ở trên

Tạ Giám nói: “Phơi nắng một ngày, hong một đêm. Sáng mai đem nó bỏ vào trong một đóa sen khác. Lại như vậy hai lần, liền dùng được rồi. Hà hoa hương phiến** cần phải làm thật cẩn thận.”

**hà hoa hương phiến: trà ướp hoa sen

Linh Hồ Thanh nghe nói còn phải dậy sớm thêm hai ngày, không khỏi nhăn mặt.

Tạ Giám mỉm cười: “Bạch trà này là thủy tiên bạch, hương khí cực u**, hà hương*** cũng là như có như không, tái tẩm thượng hơi nước ba ngày ba đêm, nhiễm chút hương khí ban đêm, ắt hẳn thanh tuyệt u tuyệt. Chờ ta pha chén đầu tiên, sẽ cho Thanh Nhi nếm thử.”

**u: thâm kín

***hà hương: hương sen

Linh Hồ Thanh bĩu môi nói: “Uống không ngon.”

Tạ Giám cười. Trà này là Lí Tụng tặng hẳn, Linh Hồ Thanh phản ứng như thế, tự nhiên là không giống bình thường. Cười nói: “Thanh Nhi cảm thấy được uống vào rất toan, phải không?”

Linh Hồ Thanh tà liếc hẳn một cái, nói: “Tạ Giám.” Đúng là thừa nhận.

Tạ Giám giả ý thở dài, nói: “Nếu Thanh Nhi không thích, ta liền đem trà kia bỏ đi.”

Linh Hồ Thanh chớp chớp mắt nhìn hẳn.

Tạ Giám giả bộ nhìn không thấy, lại thật dài hít một hơi.

Linh Hồ Thanh ngoan ngoãn cúi đầu không nói lời nào. Nhưng Tạ Giám biết, sáng mai nếu hẳn dậy không nổi, Linh Hồ Thanh chắc chắn sẽ thúc giục hẳn đi, trong bụng cười thầm.

Linh Hồ Thanh nhìn xem sắc trời, nói: “Tiểu Vân Nhi nên rời giường. Tỷ tỷ nói hẳn cùng ta trước đây bộ dạng giống nhau.”

Tạ Giám nói: “Đó là tự nhiên, không phải đều nói ”ngoại sanh tùy cữu**” sao?” Lại nghĩ tới cái gì, cắn răng nói: “Người trở về hảo hảo giáo xú tiểu tử kia, hẳn nếu còn dám gọi ta là cữu mụ, ta liền đem ba cái răng mới mọc của hẳn nhổ hết.”

**ngoại sanh tùy cữu: cháu ngoại giống cậu

Linh Hồ Thanh cực kỳ thản nhiên cười nói: “Hẳn không chịu sửa, ta có biện pháp gì. Nếu người khi dễ hẳn, tỷ phu sẽ là người đầu tiên không cho.”

Tạ Giám cười nói: “Hẳn không chịu bảo ta cữu, ta liền bắt người kêu, coi như đền bù.”

Linh Hồ Thanh cười một trận, đột nhiên hỏi: “Công tử muốn đứa nhỏ của chính mình sao?”

Tạ Giám cười: “Nếu Thanh Nhi sinh, ta muốn một đám.”

Linh Hồ Thanh gục đầu xuống nói: “Mộc Đào tỷ tỷ giống như thực thích công tử.”

Tạ Giám vội cười nói: “Thôi, thôi, trong nhà có một tiểu tử tông Vân Nhi như vậy, ta đã muốn ăn không tiêu, nếu là thêm một đứa nữa, kia còn có đường sống sao? Nếu là giống ngoan Thanh Nhi như thế này, mười đứa cũng không vấn đề gì.”

Linh Hồ Thanh vẫn là không nói. Tạ Giám buông trúc cao, mặc thuyền ở trong nước trôi, ôm lấy Linh Hồ Thanh, ôn nhu nói: “Thanh Nhi miên man suy nghĩ cái gì, chúng ta ở bên nhau đã rất nhiều ngày, Thanh Nhi còn không tin tưởng ta sao? Một đời này của ta, ngoài Thanh Nhi, không bao giờ hội đối người khác động tâm.”

Linh Hồ Thanh ghé vào trong lòng ngực hẳn, cúi đầu “Ân” một tiếng, Tạ Giám đang muốn hôn nó, chợt thấy thân thuyền mạnh nhoáng lên một cái, hai người “Ai yêu” một tiếng, đồng loạt ngã tại trên thuyền. Ngẩng đầu nhìn, không biết khi nào thuyền đã trôi đến bên bờ, vừa mới đó là đụng vào bờ đến nỗi thân thuyền bất ổn.

Đã thấy Mộc Đào đứng ở trên bờ cười khanh khách: “Tiểu hồ ly, người thật đáng yêu. Ta đều nhìn thấy hết!”

Linh Hồ Thanh nhất thời mặt nóng bừng, xoay người chui vào khoang thuyền. Tạ Giám biết nó xấu hổ, liền thanh gọi nó đi ra. Mặc hẳn ngàn hô vạn gọi, Linh Hồ Thanh vẫn không chịu thò đầu ra. Mộc Đào đứng

trên bờ, không nhận được khách cười giòn. Tạ Giám bắt đắc dĩ, trừng mắt nhìn Mộc Đào, nhưng với từ thể ngã ngồi ở đầu thuyền thế này, thật sự là chẳng ra sao.

Cách đó không xa trong thôn nhỏ dâng lên từng đạo khói bếp mang theo đạo hương, Mộc Đào cười nói: “Ta trở về ăn điểm tâm!” Liền xoay người đi. Mấy con chim hỉ thước kêu ”Thì thầm”, sáng sớm này, trừ bỏ một ở đầu thuyền, một ở khoang thuyền ngồi buồn hai người, mọi thứ đều rất tốt đẹp.

Chính văn hoàn.

-oOo- Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12 PN1

– NGỌC SINH LƯƠNG –

Cuối hạ, thời tiết dần lạnh, muỗi lại càng ngày càng hung mãnh. Khi Tạ Giám cùng Linh Hồ Thanh ở dưới cây đào ngủ trưa, thường thường có một đám muỗi lại đây kiếm ăn. Linh Hồ Thanh vài lần đang mộng đẹp thì bị đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt, chán nản liếc nhìn một con muỗi đang chuẩn bị phủi mông bay đi, vươn ngón áp út tay phải khẫu trụ ngón giữa tay trái, môi khẽ nhúc nhích, niệm vài câu chú ngữ, một trận hương khí nhàn nhạt tràn ngập, muỗi xung quanh hai người nhất thời trốn mất tiêu.

Xung quanh mặc dù lại thanh tĩnh, Linh Hồ Thanh cũng rốt cục ngủ không được, giữa trời chiều xoay người lại nhìn gương mặt đang ngủ của Tạ Giám ôn nhu tuần mỹ, trong mắt tình ý vô hạn, dựa vào ở trên môi hần nhẹ nhàng chạm một chút. Tạ Giám hơi hơi vừa động, quẹo thư nguyên bản trong tay nó liền ”ba” một tiếng rơi trên mặt đất, Tạ Giám nhất thời cả kinh tỉnh lại.

Linh Hồ Thanh vội vàng thối lui, hai má hơi hơi phỉm hồng, nhu hòa nhìn hần: “Công tử tỉnh?”

Tạ Giám không biết tiểu hồ ly vừa mới trộm hôn mình, miễn cưỡng ngáp, mỉm cười nói: “Ngủ đến thật là thoải mái.” Một bên thân cánh tay ôm Linh Hồ Thanh, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên ngửi được một tia hương khí kỳ dị, trong người cũng đột nhiên từng trận nóng lên, kinh ngạc hỏi: “Đây là hương khí gì?”

Linh Hồ Thanh lúc này mới nhớ tới vừa rồi ngủ mơ hồ, niệm chú đuổi muỗi nhưng lại vận dụng bí thuật có một không hai của mị hồ, hương khí này vốn còn có tác dụng trợ tình, mặt đỏ lên, nhất thời luống cuống.

Tạ Giám nhìn thần sắc nó, trong lòng hiểu rõ, nhẹ nhàng cười nói: “Người đây là. Tự làm tự chịu.” Nói rồi ôm lấy Linh Hồ Thanh, thân thủ giải khai vạt áo, đưa tay vào trong nhẹ nhàng vuốt ve. Linh Hồ Thanh mấy ngày gần đây đều bị Tiểu Vân Nhi cuốn lấy gắt gao, lúc này bị Tạ Giám vừa ôm vừa ôn nhu vuốt ve, nhận không được động tình, há mồm cắn y phục trên vai Tạ Giám, đôi mắt trong veo cũng đã ẩn một tầng hơi nước.

Tạ Giám xoay người đặt Linh Hồ Thanh ở dưới thân, ôn nhu nói: “Thanh Nhi, chúng ta bao lâu không cùng một chỗ?” Rồi lại cúi đầu hôn nó. Linh Hồ Thanh vừa mới “Ngô” một tiếng liền bị hôn trụ, hai người môi lưỡi triền miên quấn lấy nhau, tinh tế nhấm nháp tư vị ngọt ngào nhu mị của đối phương hồi lâu mới luyến tiếc tách ra, trong lòng đều cảm thấy ngọt ngào tràn đầy đến nói không nên lời.

Linh Hồ Thanh vốn là từ từ nhắm hai mắt, không biết vì cái gì mở ra, khi nhìn thấy ánh mắt thâm tình lửa nóng Tạ Giám, phản ứng khép lại, rồi lại lặng lẽ mở, lớn mật cùng hần nhìn nhau. Tạ Giám hôn đôi môi ôn nhu này, nhìn ánh mắt si tình này, chỉ cảm thấy trên người một trận khô nóng, thở hổn hển, thân thủ cởi y phục Linh Hồ Thanh. Linh Hồ Thanh mặt ửng đỏ, cũng thân thủ đem xiêm y Tạ Giám tháo rời ra. Y phụ từng kiện rơi xuống trên tháp.

Tạ Giám ôm thân thể Linh Hồ Thanh lạnh nhuận bóng loáng, nhẹ giọng cười nói: “Thanh Nhi, người trên người lạnh lạnh, thật sự là thoải mái.” Linh Hồ Thanh không nói lời nào, thân thủ ôm Tạ Giám. Tạ Giám cúi đầu hôn thân thể nó, ôn tồn vuốt ve trên chộc, đôi môi cùng tay lửa nóng ở trên làn da non mềm không an phận, lưu lại một chuỗi hồng ngân.

Linh Hồ Thanh lúc đầu còn nhiệt tình mềm mại đáp lại, khi ngón tay Tạ Giám chạm tiến vào, liền vô lực nhuyền ở trên tháp, cảm thấy ngón tay kia ở trong thân thể mình cẩn thận khuếch trương. Linh Hồ Thanh chịu không nổi ôn nhu kia, khó nhịn thở dốc một tiếng, thân mình run nhè nhẹ, hai chân thon dài quăn ở bên hông Tạ Giám khe khẽ ma sát. Tạ Giám thấp giọng nói: “Hảo Thanh Nhi.” Rút ra ngón tay, chậm rãi đem chính mình đi vào.

Linh Hồ Thanh “Ngô” một tiếng, nước vốn đọng trong khóe mắt rơi xuống một giọt. Nó sợ bị người nghe thấy, không muốn kêu ra tiếng, ngón tay run rẩy sờ soạng nửa ngày, kéo qua đệm gấm trên tháp đặt ở bên miệng cần. Nó thừa nhận dục vọng Tạ Giám, rên rỉ nhỏ vụn vẫn là không thể kiềm chế đứt quãng tràn ra.

Tạ Giám thấy, nhịn không được cười, thân thủ đem đệm gấm kia nhẹ nhàng kéo ra, khẽ thở gấp nói: “Hảo Thanh Nhi, nơi này không có người khác, sợ cái gì. Cho ta nghe...” Vừa nói xong, dưới thân dùng sức ra vào. Linh Hồ Thanh thét chói tai, thanh âm rốt cuộc nhịn không được, ô ô nức nở phát ra, mỗi một tiếng đều khiến người mất hồn. Tạ Giám cúi đầu cười, ghé sát vào lỗ tai nó nói: “Thanh Nhi, ta thích người.” Linh Hồ Thanh mông lung nhìn hắn, gắt gao cùng hắn dây dưa ở một chỗ.

Những cành đào theo gió khẽ lung lay, đêm còn dài.

-oOo- Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13 PN2

– TRƯỜNG TƯỚNG THỦ –

Sáng sớm, không khí lạnh mùa thu theo cửa sổ tràn vào phòng ngủ, cánh tay Linh Hồ Thanh lộ ra ngoài chần bị khí lạnh xâm nhuận lâu, không tự chủ được lui trở về, vừa động liền tỉnh lại. Nó có thói quen hướng một bên dựa vào, lại cảm thấy trống không, trợn mắt nhìn, thấy Tạ Giám khoác ngoại sam đứng bên cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

Linh Hồ Thanh mông lung suy nghĩ, xuống giường bước tới, gọi: “Công tử.”

Tạ Giám nghe thấy thanh âm, trở lại cúi xuống ngoại sam đem Linh Hồ Thanh bao lấy, ôn nhu nói: “Sớm như vậy đã dậy, ngủ đủ chưa?”

Linh Hồ Thanh gật gật đầu: “Không ngủ nữa. Công tử đang làm gì?”

Tạ Giám thân thủ đem cửa sổ nhẹ nhàng đẩy ra, mỉm cười nói: “Nhìn xem cảnh trí.” Khi đó đã gần đến cuối thu, ngoài cửa sổ hàng trúc xanh dẫn theo một tầng sương muối mỏng, thôn xóm xa xa trên những dãy núi cũng mang vài phần thê lương, như là một bức tranh thủy mặc.

Linh Hồ Thanh tựa vào trong lòng ngực Tạ Giám, nhìn cảnh sắc trong chốc lát, trong lúc vô tình vừa chuyển đầu, bỗng nhiên kinh ngạc nhìn thẳng Tạ Giám phát hiện bên mép tóc một đường bạc ngân, thấp giọng nói: “Công tử, người... Người có tóc bạc...” Rồi lại liếc nhìn cái gương đồng bên cạnh, nó là hồ yêu, mấy năm qua dung mạo biến hóa rất nhỏ, vẫn là bộ dáng thiếu niên lúc trước.

Tạ Giám hơi hơi cười khở gật đầu, đem Linh Hồ Thanh vào trong ngực ôm chặt, thấp giọng nói: “Ta không thể bồi Thanh Nhi lâu được...”

Linh Hồ Thanh oa ở trong lòng ngực Tạ Giám, trên người cảm thấy được ấm áp, trong lòng lại bỗng nhiên hoảng loạn.

Phương pháp để phạm nhân trường sinh, cũng không phải không có.

Vườn cây bàn đào ba nghìn năm của Vương Mẫu.

Kim đan trong lò chín chín tám mươi một ngày luyện thành của Thái Thượng Lão Quân.

Thiên long bát bộ có già lâu la nhất bộ, kim sí chim đại bằng điểu chi hình**, nhật thực độc long ngũ bách, tử thì long độc hóa hỏa***, chích dư nhất mai thuần thanh lưu li tâm, phạm nhân ăn, khả cùng thiên địa đồng thọ.

**Thiên long bát bộ có già lâu la nhất bộ, kim sí chim đại bằng điều chi hình: cái này có phải nói tới phim “Thiên long bát bộ” hèm?? =))

***nhật thực độc long ngũ bách, tử thì long độc hóa hỏa: nọc rồng??? =))

****chích dư nhất mai thuần thanh lưu li tâm: trái tim thanh khiết???? =))

Đủ loại như thế.

Nhưng tất cả đều giống nhau, một hồ yêu nho nhỏ như nó làm sao có thể với tới.

Linh Hồ Thanh nghĩ nghĩ, đôi mắt đen nhu nhuận bắt đầu ươn ướt.

Tạ Giám nhẹ nhàng hôn trán nó, mỉm cười thở dài: “Thanh Nhi, ta thực hạnh phúc. Rất nhiều người cả đời cũng không có quá một ngày hạnh phúc như thế, ta lại có thể cùng người cùng nhau vài thập niên, trong lòng thật sự là cao hứng nói không nên lời. Người đừng khổ sở.”

Linh Hồ Thanh cúi đầu nói: “Người vô cùng cao hứng đi hết một đời, đoạn ngày còn lại ta lại phải một người khổ sở...” Một bên gắt gao dây dưa nắm chặt tay áo Tạ Giám, thấp giọng nói: “Nếu công tử không muốn ở cùng một chỗ với ta, ta liền đem hủy nội đan, lên núi làm một hồ ly vô tri.”

Tạ Giám nhớ tới trước đây khi hai người quen biết không lâu, nó cũng từng nói qua như vậy, trong lòng nhu tình dâng lên, nhẹ giọng nói: “Thanh Nhi, ta sao bỏ được người khổ sở. Chính là phạm nhân thọ hạn đoản, ta có thể có biện pháp gì...”

Linh Hồ Thanh đang muốn nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa sổ Linh Hồ Sương Huyền thanh âm nhu hòa gọi: “Thanh đệ, Giám đệ, đến ăn điểm tâm.”

Tạ Giám đáp ứng một tiếng, lấy áo khoác thay Linh Hồ Thanh phủ thêm, ôn nhu nói: “Ngốc Thanh Nhi, đừng nghĩ nhiều.”

Ăn xong điểm tâm, Tạ Giám cùng Dương Chấp Nhu xuống núi đi mua gạo và rau quả, Linh Hồ Thanh ủ rũ chơi với Tiểu Vân Nhi trong chốc lát, cầm cần câu đi ra ngoài câu cá, nhưng lại quên mang mồi câu, đành ngơ ngác ngồi ở bờ sông, cân nhắc chuyện của Tạ Giám.

Mộc Đào mang một giỏ hoa phù dung đi ngang qua, vừa đi vừa cười hỏi nó: “Ngốc hồ ly, lại khởi cái gì ý niệm ngốc gì trong đầu?”

Linh Hồ Thanh kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi: “Mộc Đào tỷ tỷ, người có biết phạm nhân như thế nào có thể trường sinh?”

Mộc Đào nghe vậy ngừng bước chân, nghiêng đầu suy nghĩ, sau một lúc lâu, cười dài: “Bái thần nha, nếu là tâm thành thông thiên, có lẽ có thể có biện pháp.”

Linh Hồ Thanh trên mặt hiện lên một tia thần sắc vui mừng, lại mờ mịt nhìn nàng, hỏi: “Đêm thất tịch đã qua, hiện nay phải bái thần gì?”

Mộc Đào cười nói: “Bái Nguyệt Lão. Mười ngày sau trăng tròn, đó là thời điểm tốt bái Nguyệt Lão. Đến lúc đó người đem nội đan trước trăng nhả ra, thành tâm khấn cầu Nguyệt Lão thành toàn. Nếu hẩn cho phép người, nội đan sẽ hóa một vi hai, người đưa cho Tạ ca ca của người ăn một viên, hẩn liền có thể trường sinh.”

Linh Hồ Thanh vui mừng cực kỳ: “Thật vậy chẳng? Mộc Đào tỷ tỷ, đa tạ người!”

Mộc Đào cười cười rời đi, lại quay đầu lại dặn dò nói: “Nhớ rõ phải thành tâm!”

Linh Hồ Thanh tựa như con gà con mổ thóc, ra sức gặt đầu.

Mộc Đào mỉm cười cầm giỏ hoa đi xa, thầm nghĩ, phạm nhân muốn trường sinh cũng không phải dễ dàng.

Mười ngày bất giác trôi qua, đêm trăng tròn, Tạ Giám thấp ngọn nến ngồi bên cửa sổ xem thư, Linh Hồ Thanh không an ổn dựa vào người hẩn, một lát sau nói: “Công tử, trong phòng buồn quá, chúng ta đi ra ngoài chơi đi.”

Tạ Giám buông thư, cười đáp lại: “Hảo.”

Hai người ra ngoài vườn, thói quen nằm dưới gốc cây, nói liên miên một ít tình sự.

Linh Hồ Thanh nhìn thấy trăng đã lên cao, nói: “Công tử, người nhắm mắt lại.”

“Tại sao?” Tạ Giám ngạc nhiên nhưng cũng ngoan ngoãn đem mắt nhắm lại.

Linh Hồ Thanh che mắt hắt, bảo: “Đừng mở.” Một bên há mồm, một hạt châu xuất hiện, dưới ánh trăng sáng vàng vặc lưu động. Hay tay nó phủ trên mặt Tạ Giám, trong lòng vô cùng thành kính cầu khẩn. Lại sau một lúc lâu không thấy động tĩnh. Bỗng nhiên nhớ tới Mộc Đào xưa nay giảo hoạt ranh mãnh, nói không chừng là lấy mình làm trò đùa, trong lòng khổ sở thất vọng, quýnh lên, hai hàng nước mắt chảy dài xuống hai má.

Đúng lúc này, trước mắt bỗng nhiên hồng quang chớp lóe, bên cạnh nội đan hiện ra một viên hạt châu linh quang chớp động, thuần một màu trắng, ẩn ẩn lưu chuyển màu hoa đào. Linh Hồ Thanh nhất thời ngây người. Thân mình hơi hơi phát run, chợt tỉnh ngộ, vội vàng thu nội đan, hàm trụ linh châu kia, cúi đầu đưa vào trong miệng Tạ Giám, liều chết dây dưa.

Lại không biết đêm đó là hội bàn đào, dưới ánh trăng tiên nhân say rượu đạp mây rời Nam Thiên Môn, bỗng nhiên ngón út khẽ nhúc nhích, cho là trần thế có một hồi tình sự, cầm một cây tơ hồng, tùy tay ném đi, một đoạn hảo nhân duyên ngưng tụ thành một viên linh châu này, giải tình kiếp này. Rượu sau khi tỉnh lại hồn đã quên tiền sự, tìm không thấy tơ hồng đêm qua, đồng tử nén giận ngồi xuống, cũng không nhìn thấy ở ngoài thành Lạc Dương, xuân phong hòa lẫn tiếng cười của hai người yêu nhau...

end

-oOo- Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-hanh-tieu-dac-huu-thanh-ngoc>